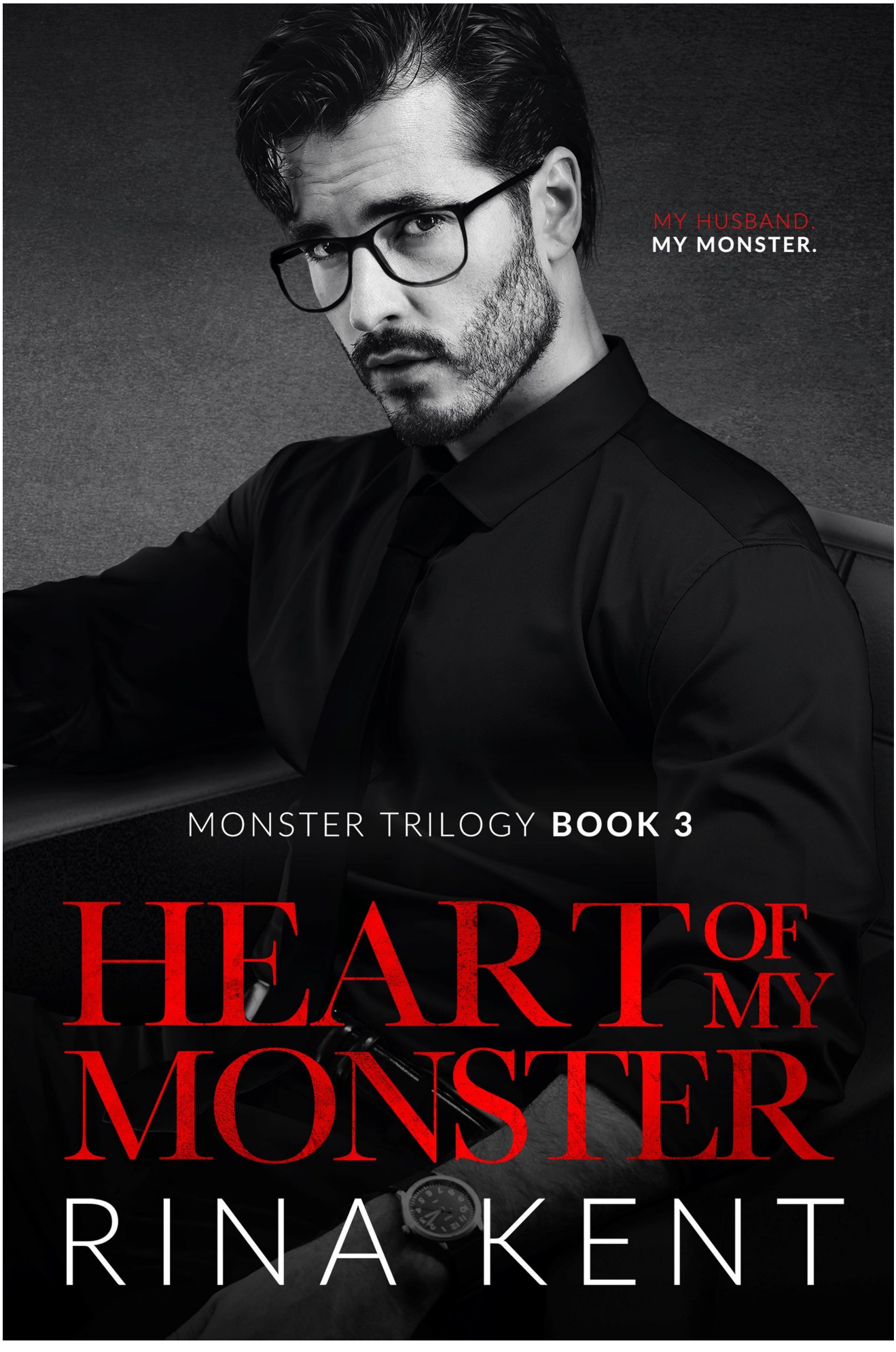

MY HUSBAND.
MY MONSTER.
MONSTER TRILOGY BOOK 3
HEART OF MY MONSTER
RINA KENT

CANAVARIMIN KALBİ

CANAVAR ÜÇLEMESİ

3. KİTAP

OceanofPDF.com

RINA KENT

OceanofPDF.com

Canavarımın Kalbi Copyright © 2023 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır. bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

Rina Kent Kitapları

Okuma Sırası

OceanofPDF.com

Ruhunun güzel, ahlaksız köşesine

OceanofPDF.com

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Canavarımın Kalbi bir üçlemenin son kitabıdır ve tek başına

DEĞİLDİR. Canavar Üçlemesi:

#1 Canavarımın Kanı
#2 Canavarımın Yalanları
#3 Canavarımın Kalbi

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

BLURB

Ben ahlakı ve duyguları olmayan bir adamım.
Buraya kadar gelmemin tek sebebi saltanat sürmek. Hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramayacak.
Ya da planımız bu olmalıydı.
Şimdi tek amacım bana ait olan kadını geri almak. Sasha her şeyin bittiğini sanıyor ama daha yeni başlıyoruz.
O benim kadınım. Ortağım. Karım. Benim karım.

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

Glasgow - You Me At Six
Just Pretend - Bad Omens
Nothing at All - Traceless
Redeemer - Palaye Royale
Crash - Mokita & Charlotte Sands
Best Excuse - Saint Chaos
Rain - Grandson & Jessie Reyez
I'll Carry You - Tommee Profitt & Stephen Stanley
Maps - Maroon 5
Mezar - LOWBORN
Roads Untraveled - Linkin Park
New York - Snow Patrol
7 Dakika - Dean Lewis
Aklımı Kaybettim - Dean Lewis

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ - SASHA

OceanofPDF.com

ON ALTI YAŞ

"C "Yapabilirsen bana saldır!"

Karda koşarken çıkardığım çığlık havada yankılanıyor. İkizler, Erik ve Eduard, hemen arkamdan geliyorlar, adımları ıslak çamurda.

Ben istediğim kadar hareket etmeme izin vermeyen aptal bir elbisenin içindeyken onlar pantolon giyiyor.

Boku yedim.

"Sen öldün, Sasha!" Erik bağırıyor, sesi sessizlikte yankılanıyor.

Ne kadar geride olduğunu kontrol etmeyi çok istiyorum ama bu beni sadece yavaşlatacak.

Ayakkabılarım derin karda batıyor. Babam çalışanlara bahçeyi değil, sadece giriş yolunu küremelerini söyledi. Ülkenin kuzeyinde karla mücadeleyi kazanmak imkânsız. Yine de ailemin bu bölgelerde muhteşem, bozulmamış doğası nedeniyle birkaç tatil evi var.

Geniş bahçeyi boydan boya koşarken, araziyi çevreleyen devasa ağaçları ve göz alabildiğine uzanan sakinleştirici beyazı görünce nefesim kesiliyor.

"Kahretsin, Sasha!" Eduard, ulaşamayacağı bir yere kayınca bağırıyor.

Arkamı dönüyorum ve hala geriye doğru koşarken yüzümü buruşturuyorum. "Çok yavaş, çok yavaş. Benim yaşımda olman gerektiğine inanamıyorum."

Birkaç sarı saç teli beresinden kurtulup gözlerine kaçıyor. Eduard sabırsızlıkla onları itiyor. Bu ailede çoğunlukla sarışınız ama gözlerimiz farklı. Tek yumurta ikizlerinin gözleri açık mavidir.

Karla karışırlar. Ayrıca sinir bozucu bir şekilde benden uzunlar. Onlar kadar yükseğe zıplamak imkansız ve bunu ergenlik dönemim boyunca yüzüme vurdular.

Ancak, elbise, kız gibi ayakkabılar ve yumuşak pembe bir palto giymeme rağmen daha hızlıyım.

"Dilini kedi mi yuttu?" Alay ediyorum. "Beni yakalayamadıktan sonra boyunun ne faydası var...?"

Başımın arkası sert bir yüzeye çarptığında sözümü yarıda kesiyorum. Yavaşça arkamı dönüyorum ve ağabeyim -ve en büyük torunum- Anton bana bakarken irkiliyorum.

O, ailedeki sarışın genlerin istisnalarından biri. Saçları koyu kahverengi ve genellikle mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Ben her zaman bela arar ve kuzenlerimin de katılması için onları kızdırırken, Anton sakinliğin ve biraz sıkıcılığın tezahürüdür.

Ne?

Benimle can sıkıcı masa oyunları dışında bir şey oynadığı bir zamanı gerçekten hatırlamıyorum. Bana eleştirel düşünmeyi öğretmek için olduğunu söylüyor, ama dürüst olmak gerekirse bunun arkasındaki amacı göremiyorum.

"Ne yapıyorsun, Malyshka?"

Beni azarlamayı sevdiğinden bahsetmiş miydim? Çünkü seviyor ve bunu her zaman yapıyor. Ayrıca sevgisini en garip şekillerde gösterme eğilimindedir, örneğin bana hediyeler alır ama onları asla bana şahsen vermez.

Karı tekmeliyorum. "Sadece oynuyordum."

Erik ve Eduard omuzlarıma dokunuyor, Cheshire kedileri gibi sırıtıyor ve aynı anda "Biz kazandık!" diye bağırıyorlar.

"Hayır, yapmadın. Bu sayılmaz!"

Ama onlar çoktan eve doğru koşmaya başladılar, sadece bana böbürlenen suratlar yapmak için arkalarını dönüyorlar.

Anton'a ters ters baktım. "Hepsi senin yüzünden. Neden burada olmak zorundaydın?"

Anton mükemmel bir kaş kaldırıyor. "Bunu benim sormam gerekmez mi? Annemin dediği gibi senin içeride beklemen gerekmiyor mu?"

"Evet, şey. Bütün gün içeride kalmak sıkıcı. Ve Babushka şöyle derdi: *Düzgün otur, Sasha! Palyaçoluk yapmayı bırak, Sasha! Bana kendimi tekrar ettirme, Sasha!* Sonra da bastonuyla duruşumu düzeltirdi." Öfkelendim. "O şeyden nefret ediyorum."

Kardeşim öfkeden çok teslimiyetle başını sallıyor. "Hiç büyümeyeceksin, değil mi?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Büyümenin nesi bu kadar eğlenceli ki zaten? Ayrıca, sen ikimiz için de yeterince büyüdün."

Beni ensemden tutup eve doğru sürüklemeye başladığında dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor. "Akşam yemeği vakti geldi."

"Hayır!" Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama nafile. "Daha çok erken." "Bebek gibi davranmayı bırak."

"Ama ben istemiyorum. Beni yalnız bırak, Tosha."

Sadece tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni evin içine itip bir patates çuvalı gibi bırakıyor.

Neşeli bir atmosfer bir anda patlıyor. Noel coşkusu bir kraliyet ziyafeti gibi önümüze dökülüyor. Dairesel giriş holünü birkaç ağaç süslüyor ve kocaman bir tanesi ortada duruyor, neredeyse ikinci katın sonunda tavandan sarkan avizeye ulaşıyor.

Düzinelerce altın süs ve yanıp sönen ışıklarla parıldıyor ve ışıldıyor. Hatta etrafı bir ton karla çevrili ve yanında ikizlerle benim ısrarla getirdiğimiz gerçek bir kardan adam var.

Babam, ev sıcak olduğu için özel bir dondurma yöntemiyle muhafaza edilmesini emretti.

Heyecan, sohbet ve bitmek bilmeyen ayak sesleri evin içinde yankılanıyor. Personel tabakları taşımak, yemek masasını hazırlamak ve her şeyin Babuşka'nın söylediği gibi kusursuz olmasını sağlamakla meşgul.

Evet, babam ve amcalarım işleri hallediyor ama o bu evin mutlak hükümdarı. Amcalarımın eşleri onun arkasından kraliçe dul diyorlar ama annem asla teyzelerimin iftiralarına katılmıyor.

O çok iyi biri ve başkalarını incitecek hiçbir şeye katılmaz.

-Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmeyen, inanılmaz derecede katı Babuşka'm da dahil olmak üzere.

Anton bir istisna, çünkü muhtemelen onunla aynı otoriter kumaştan kesilmiş. Hayatını hiç yaşamamış, hiç eğlenmemiş ve her zaman ya derslerine ya da babasıyla 'iş' olarak ne yapıyorsa ona odaklanmış.

"Malyshka!"

Annemin sesiyle irkiliyorum ve piç kardeşim dudaklarını hafifçe kıpırdatarak beni serbest bırakıyor.

Annem bir eli kalçasında önümde duruyor. Uzun boylu, siyah saçlı, yuvarlak yüzlü ve bana miras bıraktığı iri ela gözleriyle kesinlikle büyüleyici bir kadın.

Gece için giydiği elbise dizlerinin üzerinde biten sade koyu yeşil bir elbise ama vücudunu doğru yerlerden sarıyor ve onu bir modelden farksız gösteriyor. Onun bir vampir olabileceğini fark ettim, çünkü gençliğimden beri hiç yaşlanmamış.

"Merhaba anne." Ceketimin kemeriyle oynuyorum.

"Bana selam vermeyin, genç bayan." Çapraz çantasına uzanır ve küçük bir fırça alır. Her zaman böyle küçük kitleri ve her şey için kullanılabilecek acil durum malzemeleri vardır. "Kanalizasyondan çıkmış bir fareye benziyorsun. Sana en azından bugün için şık olmanı söylemedim mi?"

"Ben de öyle dedim," diye ekliyor Anton gereksiz yere. "Görünüşe göre kızınız sonsuza dek on yaşındaymış gibi davranmak istiyor."

Ona ters ters bakıyorum ve o sadece o aptal boş ifadesiyle beni izliyor. Yemin ederim, ikinci bir Babushka olmak için büyüyor.

-Baston hariç.

Belki bir gün büyükannemizin bastonu ona miras kalır ve beni onunla evden kovalar.

Annem ceketimin düğmelerini çözüyor ve hızlı, sert hareketlerle çıkarıyor. "Sanırım elbiseni henüz lekelemediğin ya da yırtmadığın için memnun olmalıyım. Artık seninle ne yapacağımı bile bilmiyorum, Malyshka."

Açık pembe danteli biraz kabartıyor ve belimdeki kurdeleyi ayarlıyor, sonra saçımı tarıyor.

"Ben iyiyim anne. Bak." Elbisemi çekiştiriyorum. "Her şey yolunda."

"Ayakkabıların mahvolmuş!" Merdivenlerin altındaki dolaba koşuyor ve giydiğime tıpatıp benzeyen ikinci bir çiftle geri geliyor. Sadece annem bir şeylerin kopyasını alır çünkü onları hemen mahvedeceğimi bilir.

Anton bir piç gibi kafasını sallarken o ayakkabılarımı değiştirmeme yardım ediyor. Gidebilirdi ama duvara yaslanmış, kollarını ve bileklerini kavuşturmuş, takım elbisesinin içinde tertemiz görünüyor ve beni pazar gününe kadar altı yönden yargılıyor.

Ayrıca annemiz tarafından sonsuza kadar azarlanmamı izlemekten de keyif alıyor.

Tek yapabildiğim başımı eğmek ve surat asmak. Eğer kendimi savunmaya kalkarsam, beni gerçekten azarlar. Çok fazla

Benim lehime çalışabilecek argümanlar.

Ofisin kapısı açılıyor ve babam Albert amcamla birlikte dışarı çıkıyor. Babam, Akim Ivanov, tanıdığım en yakışıklı, şefkatli ve karizmatik adam. Yanında çalışanların onun Babushka kadar otoriter olduğunu düşünmeleri umurumda değil. Bana ya da ailenin geri kalanına karşı öyle değil ve önemli olan da bu.

Anton, siyah saçları dışında neredeyse her şeyiyle ona benziyor. Ben tam tersiyim ama yine de babamın altın sarısı saçlarına sahibim.

Beni görünce gülümsedi. "Sasha!"

Kendimi annemin acımasız elinden kurtarıyorum ve onun açık kollarına koşuyorum. Beni kucaklıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Çok iyi görünüyorsun, Sashenka'm."

"Bunun tek nedeni durumu son anda kurtarmış olmam," diyor annem arkamdan hışımla.

"Ve bir felaketin gerçekleşmesini önledim," diyor kardeşim.

"Sasha her zaman Sasha olarak kalacak," diyor Albert Amca içten bir kahkahayla. "Bu benim cazibem." Babama nazlı nazlı gülümsüyorum.

"Değil mi, baba?"

Başımı okşuyor. "Doğru. Sonsuza dek benim küçük kızım olacaksın."

"Evet!"

"Onu cesaretlendirme Akim," diye onu da azarlıyor annem. "Böyle olmasının sebebi sensin."

"Katılıyorum." Anton annemizin yanında duruyor. "Onu çok şımartıyorsun baba."

"Umurumda değil. Onun mümkün olduğunca uzun süre genç kalmasını istiyorum." Bana tekrar sarılıyor, ben de burnumu onun göğsüne sokuyorum.

Babam kış gibi kokuyor. Dışı sert ama içi sıcak bir çekirdek. Asla koparılamayacak bir çapa gibi hissettiriyor.

Babam omzumdan tutup beni yemek odasına götürürken, sert sevgi kulübüne mensup olan annem ve Anton başlarını sallıyorlar.

Herkes çoktan içeri girmiş, kendi aralarında sohbet etmeye ve yerlerine oturmaya başlamıştır. Yemek odası Noel temasıyla görkemli bir şekilde dekore edilmiştir. Odanın büyük bir bölümünü kaplayan uzun masa, altın renkli örtülerle kaplı sayısız tabakla dolup taşıyor. Eşleşen mutfak eşyaları her koltuğun önüne estetik bir şekilde yerleştirilmiştir.

Erik ve Eduard yüzlerini buruşturdular, ben de babama tutunurken yüzümü buruşturdum.

Anatoly Amca, babamla Albert Amca'nın ve benim önümü kesiyor. Amcalarımın en küçüğü ve ikizlerin babası. Babamdan daha zayıf ama aynı boyda ve benzer özelliklere sahip. Yüzü kapalı ve gözlerinin altında koyu halkalar var.

Babam en yakışıklısı, Albert Amca en az yakışıklısı, bu da Anatoly Amca'yı tam ortaya koyuyor. Ayrıca komiktir ve şaka yapmayı tüm kişiliği haline getirmiştir.

Son zamanlarda değil ama.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde, sanki hayatı içinden çekilmiş ve ardında ruhsuz bir iskelet bırakmış gibi görünüyor.

Albert Amca'da da bazı değişiklikler fark ettim. Genelde oyun oynarken ya da aldığımız bir şeyi monte ederken bizi şımartacak zamanı oluyor ama son zamanlarda yok.

Sadece Papa değişmeyen bir çapa, sadece son zamanlarda ofiste çok fazla zaman geçirdiği için bazı koyu halkalar var.

"Neye karar verdin?" Anatoly Amca kısık bir sesle sorar.

"Şimdi zamanı değil," diye fısıldar Albert Amca.

"Sen kapa çeneni!" Anatoly Amca tıslıyor. "Bu aşamaya gelmeden önce bunu durdurmalıydık, ama hayır, batan lanet bir gemiye tutunmak zorundaydık-"

Babam beni bırakmadan boştaki elini uzatıp omzunu sıkıyor. "Tek kelime daha etme, Anatoly. Bunun ne yeri ne de zamanı. Kendini toparlamanı istiyorum. Git karının ve çocuklarının yanına otur ve bir Ivanov ol. O çalkantılı enerjini kontrol et ve sakinleş."

Sözler bana yönelik olmasa da tüylerim diken diken oluyor.
Papa'nın bu kadar duyarsız olduğunu ilk kez duyuyorum.

Anatoly Amca'nın bir şeylerden muzdarip olduğu açık, ancak ona herhangi bir şekilde teselli vermek yerine, Papa onu aşağıladı. Hayır, belki aşağılamak ağır bir kelime olur. Onu *azarladı.*

Çok geçmeden babamın dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve sanki bir düğmeyi çevirerek tanıdığım babama geri dönüyor. "Yemekten sonra konuşuruz."

Anatoly Amca ikisine de ters ters bakıyor. "Tehlikedeyiz ve sizin tek umursadığınız aptal bir akşam yemeği mi?"

Başını sallar ve cevap beklemeden karısına doğru yürür, ardından ciddi bir ifade takınarak yanına uzanır.

"Anatoly amcanı boş ver, Sashenka. O sadece yorgun." Babam başımın üstünü öpüyor. "Git yerine otur."

Yanağını öpüyorum ve sonra sandalyeme doğru ilerliyorum. Ayağım takılıp düşmek üzereyken Erik ve Eduard'ın omuzları bastırılmış bir kahkahayla sarsılıyor.

Oh, oynamak ister misin?

Erik'in sandalyesini itiyorum ve ikisi de neredeyse yere yuvarlanıyor.

Bir baston yere vuruyor ve ben doğruluyorum. Masanın başındaki Babushka gözlerini bana dikiyor ve ben de gülümseyerek ikizlerin yanına oturuyorum. Bu piçler beni büyükannemin bastonuyla ölürken görmek istiyorlar.

Herkes oturduktan sonra Babuşka, kendisi gibi metanetli olan baş hizmetçiye başıyla selam verir ve kadın, diğer personele örtüleri kaldırmalarını işaret eder.

Sayısız koku burnumuzu gıdıklarken takdir sesleri odayı dolduruyor. Farklı çorba çeşitleri, dev bir kuzu kızartması ve bazı sebzeler Noel ağacı ve yıldız şeklinde.

Yemeğe başlıyoruz ve sohbet etrafımızda yankılanıyor. Erik ve Eduard beni kızdırmaya çalışıyorlar, ama ben onları yüksek sesle sızlanana kadar masanın altından tekmeliyor ve çimdikliyorum. Bu sefer Babushka'nın onaylamayan bakışlarına maruz kalanlar onlar oluyor.

Papa'nın güvenlik şefi aceleyle salona giriyor, yüzü yorgunluktan buruşmuş. Onu ilk kez sıkıntılı ve gergin görüyorum.

Babamın sert bakışları ona dönüyor. "Sana aile yemeklerinde bizi rahatsız etmemeni söylemedim mi?"

"Bu acil bir durum efendim. Merkezi güvenlik sistemi devre dışı bırakıldı ve dışarıda konuşlanmış muhafızlardan hiçbir güncelleme alamıyorum-"

Alnında kırmızı bir lazer noktası belirdiğinde sözleri kesiliyor ve sonra paramparça oluyor. Adam bir gümbürtüyle yere düşerken Noel süslerine ve iki kuzenimin önündeki yiyeceklere kan sıçrıyor.

Odanın bir yerinden bir çığlık kopuyor ama gözümü adamdan ayıramıyorum. Sonunda bakışlarımı kaldırdığımda annemin alnında, göğsünde ve karnında küçük kırmızı noktalar görüyorum. Babamınkinde de.

Herkeste o lazer noktalarından var. Oh, hayır.

Hayır.

Dışarıda sert ayak sesleri yankılanıyor, sanki yeraltından geliyorlarmış gibi. Hayır, belki de paralel bir evrenden geliyorlardır.

Sayısız adam yemek odasına doluştuğunda umutlu düşüncelerim yerle bir oluyor. Siyah savaş giysileri, ağır botlar ve

Kalın miğferler, yüzleri kar maskeleriyle gizlenmiş ve göğüslerine asılı uzun tüfekler taşıyorlar. Buna benzer bir şeyi sadece İkinci Dünya Savaşı ile ilgili bir filmde görmüştüm. O filmden nefret etmiştim. Her şey kuşatma, ölen genç adamlar ve sokaklarda çürüyen kadavralar hakkındaydı.

Açgözlülük ve gücün milyonlarca masum insanı öldürdüğü, insanlık için en kötü zamanlardı.

Neden o zamandaymışım gibi hissediyorum?

"Herkes yere yatsın!!" Babam bağırıyor ve annemi ensesinden tutuyor, ama onu yere itemeden önce göğsünde kan patlıyor ve gözleri geri dönmeye başlarken bile bana bakıyor.

Anne çığlık atar ama kafasının yarısı havaya uçunca çığlığı kesilir.

Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ama silah seslerinin ve diğer dehşet dolu çığlıkların arasında sesim duyulmuyor. Askerler robot gibi, birbiri ardına insanları yok ediyorlar.

Anatoly Amca hamile karısını tutup kendisine doğru çekmeye başlar, ancak karnı karnından vurulur. Silahını alır ve nişan almadan ya da yön duygusu olmadan ateş edip boşaltırken çığlık atar. İşini bitiremeden sırtından vurulur ve ölü karısının kan gölüne düşer.

Pop.

Pop.

Pop.

Birden her şey karardı.

Yine de çığlıklar, feryatlar ve çiğ feryatlar yok olmuyor. Birçok şey kaybolmaz.

Silah sesleri.

Keskin kan kokusu.

Feryatlar ve hıçkırıklar.

Bebeklerin ağlamaları.

Kadınlar dehşet içinde bağırıyor.

Bunun bir kabus olduğunu, bu yüzden hiçbir şey görmediğimi düşünüyorum ama sonra masanın altına, yüzüstü halının üzerine itildiğimi fark ediyorum. Yavaşça başımı kaldırıyorum.

"Şşş." Erik titrek elini ağzımın üzerine koyuyor, gözyaşları kirpiklerine yapışıyor. "Bağırmayı kes... Sasha, lütfen..."

Avucuna karşı nefes alıyorum. Emin değilim ama sanırım ailemin öldürüldüğünü gördüğümden beri çığlık atıyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyor Erik, titrerken bile, ağlamaklı gözleri görülmemiş bir dehşetle doluyor.

O da ailesinin öldürülmesine tanık oldu mu? O... Eduard nerede? Anton nerede?

Erik'in elini iki elimle kavrıyorum, o da beni göğsüne bastırıyor. Eduard ikimizi de koruyor, fark ediyorum, Timur ve Gavriil de öyle - Albert Amca'nın oğulları. Erik'le birlikte yere kıvrılıp masa ile duvar arasındaki küçük boşluğa sıkıştığımızda etrafımızı sarıyorlar.

Parmaklarım Erik'in sırtında sıkılaşıyor. Birbirimize karşı titriyor, yüzlerimizi birbirimizin nemli boyunlarına saklıyoruz. Kalplerimiz öyle yüksek atıyor ki, her an patlayacakmış gibi hissediyorum. Gözlerim o kadar sıkı kapalı ki acıyor.

Üzerime bir ağırlık çöküyor ve Erik'e karşı şiddetle sarsılarak ağlıyorum. Başımdan ve yüzümden aşağı sıcak bir şey damlıyor ve gözlerimi biraz açıyorum.

Yumuşak pembe elbisem, Erik'in başının üstü, yanakları ve boynu kana bulanıyor. Yukarı bakıyorum ve Eduard ile Timur'un cansız gözlerini gördüğümde ağzım açık kalıyor. Göğüslerinde delikler var ve Timur'un yüzünün yarısı yok. Gavriil de ortasını tutuyor ve kan akarken çığlık atıyor.

"Hayır..." Erik hıçkırarak ikizine uzanıyor.

Beni bırakıyor, yüzü kül rengi ve gözyaşları yanaklarındaki kandan aşağı süzülüyor.

"Erik... Hayır... Gitme... Gitme..." Kararsız elimle umutsuzca bileğini tutuyorum. Eğer otururşa, hayatta olduğunu anlayacaklar-

Vücudu geriye doğru sarsılıyor ve ben çığlık atmak üzereyken üstüme düşüyor. Cansız bedeninin ağırlığı beni boğuyor ve nefes almayı bırakıyorum.

Bir an için ben de vuruldum sandım.

Ama öyle olsaydım, silah seslerini yine de duyar mıydım? Beni ıslatan kanı hisseder miydim?

Feryatlar ve çığlıklar kesildi ama silah sesleri k e s i l m e d i .
Devam edip duruyorlar.

Tek yapabildiğim, ölü kuzenlerim ve bir kan gölüyle kaplıyken titremek ve sessizce ağlamak.

Şu anda tek dileğim ölüm. Keşke ve
keşke...

Ama asla gelmez.

OceanofPDF.com

1

OceanofPDF.com

KIRILL

Daha fazla ücretsiz kitap için FileDB.io adresini ziyaret edin

Bugün benim düğün günüm.

Bir hafta içinde bu ikinci oluyor.

Düğün ateşine ya da evlilik kurumuna inanmasam da Evliliğin kendisi, bazı koşullar bu sonucu kaçınılmaz kılmıştır.

Tüm bu süreç iskambil kâğıtlarından evin ayakta kalması için gereklidir. Satranç taşlarının tahtadaki yerlerini almaları uzun sürmeyecektir.

Gerçek şu ki, en başından beri olmaları gereken yerdeydiler. Her şey tam olarak plana göre gidiyor.

Kilise insanlarla dolup taşıyor. Besin zincirinin en tepesinde Pakhan, kardeşliğin liderleri ve farklı kuruluşlardan gelen diğer üyeler var.

Tüm ilişkilerin içinden geçeceği yeni insanın doğumuna tanıklık etmek için buradalar.

Yani ben.

Bu olayın önemi göz önünde bulundurularak kiliseye tüm gruplardan güvenlik görevlileri yerleştirilir. Ancak süreci yöneten kişi Viktor. Bu düğünün başarılı olması için başka kimseye güvenmiyorum.

Adamlarımın çoğu içeride konuşlanmış durumda, diğerleri ise dış çevreyi koruyor. En iyi güvenlik planlarını yapma işini Viktor'a bırakabilirim.

Saatimi kontrol ediyorum ve Maksim'den bir güncelleme gelmeyince kaşlarımı çatıyorum.

Şimdiye kadar iletişime geçmiş olmalıydı.

Tabii öldürülmediyse?

İçimden başımı sallıyorum. Ölmüş olamaz. Maksim en iyi adamlarımdan biri, savaşta Viktor'dan sonra en iyisi, bu yüzden bu yarım kalmış işi ondan daha iyi halledecek kimse yok.

"Efendim?"

Başımı kaldırıp rahibe bakıyorum. Benimle müstakbel 'sözde' karımın arasına dikkatle bakarken yaşlılık kırışıklıkları gözlerini çevreliyor. Belki de saatime bakarak ve kimsenin karısı olmaması gereken bir kadının robotunu görmezden gelerek çok uzun zaman geçirdim.

Ama olacak.

Eğer her şey plana göre giderse.

"Özür dilerim," diyorum, dudaklarımda sevimli bir gülümseme beliriyor. "Karımı eve götürmek için o kadar hevesliyim ki dakikaları sayıyorum."

Dağınık kahkahalar salonu doldurur. Rahip gülümser ve sorun olmadığını mırıldanır.

Kristina ise hiç eğlenmiyor. Çok solgun görünüyor, sanki her an bayılacakmış gibi.

İşte bu, robot. Sefil hayatında bir kez olsun duygularını göster.

"Devam edebilirsiniz," diyorum rahibe ve Kristina'nın eldivenli ellerini avuçlarımın içine alıyorum. Yüz ifadesi ve ceset gibi duruşu gibi buz gibi soğuklar.

Masmavi gözleri benimkilere bakıyor ama cansız ve yanlış renkteler.

Onayladığım tek renk, duygu senfonisi içinde yeşil, kahverengi ve sarı arasında gidip gelen o gözlere ait.

Ellerini tuttuğumda o da sıcacıktı ve gülümsemeden duramıyordu. Bakmadığımı sandığında kalçasını bile çimdikledi.

'Kabul ediyorum' dediğimde gözleri parıltılı bir sarı ve yeşile dönüştü. Duygu seline kapılmıştı ve bu duygularla boğulacak gibi görünüyordu.

Ama bu? Sanki felç geçiriyor. Ve duygular yüzünden değil, daha çok duygusuzluk yüzünden.

Daha da kötüleştireyim mi?

Dürüst olmak gerekirse, bu kadının planlarımda faydalı olabileceğine inanmıyorum, ancak durum hakkında edindiğim bilgiler doğruysa, denemeye değer olabilir.

Yulia'nın zar zor ayakta duran kız kardeşim Karina'yla birlikte oturduğu ilk sıraya bir göz attım. Ona düğüne katılmak zorunda olmadığını söyledim, ama o şiddetle reddetti ve Anna'nın ona eşlik etmesini sağladı. Yulia'nın

yaşlı kadın kız kardeşimin elini tutuyor - Yulia'nın dehşetine rağmen. Söylemeye gerek yok, sevgili annem sosyopatik düşüncesine göre ailenin imajını zedeledikleri için ikisinin de katılmasını istemedi.

Aslında tüm bu düğünün gerçekleşmesine karşıydı ve bu, kokuşmuş gözlerinden fırlattığı lazerlerden anlaşılıyor.

Ancak bu teatral dramanın yıldızı dikkat çekici bir şekilde ortada yok.

Igor, karısı ve oğlu ise gelin tarafındaki gösteriyi dikkatle izliyor. Daha doğrusu Kristina'ya ve onun soğuk tavırlarına odaklanmış durumdalar.

Görüş alanımı takip ediyor, Yulia'ya -ya da Yulia'nın yanında oturuyor olması gereken kişiye- bakıyor, sonra kurnazca rahibe dönüyor.

"Sen, Kristina Petrova, Kirill Morozov'u kocan olarak kabul ediyor musun, kutsal bir evlilik içinde birlikte yaşamaya, onu sevmeye, onurlandırmaya, teselli etmeye ve hastalıkta ve sağlıkta, her ikiniz de yaşadığınız sürece başkalarını bırakarak onu korumaya?"

Gözleri dikkatle benimkilere odaklanıyor ama sanki beni görmüyor. Ya da belki de benim cansız bakışlarımda başka birini görüyor.

"Ben..." kelimede boğuluyor, yutkunuyor, sonra kısa bir an için gözlerini kapatıyor.

Ayaklarının üzerinde sallanıyor ve daha iyi bir adam ona destek olmak için uzanırdı, ama bunun neresi dramatik?

Çevresel görüşümden, Igor'un daha uzun oturduğunu ve kızı sessiz kaldıkça daha da tedirginleştiğini yakalıyorum.

"Kristina?" diye sorar rahip, kalabalığın içinde alçak bir mırıltı kopar.

Gözlerini açıyor ama bana baktığında yüz ifadesi aynı kalsa da gözlerinde yaşlar var.

Vay canına. Robotun hissedebildiğini kim bilebilirdi?

Bugün ondan fazla bir şey beklemiyordum, bu yüzden beklediğimden çok daha iyi gidiyor.

"Her şey yolunda mı?" Ön sıradakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum. Igor'un, biz konuşurken imajını yerle bir eden kızına karşı tam bir centilmen gibi davranmamı dinlemesine ihtiyacım var.

Dudakları titriyor ve o kadar alçak sesle fısıldıyor ki onu zar zor duyabiliyorum, "Yapamam..."

"Bu sadece bir 'Evet' Kristina.

Söyle." Başını sallar.

"Herkes izliyor, baban da dahil." Ses tonum uğursuz ve kışkırtıcı bir hal alıyor. "Söyle. Söyle."

"Hayır! Yapamam!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor. Bu sefer, sadece *Ben* duyuyorum ama tüm seyirciler de duyuyor.

Bu gerçekten de tahmin ettiğimin ötesine geçiyor.

Kristina çığlık mı atıyor? Herkesin içinde mi? Hem de *hiç*? Ve bu kadar çok duyguyla?

Biri ilgisizlik polisini arasın.

Gerçek hayattaki bir robot taklidine benzemeyen bir şey söyleyebileceğini sanmıyordum.

Başka bir şey söylemeden gelinliğinin kumaşını kaptı, yukarı kaldırdı ve beni mihrapta mahsur bırakarak kiliseden dışarı koştu.

Dışarıdan bakınca ya kızgın ya da aşağılanmış olmalıyım. Gerçekte ise kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum.

İşte böyle yapılır.

Kalabalık sessizleşiyor, ama sesleri yükselmeden ve tüm kafalar kırmızı yüzlü Igor ve bana dönmeden önce sadece bir vuruş için.

Kahraman olma zamanı.

"Millet," diye sakin ve tamamen şaşkınlıktan uzak bir sesle konuşuyorum onlarla. "Görünüşe göre Kristina şu anda biraz fazla duygusal. Lütfen oturmaya devam edin. Kısa süre içinde döneceğiz."

Bakışları ve boş dedikoduları duymazdan gelerek kiliseden çıkıyorum. Kapıdan çıkar çıkmaz Viktor da yanıma geliyor.

"Maksim'den bir şey var mı?" Papyonumu gevşetirken

sordum. "Henüz değil patron."

Sikeyim.

"Ona ulaşmaya çalışmaya devam et." Kilisenin dışında durdum ve onunla yüzleştim. "Yuri nerede?"

"Kendini hasta hissettiğini ve eve geri dönmesi gerektiğini söyledi."

Hmm. Böyle bir etkinliği kaçırmak onun yapacağı bir şey değil ama yine de ona hak veriyorum. Gitmek istediğini söylemesine rağmen Sasha'yı gönderdiğimden beri hem o hem de Maksim tam bir pislik oldular.

Karina da.

Onu ve Maksim'i Sasha'nın onlarla birlikte olduğu zamanlardaki gibi kahve içerken yakaladım. Ama gülüp şakalaşmak yerine yaşlı kadınlar gibi iç çekiyorlardı.

Sonra o küstah küçük pislikler bu konuda benimle yüzleşti ve bu süreçte neredeyse yumruk yiyordum. Yuri ise orada durdu ve bana ters ters baktı. Ben ona baktığımda yüz ifadesini düzeltti ama bu hoşuma gitmedi.

Bu durumu hallettikten sonra buna bakmam gerekecek. Her seferinde bir şey.

Viktor'a "Çıkışı kapat," dedim. "Ben söyleyene kadar hiçbir araba ayrılmayacak." Başını sallıyor ve girişe doğru ilerliyor.

Bir elim cebimde ve yüzümde küçük bir gülümsemeyle rotayı ters yöne çeviriyorum. Kristina'nın arka girişe gittiğinden eminim, orada genellikle personel tarafından kullanılan bir park yeri var.

Koşuyor olmasına rağmen, topuklu ayakkabıları ve inanılmaz uzunluktaki gelinliği düşünüldüğünde hızlı değildi. Ben vardığımda, otoparkın her yerinde koşuyordu. Arabaların arasında çılgınca dolaştıkça ve aradığını bulamadıkça gözyaşları daha hızlı akıyor.

Köşeye saklanıp saatimi kontrol ediyorum. Bu hızla gidersem, *gerçek* karıma önceden hesapladığımdan daha erken döneceğim.

Ama şimdilik, olacağından emin olduğum film için patlamış mısırı özlüyorum.

Kristina'nın başsız tavuk evresi durur ve eski robot gerçekten hıçkırır. "Neredesin sen? İstediğin gibi geldim... Neredesin-"

Arabaların arasından eski erkek kardeşimden başkası çıkmayınca -artık dev gibi bir şey- kendini kesiyor ve elbisesinin yere düşmesine izin veriyor. Sert bir şekilde nefes alırken bir eli cebinde, diğeri silah tutuyor.

"Konstantin..." diye mırıldanıyor.

"Geldin," diye fısıldıyor, yüzü çocuksu görünüyor, sanki on yaş daha gençmiş gibi.

Tanık olmak için biraz garip bir an.

Kristina ona doğru tereddütlü bir adım atar. "Ben...bunu yapamazdım. Ailem beni evlatlıktan reddetse ve kardeşim beni öldürse bile... Kirill'in yüzünde sadece seni görürken onunla evlenemezdim. Ben sadece... yapamadım."

"İyi, çünkü eğer gelmezsen, seni kaçırmayı ve kardeşim seninle evlenmeden önce rehin tutmayı planlıyordum."

Siktir git, pislik. Ben olmasaydım bunların hiçbiri olmazdı.

"Oh, Konstantin." Onun yanağını avuçlar. "Seni seviyorum. Hayatım boyunca görev için yaşadım ve ailemin kozu olmayı kabul ettim. Görevden başka bir şey için hissetmeme, yaşamama ya da nefes almama izin vermedim, ama *sen*

ortaya çıktı. Bana bunu hissettirdiğin için senden nefret ediyorum ama başka türlüsünü de istemezdim."

Onu belinden kavrıyor ve kendine doğru çekiyor. "Ben de seni seviyorum Meelaya. Her gün uyanmayı başarabilmemin tek sebebi sensin."

Ve sonra onu ağzı açık bir şekilde, iğrenç sesler çıkararak öpüyor.

Birkaç fotoğraf çekerken gözlerimi devirmek ya da sonsuza dek yüzümü buruşturmak için içimdeki dürtüye direniyorum.

Sadece erkek kardeşim kadınına seslenmek için mide bulandırıcı derecede tatlı bir terim seçecek kadar sevimsizdir. *Sevgilim.*

Gerçi Kristina gibi birine şaşırtıcı bir şekilde uyuyor.

Ayrıldıklarında gülümsüyor ve adamın ağzındaki ruju siliyor. "Şimdi ne yapacağız? Babam seni görürse... Bunu düşünmek bile istemiyorum. Ya Kirill? O sana ne yapacak?"

"Siktir et o pisliği."

Hey. Hizmetlerim için alacağım teşekkür bu kadar mı?

"Gidelim," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Benim yüce piç kardeşimi mihrapta bıraktığında kimse bizi onaylamayacak. Suç benden çok senin üzerine kalacak ve ben senin bu dünyada acı çektiğini görmek istemiyorum."

"Ama... Babam ve Alexei peşimize düşecek." Gözle görülür bir şekilde ona karşı titriyor. "Kardeşimi tanımıyorsun. O babam kadar diplomatik değil ve seni gördüğü yerde öldürür. Yapamam... Bunu sana yapamam."

"Seninle birlikte olmak anlamına geliyorsa bu riski almaya

hazırım." "Ama... Peki ya hedeflerin ve arzuların?"

"Sen olmadan başarmam gerekiyorsa bunlara ihtiyacım yok."

Sonunda sevimsiz kardeşimden bıktım ve saklandığım yerden ellerimi çırparak çıktım. "Bravo! Yasak aşk konseptine bayıldım. Ancak uygulamada daha iyi diyaloglar kullanılabilirdi."

İkisi de kaskatı kesiliyor ve Konstantin sanki onu kaçıracakmışım gibi Kristina'yı arkasına saklıyor.

Kardeşimin, örneğin Damien kadar tetikte olmadığının farkındayım ama yine de bazı anları oluyor ve şu anda hiç saklamadığı silahını sıkıca kavradığı an da onlardan biri gibi görünüyor.

"Müstakbel karım Konstantin ile ne yaptığını açıklamak ister misin?"

Üst dudağı hırıltıyla kalkıyor. "O asla senin karın olmayacak. O benim karım."

Soğukkanlı ses tonumu koruyorum. "Öyle mi? Bu konuyu Igor'la tartıştınız mı? Alexei'yle? Ya da Pakhan'la? Çünkü eminim biliyorsunuzdur, bu kardeşlik tarafından pek hoş karşılanmaz. Biraz da tabu. Onun boynu tehlikede ve seninki de öyle."

"Bırak onu," diyor neredeyse yalvarırcasına.

Kardeşim askere gittiğim günden beri benden hiçbir şey için yalvarmadı. O da benden hiçbir şey istemedi ve benimle sadece Yulia'nın itaatkâr kölesi gibi davranmak için konuştu.

Karina'nın ömür boyu travma geçirdiği günden beri aramız iyi değildi, ama ayrılmaya karar verdiğimde bana aynı yalvaran gözlerle baktı.

Küçük bir kardeşin ağabeyi için yaptığı gibi. O zamanlar,

"Lütfen bizi bırakma." derdi.

Şimdi, "Bu evliliği bitirecek kadar güçlüsün." diyor. "Öyleyim ama korkarım anlaşmaya karşı gelen ben olamam.

İgor ve Pakhan'la olan ilişkim. Aksi takdirde çıkarlarım tehlikeye girecek."

"Kirill." Tek istediğinin bir şeyler yapmak olduğundan emin olduğum halde sakin kalmaya çalışıyor.

Bana yumruk at. "Bir günlüğüne, *lanet olası bir* günlüğüne, bu kadar bencil olmayı bırakıp benim için bir şey yapabilir misin?"

"Neden yapayım ki? Rusya'ya gittiğim gün artık kardeşin olmadığımı söylemiştin, değil mi? Şimdi bana ihtiyacın olduğu için birdenbire kardeşin mi oldum? Ayrıca, şu anda sana büyük bir iyilik yapıyorum. Birkaç gün önce seni neden kızdırdım sanıyorsun?"

Gözleri genişler ve bakışlarında tanıma duygusu belirmeye başlar.

Belki de bir pislik gibi davrandım ve Konstantin'e her gece bana hizmet edecek bir karım olmasını dört gözle beklediğimi söyledim. Ben başka bir eş düşünüyordum ama o bunu bilmiyordu ve yolundan çekilmeseydim beni yumruklayacaktı.

Şüphelerimi bu şekilde doğruladım. Bir de nişan partisinde onları birlikte gördüm. O zamanlar hiçbir şey açıklayamazdım, çünkü düğün töreninin gerçekleşmesi gerekiyordu.

Konstantin ve Kristina, bu oyunda tüm kartların kendilerinde olmadığını fark edemeyecek kadar küçük aşklarına kapılmış hayaletler gibi görünüyorlar.

Onlara zaten kartlardan güzel ve düzenli bir ev inşa ettim ve eğer doğru oynarlarsa, onu yıkmamayı seçebilirim.

"Bunu bilerek mi yaptın?" diye soruyor kardeşim. "Belki de."

"Biliyor
muydun?"

"Belki de."

"O zaman neden?" Konstantin ağır ağır nefes alır. "Neden *benim* kadınımla evlenmeyi de içeren bir anlaşma yaptın?"

"Çünkü o toplum içinde senin kadının değildi ve daha büyük amaçlara ulaşmak için bir fırsatım vardı, ben de bunu değerlendirdim."

"Seni lanet-"

"Sakin ol, lanet olası memelerin." Onunla burun buruna geldim. "Igor, Alexei ve Pakhan buraya doğru geliyorlar. Korumalarını ya da tüm düğün ekibini de getirebilirler ama bundan şüpheliyim çünkü Igor ve Alexei'ye öpüşürken çekilmiş bu güzel ve düzenli fotoğrafı gönderdim."

Telefonumun kilidini açıyorum ve onlara sevişme seanslarının kanıtlarını gösteriyorum.

Kristina titrer ve Konstantin'i iter. "Git! Git! Beni öldürmeyecekler ama seni kesinlikle öldürecekler."

"Hayır," diye homurdanıyor kardeşim. "Seni fiziksel olarak öldürmeyebilirler ama yine de en yüksek teklifi verene satarlar. Eğer bu Kirill değilse, o zaman başka biri olacak."

"Lütfen git, Kosta." Ağlarken çaresizce onu itiyor ama Kosta hareket etmiyor. "Lütfen, sana yalvarıyorum."

"Sensiz gitmiyorum." Adam kadının belini kavrıyor ve onu kendi tarafına çekiyor.

"Ve Yulia ile birlikte inşa ettiğiniz her şeyi kaybedecek misiniz?" Patronluk taslayan ses tonumla soruyorum.

"Umurumda değil."

"Eminim biliyorsundur. Kristina haklı. Babası ve erkek kardeşi peşine düşecek ve onun onurunu lekelediğin için seni öldürecekler. Ayrıca, hayatının geri kalanında korku içinde yaşamasını ister misin? Peki ya sen? Gelecek için bir sürü planı olan hırslı bir adamsın. Kaçmaktan başka bir seçeneğin olmadan bir kenara atılmayı kaldırabilecek misin?"

"Yardım etmeyi reddettiğinize göre başka seçeneğimiz yok."

"Reddettiğimi kim söyledi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Aslında sana hayatının şansını vereceğim. Tek yapman gereken söylediklerimi kabul etmek."

Gözlerini kısıyor. "Şimdi ne planlıyorsun?" "Güzel
bir şey," diye fısıldıyorum. "İşte başlıyoruz."

Beklendiği gibi, sadece Igor, Alexei ve Pakhan ortaya çıkar. Kristina kısmen Konstantin'in arkasına saklanır. Aptallar muhtemelen

Birbirlerini uzun süre gizlice sevmişler, ancak her şey tepetaklak olduğunda kendilerini toparlayıp sonsuz aşklarını itiraf etmişler. Ama neyse. Bu benim lehime oldu.

"Kristina!" Igor tersler. "Bunun anlamı ne?"

Dudaklarını mühürleyip mırıldanıyor: "Ben... Ben Konstantin'i seviyorum. Her zaman sevdim."

Alexei muhtemelen ona vurmak ya da onu uzaklaştırmak için elini kaldırıyor ama kardeşim elini yakalıyor ve ona ters ters bakıyor. "Sakın ona dokunma."

Alexei iri yarı bir adam ama kardeşimle hemen hemen aynı boyda, yine de ona tepeden bakıyor. "Seni öldürmeden önce kardeşimden uzak dur."

"Şimdi, şimdi." Aralarında durarak onları zahmetsizce ayırıyorum. "Mutlu bir günde şiddete gerek yok."

Igor kızına, "Kirill'le hemen evleneceksin," der; kız başını sallar ve tırnaklarını Konstantin'in ceketine geçirir.

"Korkarım başka bir adamın kadınıyla evlenemem, Igor. Özellikle de o adam benim öz kardeşimse."

Igor'un yüzü buruşur. "Bir anlaşma yaptık."

"Evet ve sen üzerine düşeni yapmadın. Bana kızınız için söz verilmişti ama buraya geldiğimde kızınızın sadece bir erkeği olduğunu değil, aynı zamanda hamile olduğunu da öğrendim."

Konstantin ve Kristina da dahil olmak üzere herkes sessizliğe gömülür.

Tabii ki hamile değil ama Igor'un yarasına biraz daha tuz basmaktan zarar gelmez. Ayrıca, bu planımın bir sonraki bölümünde önemli bir rol oynayacak.

"Seni lanet olası piç!" Alexei tekrar kardeşime doğru hamle yapıyor ve bu sefer ben yolundan çekiliyorum, böylece ona yumruk atabiliyor.

Öfkesini bir şekilde azaltmak için bunu yapması gerekiyordu. Konstantin'in burnundan kan fışkırırken Kristina çığlık atıyor.

Alexei yumruğunu tekrar kaldırdığında, onu engelleyen ben oluyorum ve ona ters ters bakıyorum. "İlk seferinde nezaketen ona yumruk atmana izin verdim ama bir daha kardeşime vurursan bacaklarını kırarım."

Çevresel görüşümde Konstantin'in dudaklarının ayrıldığını yakalıyorum ve tam bir aptal gibi görünüyor.

Yani evet, onunla sorunlarım olabilir ama kimse kardeşimle uğraşamaz. "Alexei." Igor oğluna başını sallıyor ve bir adım geri çekiliyor.

Bugün saltanatı sona erecek olan Pakhan'a bakıyorum. Gösteriyi onaylamayan bir sessizlikle izliyor. Sergei aptal değil ve muhtemelen bunun tam olarak nereye gittiğini hesaplıyor.

"Kristina'nın beni mihrapta terk etmesi ve başka bir adamın çocuğunu taşıyor olmasının da gösterdiği gibi, anlaşmadan çekilen taraf Igor'un tarafı olduğu için, yemin törenimin gerçekleşmesini talep ediyorum."

"Ne-" diye başlar Alexei ama Igor yine başını sallar.

"O haklı. Bu konuda hatalıyız ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Bu doğru, ama ben adil bir adamım, Igor. Yazdığımız sözleşme uyarınca seni otobüsün altına atmayacağım ya da onursuzluğunu ilan etmeyeceğim. Yine de sana ortaklık teklif etmek istiyorum." Konstantin'i omzundan tuttum. "Kristina benim ailemle evlenecek ve üzerinde anlaştığımız ittifakı kuracağız."

Konstantin hâlâ lanet bir palyaço gibi ağzını açmış duruyor ve ben de toparlanması için ona ters ters bakıyorum. Boğazını temizliyor. "Onu hayatım pahasına koruyacağım."

Igor sessizliğini koruyor ama sonra nefesini bırakıp başıyla beni selamlıyor. "Teşekkür ederim."

"Pakhan?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Sen lanet olası çıkarcı bir piçsin ve bana kardeşimi o kadar çok hatırlatıyorsun ki, bu rahatsız edici." Sergei uzun bir iç çekti. "Ama görünüşe göre, böyle insanlar en iyi liderler oluyor, bu yüzden onayını aldın Kirill. Bakalım barışı koruyabilecek misin yoksa her şeyi mahvedecek misin?"

Sırıtıyorum. "Sanırım bunu zaman gösterecek."

"Eve gidiyoruz." Aleksey Kristina'nın kolunu tutuyor ama Kristina Konstantin'in gitmesine izin vermiyor, gözleri vahşi ve korkmuş.

"Bizim evimiz artık onun evi," diyorum. "Herkes düğün için burada olduğuna göre, onlara bir düğün yapalım."

Konstantin gerçekten bana sarılıyor. Sevimsiz pislik, yemin ederim. Sırtını sıvazlıyorum. Sadece gösteriş için. Başka bir şey için değil.

Kesinlikle hiçbir şey.

Bu küçük pisliğe en son ne zaman sarıldığımı bile hatırlamıyorum. Muhtemelen çocukken. Hâlâ yapışkan sarılmalar yapıyor.

Bir kız gibi sarılıyor. Sadece söylüyorum.

Bütün bunlar bittiğinde Pakhan olacağım ve kadınımla kutlama yapmaya gideceğim.

Hayır, *karım*.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

A Kardeşimin düğünüyle ilgilenmek çok sıkıcı.

Katılımcıları damatta küçük bir değişiklik olduğuna ikna etmek çok zor oldu. Benim olağanüstü büyüleyici konuşmama rağmen Herkesin bu hikayeye inandığından emin değilim.

Igor, Pakhan ve ben, bu birlikteliği desteklediğimizi ve Igor ile hala bir ortaklık inşa ettiğimizi göstermek için tören sırasında hazır bulunmalıyız.

Bu kadar zahmete değecek tek bir şey var: Julia'nın buruşan yüzü. En iyi ihtimalle kabız, en kötü ihtimalle de felç geçiriyor gibi görünüyor.

Muhtemelen Konstantin'i vazgeçirmek için onunla konuşmaya çalıştı. "O şeytanın artıklarından çok daha iyi birine sahip olabilirsin" dediğini duydum. Bu denklemdeki şeytan benim bu arada.

Konstantin ona gerçekten kızdı. Hayır. Uzun zamandır ilk kez ona *bağırdı.* Kardeşim annesinin yöntemlerinden nefret ediyor olabilir, ama genellikle anlaşmazlıklarını diplomatik bir şekilde dile getirmeye çalışır.

Bugün değil. O şaka gibi annenin gözlerinin içine baktı ve kapıyı işaret etti. "Kristina benim sahip olacağım tek eş. Bunu kabul edemiyorsan, git!"

Tabii ki yapmadı. Varlığının tek amacı Konstantin'le ilgili her şey gibi görünüyor. Onun düğününü kaçırmaktansa köpekbalıklarına yem olmayı tercih ederdi.

Alexei'nin yüz hatlarını yeniden düzenlemeye çalıştığı sırada morarmış bir burunla evlenmesini izlemenin biraz komik olduğunu belirtmeliyim. Neyse ki aynı kanı paylaşıyoruz ve gereğinden fazla incinmesine izin vermedim.

Aynı kanı paylaştığım diğer kişi -Yulia değil, o sayılmaz- Konstantin ve Kristina karı koca ilan edildikten sonra gözyaşlarına boğuldu. Aslında olayların bu şekilde gelişmesine en çok sevinen Karina oldu diyelim. Muhtemelen tüm tören boyunca kolumu tuttuğu ve panik atak yaşamadığı içindir. Sasha'nın ayrılışıyla ilgili bana karşı olan hafif düşmanlığını unutmuş görünüyor.

Kız kardeşimin bir Japon balığı kadar dikkat süresi olduğu için, eve döndüğümüzde muhtemelen en sevdiği nefret oyununa geri dönecektir.

Düğün biter bitmez bir kurşun gibi fırlıyor ve kardeşimize sarılıyor. "Tebrikler, Kosta!"

Saçlarını karıştırıyor. "Teşekkürler, küçük Kara."

Sırıtıyor ve Kristina'nın elini sıkıyor. "Ailemize hoş geldin. Sana her şeyi göstereceğim."

"Teşekkür ederim," diyor Kristina sessizce, hatta utangaççça. Bir gün içinde robottan gelen bu kadar çok duygu aşırı doz gibi hissettirmeye başlıyor.

"Mükemmel bir çift gibisiniz!" Karina her ikisinin de elini tutuyor, heyecanı dalga dalga yayılıyor.

Yanına gidip gözlüklerimi düzeltiyorum. "Bana mı öyle geliyor yoksa evliliğimi duyurduğumda sesin bu kadar mutlu çıkmamıştı, değil mi Kara?"

Garip bir şekilde gülümsüyor ve kolunu benimkiyle birleştiriyor. "Tabii ki öyleydim!" "Vasatın altında oyunculuk becerileri olmadan tekrar dene."

"Şey... Kristina'nın sana göre olmadığını düşünmüştüm." Yeni baldızına gülümsüyor. "Alınma ama. Sana ve Kosta'ya inanıyorum."

İlginç. Karina ve ben aynı duyguları paylaşıyoruz.

Yeni evlilere bakıyorum, benim seçtiğim yüzükleri takıyorlar -ya da daha çok Viktor'un seçtiği yüzükleri. Ona Konstantin'in ölçüsünü almasını söyledim, benimkini değil, çünkü bu sahneyi çok önceden görmüştüm.

Tek fark, bir robottan hoşlandığı için o zavallıya acımaya çok yaklaşmış olmamdı. Görünüşe göre, kız onun yanında robot değilmiş. Sanırım önemli olan da bu.

"Tebrik ederim," diyorum soğuk bir ses tonuyla. "Teşekkür ederim," diyor Kristina. "Sana borçluyum."

"Kesinlikle biliyorsun. Seni bundan sorumlu tutacağım."

"Onun yerine beni sorumlu tut." Konstantin parmaklarını onunkilerle birleştiriyor ama gözlerimin içine bakmıyor.

"İkiniz de olacaksınız. Onu bir an önce hamile bırak yoksa Igor buna izin vermesinin tek nedenini öğrenirse seni savunamam.

bir sahtekarlıktır."

Karina kolumu sıktı. "İnsanlara emir vermeyi keser misin, özellikle de düğün günlerinde?"

"Reddediyorum," diyorum dalgınca saatimi kontrol ederken. Maksim'den bir mesaj var.

Sonunda.

Bazı karışıklıklar oldu patron. Bir süre saklanmam gerekecek. Daha iyi bir kapasiteye sahip olduğumda seninle konuşacağım. Ben güvendeyim.

Güvende olduğunu söylediğini biliyorum, ancak saklanmak zorunda olması ve ondan istediğim gibi hemen geri dönmemesi beni ilk plandan saptırıyor.

Görevin başarılı olup olmadığından bile bahsetmedi.

Herkes evimde düzenlenen düğün resepsiyonuna doğru yola çıktı. Bu ruh emici resepsiyondan kaçmak isterdim, ancak günün en önemli olayının etkinlik sırasında gerçekleşeceğini düşünürsek bu imkansız.

Öğleden sonra hava açık bir gökyüzü ve hafif bir serinlikle çok güzeldir. Resepsiyon bahçede ve havuzun etrafında büyük bir büfe bölümüyle kurulmuştur. Düğün planlayıcısının bir yerlerden bulduğu ünlü bir dörtlü tarafından çalınan klasik müzik havada yankılanmaktadır. Konuklar sohbet ediyor ve içkilerini yudumluyor ya da daha çok dramatik damat değişimi hakkında dedikodu yapıyor.

Kardeşler, daha az değil.

Alışılageldiği üzere, Kristina kardeşlerin arasına giren 'fahişe' olduğu için suçu üzerine alıyor. Rai'nin böyle saçma sapan şeyler söylediğini duyduğu herkese haddini bildirdiğini duydum.

Rai birine, "Adrian'ı da listeye eklemelisin çünkü uzun zaman önce onunla nişanlanmıştı," diyor. "Popüler olması ve ona sahip olamamanız onun suçu değil."

Tanrı, Rai'nin önünde herhangi bir kadın hakkında kötü konuşulmasını yasaklar. Onların canlı canlı derisini yüzüp kürk olarak giyer.

Tartışmanın ana konusu olan Konstantin ve Kristina, kendilerini dışarı atmış görünüyorlar. Son bir saattir hormonlu gençler gibi ya dans ediyorlar ya da öpüşüyorlar.

Karina'nın odasına saklanmasını bekliyordum ama o kendini Kristina'nın var olmayan nedimesi olarak atadı. Zamanının çoğunu ya gelinin saçını, makyajını, elbisesini ya da bunların hepsini ayarlayarak geçirdi. Onların binlerce fotoğrafını çekti ve dördümüzün selfie'leri de dahil olmak üzere birkaçında bana poz verdirdi.

Günün bir an önce bitmesini bekliyorum. Rai ve Vladimir bana durmadan bakıyor, Adrian bana birden fazla kez kafasını salladı ve Mikhail'in kafası düğün gecesindeki bir bakireden daha karışık görünüyor. Damien tüm atmosferi yanlış yorumladı ve şaka yapmıyorum, evli olmamamın kavga edebileceğimiz anlamına geldiğini düşünüyor.

Bu korelasyonu nasıl bulduğu bir muamma ama sormayacağım. Aslında, bugün ona ihtiyacım olduğu gibi küçük bir gerçek dışında, onu bir sonraki gezegene yumruklamaya hazırım.

Sonunda Pakhan ofisimde kapalı bir toplantı yapılmasını istedi. Hiçbir muhafızın içeri girmesine izin verilmiyor. Sadece Bratva'nın liderleri.

Tüm kıdemli muhafızların toplandığı ofisimin önünde oyalanıyorum ve Viktor'a fısıldıyorum, "Maksim'e ulaşmaya çalışmaya devam et."

Başını sallıyor. Görünüşe göre Viktor da Maksim'den benzer bir mesaj almış -yine görevin başarılı olup olmadığına ya da gerçekten güvende olup olmadığına dair hiçbir ayrıntı yok.

"Ve Yuri'yi bul. Kendine ilaç pompalamasını ve buraya gelmesini söyle."

Tekrar başını sallıyor.

Ofisime girerken yüzümde soğukkanlı ve sakin bir ifade var. Pakhan masamın arkasında oturuyor, Mikhail ve Igor da onun karşısındaki iki sandalyeye yerleşmişler.

Vladimir onun sağında, Adrian da solunda durmuş, kitap raflarına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmışlardır.

Rai ve kocası Kyle kanepede oturmuş, ikisi de hamile karnını kucaklıyor.

Öte yandan Damien, okuma yazma bilmeyen zihninin anlamadığı kitapları açıp kapatıyor, sonra da yere atıyor. Bahse girerim ki bazı imgeler arıyordu ve hiçbirini bulamayınca kişisel olarak rahatsız oldu.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda Damien elindeki kitabı yere fırlatıyor. "Sonunda. Hadi şu işi bitirelim Pakhan. Yapacak işlerim var."

Sergei zorlukla ayakta duruyor, dikkati benim üzerimde. Ben de ona öyle çekici bir şekilde gülümsüyorum ki Vladimir'in yüzünde bir hırıltı beliriyor.

Sergei'nin bu seçeneği yüzde yüz desteklemediğini söyleyebilirim ama o, Igor ve hatta Adrian liderlik pozisyonu için en iyi seçeneğin ben olduğumu biliyor. Damien ve Mikhail çok değişkenler. Adrian ve Vladimir

Liderlik karşıtı. Igor en iyi destek pozisyonundayken çalışır. Rai bir kadın. Kyle, sadakatini kanıtlamak için önünde uzun bir yol olan yeni bir katılımcı.

Ben grubun en dengeli ve kazançlı olanıyım ve bu bir gerçek.

Sergei odadaki herkese şöyle seslendi: "Bu yılın başında da duyurduğum gibi, hastalık nedeniyle Pakhan'lıktan istifa ediyorum. Kardeşliğe yeni bir kan getirmenin zamanı geldi ve ben bu pozisyonu damadıma ayırmayı planlarken, kızım gitti ve bizim dünyamıza ait olmayan bir avukatla evlendi. Sonuç olarak, Kirill'i bir sonraki Pakhan olarak aday gösteriyorum."

"Ciddi olamazsın!" Rai, Kyle'ın yardımıyla ayağa kalkar. "Liderlik etmek için fazla manipülatif, Büyük Amca."

"Manipülatif ya da değil fark etmez. Kirill, Bratva'ya en çok anlaşma, para ve başarı getiren kişi ve bunu ordudan döndükten sonra sadece birkaç yıl içinde başardı. Nesillerdir kardeşliğin içinde olan saf Rus bağlarından bahsetmiyorum bile. Onun örgütün hayatta kalması için en iyi seçenek olduğuna inanıyorum, ancak bir oylama yapılana kadar bu konuda nihai bir karar vermeyeceğim." Etkili olması için duraklıyor. "Kirill'in bir sonraki Pakhan olmasını isteyenler ellerini kaldırsın."

Bunu ilk yapan Sergei, ardından Igor geliyor. Mikhail diğer ikisini izliyor, sonra bana odaklanıyor. Her zaman Igor ve Sergei'nin takipçisi olmuştur ama aynı zamanda şüphecidir. Ancak ona yüklü bir ödül vaat ettiğim için elini kaldırıyor.

Yine de saat üçe beş var.

Adrian'a bakıyorum. Poker suratı değişmiyor ve bu fikre pek sıcak bakmasa da yavaşça elini kaldıracak kadar akıllı.

Dörde dört.

"Damien?" Kitaplarımdan birini daha kenara fırlatırken onu sıkıştırıyorum.

Bu şerefsize herkesten daha fazla söz verildi, havasında olduğu herhangi bir savaş da dahil.

Rai'yi rahatsız etmedim, çünkü asla onaylamazdı. Kocası da aynı fikirde. Vladimir, güvenmemeyi tercih ettiğim gri bir alan.

Yani tek seçeneğim bu ne yapacağı belli olmayan orospu çocuğu.

"Senin Pakhan olman umurumda değil," diyor elini kaldırırken. "Benimle dövüşeceksin."

Oylama bitti sanıyordum ama sonra Vladimir elini kaldırdı. Bunun bir sürpriz olduğunu söyleyebilirim, ama değil, gerçekten değil. Vladimir sakallı dev bir adam olabilir.

ama benim en iyi seçim olduğumu anlayacak kadar mantıklı.

Ya da Damien karar verici oyu kullandıktan sonra kendi tarafının kaybettiğini fark etti ve yeni Pakhan tarafından bir kenara atılmamak için gemiden atladı.

Altıya iki. Yedi, eğer benimkini de sayarsak.

Rai dudaklarını büzüyor ve bana ters ters bakıyor. Ben de dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Lütfen yeni Pakhan'a hoş geldin derken bana katılın," diyor Sergei. "Kirill." *Her şey plana uygun gidiyor.*

Toplantı bittiğinde herkesi dışarı atma havasındayım ama atmıyorum. Birincisi, evimin gelecekteki tüm toplantılar için üs olacağını düşünürsek, benim alanımda olmalarına alışmam gerekecek.

Sergei kızı ve damadıyla birlikte bir aile gezisine çıkacak ve tamamen emekli olacak. Adrian, Pakhan'la her zaman yaptığı özel toplantılar hakkında beni bilgilendirmek için geride kalıyor ve bir yandan da çok geç olmadan istifa etmem için beni ikna etmeye çalışıyor.

Damien açılıştan hemen sonra bir dövüş istiyor.

Vladimir homurdanıyor ama güvenlikten o sorumlu olduğu için beni bilgilendiriyor.

Rai bana küfretmek istiyor ama bunu yapamayacağını biliyor. Artık büyük amcasının desteğine sahip değil ve bu nedenle onu küstahlığı nedeniyle yargılamaya karar verirsem kimse beni durduramaz.

Ben mi? Karımla kutlamak istiyorum.

Bu insanların hiçbirinin önemi yok ve şampanyamı yudumlarken bakmak istediğim yüzler de onlar değil.

Sasha'ya pozisyonumda daha rahat olana kadar altı ay beklemesi gerektiğini ve sonra kimse müdahale etmeden onu geri getirebileceğimi söyledim, ama belki de bu çok uzun bir süre.

Başlangıçta bu işi başarma şansım sadece yüzde elliydi, çünkü denklemde çok fazla değişken vardı.

Artık durum değiştiğine göre, üç ay yeterli olacaktır. Bu noktada, Aleksandra'nın yıllardır tanıdıkları Aleksander olduğunu öğrenmeleri umurumda değil. Sadece onun bildiğinden emin değilim.

İşte bu yüzden Maksim'i Rusya'ya gönderdim, onu geride tutan son meseleyi halletsin diye.

Ondan hâlâ haber alamamam plandaki tek aksaklık.

Herkes ofisten çıktıktan sonra Viktor içeri dalar, yüzü gergin ve gözleri karanlıktır.

"Maksim'den bir şey var mı?" Ben sordum.

"Hayır, ama mülklerimizden biriyle ilgili rahatsız edici haberler aldım."

"Mülklerimiz umurumda değil. Maksim ile temasa geç.
Peki Yuri nerede?" "Kirill."

Bir adım öne çıktı.

Durakladım.

Viktor bana nadiren adımla seslenir ve bunu da sadece işler sarpa sardığında yapar. "Ne oldu?"

"Yaklaşık bir hafta önce benden anahtarlarını istediğin mülkle ilgili."

Omurgam dikleşiyor ve kulaklarımda bir uğultu çınlıyor.

Ben her zaman sadece bir sonraki hareket tarzını belirlemek için değil, gerçekten hayatta kalmak için de sezgilerine güvenen bir tip oldum. Bugün Maksim'in mesajına kadar gayet iyi gidiyordu ve o zamandan beri içimde korkunç bir his var.

Şimdiye kadar ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

"Ne olmuş ona?" Kulaklarımdaki uğultuya rağmen sesimin ne kadar sakin çıktığını fark etmiyorum.

"Kulübenin bombalandığını ve ardından kalıntıların ateşe verildiğini gösteren bir mesaj aldım."

Bugün elde ettiğim tüm kazanımlar bu sözlerle birlikte yerle bir oldu.

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

!

Kafamda tek bir düşünce var, Sasha'yı bulmalıyım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Burada bir karışıklık olmalı.

Sasha'nın bulunduğu kulübenin paramparça olduğuna inanmayı reddediyorum.

Sadece *reddediyorum*.

Yine de olay yerine vardığımızda kaos ortaya çıkıyor.

Kulübeye varmamız benim ayırabileceğim süreden dört saat daha fazla sürdü ve Viktor arabayı süpersonik bir hızla sürerek birkaç kazayı kıl payı atlattığı için ancak bu kadar sürede varabildik.

Yine de yeterince hızlı değildi.

Yol boyunca Sasha'yı aradım ve sesli mesajını aldım. Telefonu kapalı olduğu için onu da takip edemedim.

Bedenine lanet bir takip cihazı yerleştirmeliydim. Yıllardır yanımda olmasının verdiği sahte güvenlik hissiyle kandırıldım, bu yüzden bu açıyı gözden kaçırdım.

Eğer onu bulursam, o izleyiciyi derisine yerleştireceğim. Şahsen, eğer mecbur kalırsam.

Viktor ve ben arabadan inerken kasvetli gerçeklik kürek kemiklerimi birbirine geçiriyor. Bizi karşılayan manzara, kulübenin önünü tıka basa dolduran acil durum ve polis araçları.

Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Mekan tanınmayacak kadar tahrip edilmiş. Ahşap döşeme, kapı ve mobilya kalıntıları etrafa saçılmış; siyah, kirli ve zar zor tanınabilir halde. Etraftaki ağaçlardan bazıları da felaketin ortasında kırılmış ve devrilmiş.

Donup kalıyorum, bacaklarım beni zar zor dik tutuyor. Polisin ve itfaiyecilerin bağırışları ve emirleri, sanki suyun altından konuşuyorlarmış gibi yavaşça boğuk bir sese dönüşüyor.

Tiz bir çınlama sesi kulaklarımı dolduruyor ve fiziksel bedenimden dışarı fırlatılıyorum. Artık ayrı varlıklarız. Dışım sakin, derli toplu ve hiç etkilenmemiş görünürken, içim beni canlı canlı yemekle tehdit eden tehlikeli alevler içinde patlıyor.

Sasha'ya gittiği gün verdiğim arabaya bir an gözüm takılıyor. Aracın sadece kemikleri görünüyor ve onlar bile zar zor seçilebiliyor. Sahne Orta Doğu'daki bir savaştan fırlamış gibi.

Ayaklarım kendi isteğiyle ambulansa doğru hareket ediyor. Sasha'yı, kendisine saldırmaya cüret edenleri öldürmeyi başardıktan sonra göğsüne asılmış lanet bir tüfekle yıkımın önünde dururken bulmayı umuyorum.

Ama belki de bu fazla iyimserlik olur. O hala bir kadın ve çoğu erkekten daha büyük taşakları olsa da, kimse bir bombalamayı tahmin edemez.

Kaçmaya çalışırken yaralanmış olmalı, izin vereceğim tek seçenek bu.

Sağlık görevlilerinden biri ambulansın arkasını açmamı engellemeye çalışma cüretini gösterdi.

Kolumu tuttu. "Bunu yapamazsınız, efendim."

Döndürüyorum ve onu öyle sert itiyorum ki kıç üstü yere düşüyor.

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığında Viktor yüzüne kapanır.

Elimi tutamağa doğru uzatıyorum ve uzuvlarımda hafif bir titreme hissedince duruyorum. Sistemimden tamamen temizlediğim bir fenomen. Babamın sadist çetesi tarafından günlerce işkence gördükten sonra ortaya çıkan bir olgu.

Sakin ol lan.

Hayatımın o karanlık dönemini atlattıysam, bunu da atlatabilirim.

Sasha yaralı kolunu ya da bacağını içeride tutuyor. Hiçbir yolu yok-

Kapıyı açar açmaz elim yanıma düşüyor.

Sedyenin üzerinde beyaz bir çarşafla örtülmüş bir ceset yatıyor. Mide bulandırıcı yanık et kokusu burun deliklerimi tıkıyor ama nefes almakta zorlanmamın nedeni bu değil.

Çarşafın altından görünen siyah iskelete benzeyen el. Yavaşça yaklaşıyorum, hareketlerim sert ve doğal değil.

Kavrulmuş elimi titreyen elimin içine alıyorum. Kül ve yanmış etler tenime bulaşıyor ama odaklandığım tek şey sondan ikinci parmakta yanmış olan yüzük.

Üstünü ovuyorum ve yeşil ortaya çıktığında kalbim dizlerime düşüyor.

Hayır.

Etin bir kısmıyla birlikte çıkarıyorum ve *Kirill'inki* gözümün içine bakıyor.

Kesinlikle hayır.

Çılgınca diğer bileğini kontrol ediyorum ve son doğum gününde ona verdiğim bileziği bulduğumda elim kontrolsüzce titriyor. Onu yanmış derisinden ayırmak için mücadele ediyorum ama *Sasha'yı* gördüğümde boğazımın arkasında bir çığlık oluşuyor.

Yok artık.

Yüzünü görmek için kapağı kaldırırken nasıl ayakta durduğumu bilmiyorum.

Ya da eskiden bir yüz olan şey.

Onun yerine siyah bir iskelet var. Bazı etler kemikten erimiş ve gözlerinin, burnunun ve dudaklarının olması gereken yerde kanlı bir karmaşa bırakmış. Saçları ve onu tanımlayabileceğim diğer özellikleri de gitmiş.

Uzun bir süre orada durup her yanığı, her kesiği, şekli bozulmuş her özelliği inceliyorum.

Belki yeterince sert bakarsam bu sahne kaybolur.

"Patron..."

Başım yavaşça Viktor'a doğru eğiliyor. Çatık kaşları ve büzülmüş dudaklarıyla yanmış cesede bakıyor. Son Spetsnaz görevinde Rulan ve tugayını kaybettiğimizden beri onu gördüğüm en ciddi etkilenmiş haliydi bu.

"Yüzündeki o lanet bakışı sil Viktor. Bu Sasha değil." Aklımı kaçırmanın eşiğindeyken nasıl sakin konuşabildiğimi bilmiyorum.

Yüzük ve bilezik parmaklarımda hâlâ yanıyormuş gibi yanıyor.

"Özür dilerim, Kirill."

"Ne diye özür diliyorsun? O benim karım değil.
Bul onu."

Kımıldamıyor, bir santim bile.

"Neyi bekliyorsun? Sana onu bulmanı söyledim." "Buldun
bile, Kirill."

Onu yakasından tutup kendime doğru çekiyorum ve lanet olası var olmayan ruhuna bakıyorum. "Benimle taşak geçme Viktor. Sana bunun o olmadığını söyledim, bu yüzden senin işin lanet kafanı sallamak ve gidip onu bulmak."

Elimi tutuyor ve çekmek yerine sıkıyor. "Benim işim size acı gerçekleri söylemek ve şu anki gerçek de çok geç kaldığımız. Lipovsky bombalama sonrasında öldü. Bunu kabul etmek istememeni anlıyorum-"

Yumruğumu suratına indirdiğimde sözleri kesildi. Sendeleyerek geri çekildi, düşmeden önce kendini zor tuttu.

"Kapa çeneni. O ölmedi."

Hiçbir şey söylemiyor ama bakışları hâlâ elimde tuttuğum yüzük ve bileziğe takılıyor. "Kanıtı elinde tutuyorsun." cümlesini duymam için konuşmasına gerek yok.

Başımı kaldırıyorum ve bulutlu gökyüzüne bakıyorum. Gri, kasvetli ve kesinlikle iç karartıcı ama şu anda kalbimin yerini almış olan karanlık uçurumla kıyaslanamaz bile.

Dünya benim için her zaman monotondu - ya siyah ya da gri. Beni renklerin gökkuşağıyla tanıştıran tek kişi şimdi siyaha döndü.

Şimdi kalbimden sökülüp alınıyor ve ardında dipsiz bir kuyu bırakıyor.

Her şey küle döndü. Tek yapabildiğim gökyüzüne bakmak, gözlerime nem dolduğunu hissetmek ve çiğ bir çığlık atmak.

SASHA'NIN ÖLMEDIĞINE INANMAYA HAZIRDIM.

Herhangi biri cesede o bileziği ve yüzüğü takıp onun benim Sasha'm olduğunu düşünmemi sağlayabilirdi.

Ama sonra, DNA testi eşleşti ve şimdi, sınırdayım, kendimi itmekten sadece birkaç dakika uzaktayım.

Ama henüz ona katılamam.

İskeletini göreli bir hafta oldu. Bacakları dağıldığı için aramak zorunda kaldılar.

Bir haftadır gözüme uyku girmedi, sarhoşluktan tökezleyip durdum ve neredeyse gördüğüm herkesi öldürmeye başladım

sokakta yürürken.

Benim hayatımdaki tek ışık elimden alındıysa, onlarınki ne cüretle ellerinde kalır?

Eğer benim dünyam alt üst olduysa, neden diğer herkes hiçbir şey olmamış gibi yaşıyor?

Bir hafta boyunca Karina durmadan ağladı ve beni teselli etmeye çalıştı ama ben kapıyı yüzüne kapattım. Konstantin de denedi ama ona da soğuk davrandılar.

Anna'nın bile bana dokunmasına izin verilmedi.

Görünüşe göre Viktor aileye Sasha'nın kimliğinden bahsetmiş, böylece onun bir kadın ve benim karım olduğunu biliyorlar.

Öyleydi. Hay sikeyim. Hala onun bir "Was" olduğuna inanamıyorum.

Yine de kimsenin taziyesini kabul etmedim. Duygulara ihtiyacım yok. Onları uzun zaman önce öldürdüm ve geri gelmeyecekler.

Tüm bu baş dönmesi, yönelim bozukluğu ve saf mani, intikam ihtiyacımın bir tercümesi.

O mesajdan sonra Maksim'le iletişimi kaybettik. Viktor onu aramak için adamlarını gönderdi ama boşuna.

Ve böylece Ivanov'lara karşı tek üstünlüğümüzü kaybettik.

Belsky Örgütü'nün kurucuları gibi. İlk başta bağlantıyı kuramadım ama Sasha kulübeye gittikten sonra Viktor, KGB istihbaratına göre Belsky Örgütü'nün arkasındaki ailenin adının Ivanov olduğunu açıkladı.

Görünüşe göre, Rusya'daki hükümetlerle her zaman anlaşmaları olan ve onları iktidara getirmeye kadar giden bir tür aristokratlar. Ta ki Kremlin'in şu anki yöneticisi göreve geldiğinden beri onları yok etmeye çalışana kadar.

Sasha'nın bunları bildiğinden şüpheliydim. Tek amacı ailesinin öldürülmesinin intikamını almak gibi görünüyordu.

Ancak, hikayeye hangi açıdan bakarsam bakayım, hala çok fazla olay örgüsü boşluğu var. Birincisi, hayatım boyunca hiç İvanov'la karşılaşmadım. Onlarla ilgili aklıma gelen tek olay, Konstantin'in onlardan biri olduğunu tahmin ettiğim biri tarafından kaçırılması ve işkence görmesi.

Tüm varoluşları hala bulanık. Her

şey öyle.

Yuri bile yeryüzünden kayboldu. Bu da beni paranoyak yapıyor.

Sadece Sasha'yı değil, Maksim ve Yuri'yi de kaybetmek, açık yaralarla dolaşmak gibi bir şey.

Onu aile mezarlığına defnedeli ve üzerinde *Aleksandra Morozova yazan* bir mezar taşı sipariş edeli üç gün oldu.

Onu vurma emrini kimin vermiş olabileceğine dair ipucu aramaya başlayalı iki gün oldu.

En olası şüpheliler olan Arnavutların yerini tespit edeli bir gün oldu.

Silahımı çekiyorum ve Boston'da sanayileşmiş eski bir bölgenin eteklerindeki eski bir binaya bakıyorum.

Güneş uzaktan batıyor, o piçlerin kanıyla kırmızıya dönüşecek turuncu bir renk veriyor.

"Hazırız," diyor Viktor yanımdan.

Bu hafta onu çok çalıştırdığım için gözlerinin etrafı koyu halkalarla çevrili. Neredeyse hiç uyumadı ve uyuduğunda da topladığım bilgileri araştırmak için onu ofisime çağırdım.

Şikayet etmiyor ama biraz dinlenmeye ihtiyacım olduğundan ve ölebileceğimden yakınıyor.

Olabilir.

O bedeni gördüğümden beri odama girmedim. Her köşe onun varlığı, doğal kokusu ve yumuşak gülümsemeleriyle dolu.

Onun ilgisiyle, beni uyutmak için yaptığı sayısız girişimle dolu. Benim iyiliğim ve güvenliğim için duyduğu somut endişeyle dolu.

O yokken orada olma fikri her zerremi isyan ettiriyor.

O yanımda olmadan gözlerimi kapatma düşüncesi beni çok korkutuyor.

"Sola dönüyoruz, tamam mı?" Damien'ın gözleri karanlıkta bir delininki gibi parlıyor. Şüphelendiğim herkesi yok etme görevimde bana yoldaşlık etti.

Bu kez seçeneklerimizi Boston'a kadar genişlettik çünkü buradaki Arnavutların lideri Roel, birkaç ay önce New York'ta öldürdüğümüz orospu çocuğunun kuzeni.

New York Bratva'nın yeni Pakhan'ı olarak yapılabilecek en pervasız şey savaş başlatmak ya da diğer grupların ayağına basmaktır. İki gün önce tüm organize suç dünyasının katıldığı bir yemin töreni vardı ama ben yüzümü bile göstermedim.

Pozisyon umurumda değil.

Bana verdiği gücü sadece bombalamanın arkasında kimin olduğunu bulmak için kullanıyorum ve bunun tam olarak neden olduğunu bilmem gerekiyor.

"Ne sikim istiyorsan onu yap. Sadece yoluma çıkma." Binaya doğru yürürken Damien'ın cevabını beklemiyorum.

Viktor izimi kaybettirmemi tavsiye etti ama siktir et. Geldiğimi görmelerini ve fareler gibi kaçışmalarını istiyorum. Korumam arkamdan alçak sesle küfrediyor, sonra içerideki adamlar karınca gibi dışarı süzülürken beni korumak için koşuyor.

Tek gördüğüm ölmesi gereken insanlar. Her biri. Hepsi onun gibi yerin iki metre altına gömülene kadar durmayacağım.

Silahımı kaldırıyorum ve karşıma çıkan herkesi vuruyorum. Hareketlerim derli toplu görünüyor, ama hiçbir kafiye ya da ritme uymuyorlar.

Bir mermi pazımı sıyırıp kolumu yana doğru uçuruyor. Silahı diğer elime geçirip ateş etmeye devam ediyorum. Ceketim betona damlamadan önce kanla doyuyor ama acıyı hissetmiyorum.

Şu an öfkeden başka bir şey hissetmiyorum.

Sasha burada olsaydı, bana zarar vermeye çalışan herkesi öldürürdü. Bu yarayı görseydi, şefkat ve ilgiyle üzerime yaltaklanırdı. Hayatımda ilk kez, iyiliğimin önemli olduğunu ve bir başkası için dünyalara bedel olduğumu hissettim.

Ve şimdi, beni dünyasının merkezi yapan o kişi ortadan kayboldu ve benimkini bir uçuruma dönüştürdü.

Damien, önüne çıkan herkesi öldürürken bir manyak gibi gülüyor ve bunu yakından ve kişisel olarak yapmayı sevdiği için kanları kısa sürede onu ıslatıyor.

Arkamızda bir araba devirleniyor ve ben dönüp dört tekerleğe birden ateş ediyorum. Savrulup binanın yan tarafına çarptı ve sonra tam bir çatışma oldu. Adamlarım beni korudu ve arabadakileri öldürmeyi başardılar, bizim için burada olan hariç.

Viktor önümde dizlerine kadar kesilmiş iri yarı bir adamı itiyor. Damien'ın muhafızları ve benimkiler diğer Arnavutları ortadan kaldırmakla meşguller ama şu anda onlar umurumda bile değil.

Önemli olan tek kişi buradaki orospu çocuğu. Adı Roel ve o ölü bir adam, ama bana bilmem gereken şeyi söylemeden önce değil.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye ağır bir aksanla tükürdü. "Senin ve tüm kardeşliğin peşine düşecek müttefiklerimiz var Morozov. Ne kadar büyük bir kaos başlattığının farkında bile değilsin."

"Görünüşe göre sen de bilmiyorsun, yoksa benimle uğraşmazdın." Telefonumu elime alıyorum ve ne zaman beni sakinleştirecek bir şeye ihtiyaç duysam baktığım bir resme gidiyorum.

Bu Sasha, son doğum günü partimden. Maksim o gece sayısız fotoğraf çekti ve herkese gönderdi. Bunda, Yuri ile gülüyor. Onu çıkardım ve sadece kızı sakladım.

Kırmızı bir sisin içinden onun kaygısız ifadesine bakıyorum. Gerçekten. Gözlüklerime kan sıçramış ve onları temizlemeye zahmet edemiyorum.

"Bu kişiye suikast emrini kim verdi?" Sakince, hatta kayıtsızca soruyorum.

Roel resme bakıyor ve yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yok. Bunu ona vereceğim. Ama gözlerinde bir tanıma titreşimi var.

Neden burada olduğumu çok iyi biliyor.

"Onu hayatımda hiç görmedim."

"Kız olduğunu söylemedim." Telefonu yüzüne doğru ittim. "Neden öldürüldü?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor ekrana karşı.

"Pekâlâ." Telefonumu cebime koyuyorum. "Viktor. Bana birkaç orospu çocuğu getir."

Ceketimi çıkarıp bir kenara atıyorum ve gömleğimin kollarını yavaşça dirseklerime kadar kıvırıyorum. Pazumdaki yaranın kanaması durdu ama beyaz gömleğimi kırmızıya boyamadan önce değil.

Viktor ve diğer birkaç muhafızım Roel'in yanındaki beş Arnavut'u önüme itiyor. Liderlerine hem korku hem de yalvarışla bakıyorlar.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tekrarlıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Eğer bir şey istiyorsan, bana işkence et!"

"Bunun neresi eğlenceli?" Bıçağımı getirdim. "Ayrıca, canın çıkana kadar işkence görsen bile muhtemelen asla konuşmayacaksın ve ben de boşa çaba harcamamayı tercih ederim."

"Senin lanet olası Pakhan olman gerekiyordu! Bu delilik."

Adamlarından birini yakaladım, Roel'in karşısında dizlerinin üzerine çöktürdüm ve bıçağı boğazına dayadım. "Vur emrini kim verdi?"

"Bilmiyorum lan!"

Tek bir hareketle boğazını kestim. Boynundan sıçrayan kan Roel'i ve beni yıkıyor. Kendi kanında boğulurken o zavallı herifi bir kenara fırlatırken gözümü bile kırpmıyorum.

Roel küfrederken diğer adamları hasta olacakmış gibi bakıyor.

Gözlüğümü gömleğimle temizliyorum, sonra ikincisini tutup bıçağımı boğazına dayıyorum. "Kim sipariş etti?"

"Bilmediğimi söyledim!!" Şimdi çığlık atıyor, elimdeki titrerken kontrolünü kaybetmeye çok yakın.

Onu ensesinden bıçaklıyorum, sonra boğazından, kalbinden ve göğsünden, defalarca ve defalarca. Bunu öldükten ve parçalandıktan çok sonra, biri gerçekten kusana kadar yapıyorum.

Bu sefer gözlüklerimi temizleme zahmetine girmiyorum ve cesedin üzerine atıyorum.

"Sen kafayı yemişsin," diye fısıldıyor Roel, tüm vücudu titriyor.

Üçüncü adamı ayağa kaldırıyorum, sonra çığlık atıp boş yere elime karşı koymaya çalışırken kaval kemiğine tekme atıyorum. "Kim emretti?"

Roel bu kez tereddütle başını sallar.

Üçüncünün boynunu kırdım ve onu kenara ittim. "Bunu bütün gece yapabilirim. Karını ve çocuklarını da getireceğim. Her birini gözlerinin önünde katledeceğim. Onları o kadar çok bıçaklayacağım ki cesetlerini tanıyamayacaksın. Tıpkı benim *onun* cesedini tanıyamadığım gibi."

"Aman Tanrım!"

"İhtiyacım olan cevap bu değil." Dördüncüyü saçlarından tuttum. Kusmuk kokuyor ve yoldaşlarının katledilişini izlerken altına işemiş.

Benimle kavga bile etmiyor ve Arnavutça dua gibi bir şey mırıldanıyor.

Boğazını kesip açarken Tanrı ona cevap vermiyor.

"Viktor." Yüzümdeki kanı elimin tersiyle sildim. "Bana Roel'in ailesini getir."

"Bekle! Bekle!" Roel derin bir nefes alır ve yanındaki adam neredeyse rahatlamaktan bayılacaktır.

"Kuzenimi öldürdükten sonra seni çıplak ellerimle öldürmek istedim ama insan gücümle bu imkansızdı." Sanki maraton koşmuş da iniyormuş gibi pantolonunu indiriyor. "Birkaç hafta önce, sana gerçekten zarar vermek istiyorsam, kız korumanı öldürmem gerektiğini söyleyen bir adamla tanıştık. Bize onay verene ve bir fırsat yaratana kadar beklememizi söyledi. O fırsat bir hafta önce gardiyan yalnızken geldi. Bize yerin koordinatlarını gönderdi ve orayı ve içindeki herkesi yok etmemizi söyledi."

Çenem gerildi. "Neye benziyor?"

"Tanıştığımızda bir duvarın diğer tarafındaydı ve ses değiştirici bir cihaz kullanarak konuşuyordu. Daha sonraki iletişimimiz e-postalar aracılığıyla oldu."

"Nerede o e-postalar?"

"Arabada."

Viktor oraya gider ve bagajdan bir evrak çantası alır. Çantayı açar ve bir dizüstü bilgisayar alır, ardından Roel'e getirir, o da parmak iziyle açar.

Viktor birkaç dakika inceledikten sonra başını sallar.

Eğildim ve Roel'in boncuk gözlerine baktım. "Yanlış kişiye bulaştınız. Hiçbirinizin bir daha sokaklarda dolaşamayacağından emin olacağım."

Ona bakarken bıçağı son adamın boğazına doğru fırlatıyorum. "Ölmeyi dileyene kadar sana işkence edeceğim Roel, ama o zaman bile bunu sana vermeyeceğim. Senin hayatını da benimkini yaptığın kadar kasvetli yapacağım."

Ama biliyorum ki -sadece biliyorum ki- göğsümde gittikçe büyüyen ve derinleşen boşluğu hiçbir şey dolduramayacak.

Nasıl olduğunu bilen tek kişi artık yok.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

I Bu yeterli değil.
Öldürme çılgınlığı
değil. İşkence değil.

Bunu yapan kişiyi yakalamak için takip ettiğim ipucu değil.
Arnavutlara bilgi vermek.

Hiçbir şey yeterli değil.

Özellikle de lanet olası işkenceyi.

Roel'e gönlümce işkence ederken onu sonsuza kadar hayatta tutmayı planlamıştım ama elimden kaydı ve onu yakaladıktan sadece iki hafta sonra öldü.

Eve giden merdivenleri çıkarken ayaklarım ağırlaşıyor. Omzumda bir ceket asılı ve gözlüklerim pisliğin kanının kalıntılarıyla bulanık.

Başımı kaldırıp Karina'nın merdivenlerden aşağı koştuğunu ve bir eliyle ağzını kapattığını görmeden önce kulağıma bir nefes sesi geliyor.

Her zamanki pembe kız elbiselerinin aksine, şimdi siyah pantolon ve kapüşonlu bir tişört giyiyor. Saçları dağınık bir topuz şeklinde toplanmış ve yüzü makyajsız.

Kız kardeşim eski halinin gölgesi gibi görünerek önümde durdu.
Kan çanağı gözler. Koyu halkalar. Hayalet gibi
solgun bir yüz. "Sen iyi misin? Bu kadar
kan ne için?"

Mekanik bir şekilde kendime bakıyorum ve gömleğimin kanlı olduğunu fark ediyorum, ellerim de öyle. Yıkanmayı unutmuş olmalıyım. Son zamanlarda pek çok şeyi unutuyorum. Dünya, denesem bile sonunu getiremeyeceğim siyah bir hiçlik döngüsü gibi görünmeye başlıyor.

Uykusuzluktan ya da her şeyin boş ve ıssız olmasından kaynaklanıyor olabilir. Eğer doğru düzgün uyursam, hiç uyanmamaya meyilli olabilirim.

"O benim değil." Karina'nın yanından geçmeye başlıyorum ama yine yolumu kesiyor. "Ne oldu?"

Dudakları titriyor ve kuru alttaki dudaklarını çiğniyor. Et yarılıyor ve ortasında bir şerit kan beliriyor. "Bayılacak gibi görünüyorsun. Biraz dinlenmelisin."

"Uyu, Kara."

"Yapamam." Sesi kırılganlaşıyor. "Tek düşündüğüm Sasha'nın öldürülmeden önce nasıl hissettiği... ve... uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum ya da kendimi hiçbir şey yapmaya veremiyorum. O... hayır, *o* benim tek arkadaşımdı."

O.

Doğru. Mezarına yazdığım isim Sasha'nın bir kadın ve benim karım olduğunu gösteriyor.

Koruyamadığım karım.

Viktor, karmaşık durumu aile üyelerime açıklamak için zaman ayırdı.

Ben mi? Hiçbirinin ne düşündüğü umurumda değil.

Artık gelecek umurumda bile değil. Eskiden kalıpları, yolları ve hareket tarzlarını görürdüm. Eskiden henüz yıkamadığım hedeflerim beni motive ederdi.

Şimdi, sadece lanet siyahı görüyorum.

Tüm hayatımı iskambil kağıtlarından bir ev inşa ederek geçirdim ama Sasha'nın ölümü bu evin yıkılmasına neden oldu.

Karina kollarını belime doluyor ve beni iyice sıkıyor. "Eğer ben böyle hissediyorsam, senin için daha kötü olmalı. O her zaman seninleydi ve sen onunla evlendin, yani... yani..."

Onu omzundan tutup itiyorum. Sasha'nın bana son sarılışını hatırlatan mide bulantısı boğazımda düğümleniyor.

Ve bu anıyı başkasının almasına izin vermeyi reddediyorum.

Karım bu sevimsiz saçmalığa bayılırdı. Bana sarılmayı ve beni rahatlatmaya çalışmayı severdi. Şarkı söylemeyi ve öpmeyi de severdi. Ama sonra beni terk etti ve sarılmalarını, gülümsemelerini ve hatta çileden çıkaran tartışmalarını bile benden aldı.

Sarılma fikri bile kendimi karnımdan bıçaklamak ve kanımın akmasını izlemek istememe neden oluyor.

Gözyaşları Karina'nın yanaklarından aşağı süzülür. "Ben sadece... Ben sadece seni teselli etmek istedim."

"Yapma. Böyle bir şeye
ihtiyacım yok." "Gerçekten
yok mu?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ben gayet iyiyim."

"Siktir git, Kirill! O öldükten sonra nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun? O tüm hayatını sana adadı! En azından onun yasını düzgünce tutabilirsin, seni lanet olası pislik!" Göğsümü yumrukluyor, pençeliyor ve tokatlıyor.

Onu durduramıyorum. Bir şey yapacak enerjim yok.

Kız kardeşim öfkesini ve hüsranını benden çıkarırken ağlıyor ve beni aya kadar lanetliyor.

Hiçbir şey
hissetmiyorum.
Kesinlikle hiçbir şey.

"Kara!" Konstantin içeri koşar ve kız kardeşimizi çeker.

Çırpınıyor ve havayı tekmeliyor, gözyaşı dolu gözleri bana lazerler fırlatıyor. "Bırakın beni! Bu pislik etkilenmiş gibi bile davranmıyor. Sanki altı yıl önce ona kalması için yalvardığımızda bir psikopat gibi bize sırtını dönmüştü, Kosta! Umurunda değil! Asla umursamaz! Onu canı pahasına koruyan kişi onun ve karıştırdığı tüm pislikler yüzünden ölmüş olsa bile!"

Çenem sıkıştı. Karina bunu fark etmiyor ama Konstantin onu sarsarken gözleri sertleşiyor. "Kapa çeneni, Kara. Ne sikimden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum! Tanrı bilir nereden geldikten sonra nasıl da soğukkanlı davranıyor. Onun hakkında konuşmak istemiyor. Ama ben konuşacağım, her lanet gün! Seni koruyan ve seven ama karşılığında sadece ölüm alan kızı sana hatırlatacağım!"

Açık avuçlu elimi yüzüne doğru uzatıyorum ve neredeyse avucumun içinde
eziyorum.
Sonunda susuyor, gözleri açılıyor.

Onu serbest bıraktığımda sesimdeki sakinliği tanıyamıyorum. "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce defol git gözümün önünden."

Çenesi ve dudakları titriyor. Merdivenleri koşarak çıkmadan önce bir hıçkırık boğazını terk ediyor, burnunu çekmesi arkasında kalıyor.

Kardeşim çatık kaşlarla beni izliyor.

"Senin de mi aklında bir şey var? Beni kızdırırsan güvenliğini garanti edemem, onun yerine ortadan kaybolmaya ne dersin?"

"Boş ver Kara." Sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar nazik. "Kendi iyiliği için fazla korunaklı ve atmosferi asla okuyamadığını biliyorsun."

"Ve sen yapabilir misin?"

"Söz konusu sen olduğunda değil, korkarım. Ama öğrenmeye başlıyorum."

Gözleri yumuşuyor ve bana acımaya başlarsa suratının ortasına bir yumruk atmaya o kadar hazırım ki, ama o ifade gelmiyor. Onun yerine, kaybettiğimi sandığım kardeşimin bir versiyonuna bakıyorum.

Uzun zaman önce, Yulia onu pikniğe ya da bir gösteriye götürmeye karar verdiğinde, benimle mümkün olduğunca fazla zaman geçirmek için odamda saklanırdı.

Saçlarını karıştırır ve ikimiz için de onu götürdüğü şeyin tadını çıkarmasını söylerdim. İşte o zaman bana şu anki ifadesiyle bakardı.

Bunun sadece üzüntü olduğunu sanıyordum. Belki rahatsızlık, ama şimdi bunun bir çeşit özlem olduğunu anlıyorum.

Konstantin her zaman benimle birlikte olmak istedi ama Yulia oldu ve bu imkansız hale geldi.

Bir nefes bırakıyor. "Bilmiyorsan söyleyeyim, sen okuması en zor insansın ve seni tüm hayatım boyunca tanıdığımı düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor. Hareketlerini ne kadar analiz etmeye çalışırsam çalışayım, zihninin çalışma şekline bir açıklama bulamıyorum. Gerçekten hissetmeyen bir psikopat mısın yoksa duyguların ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu ve bu yüzden onları ifade edemiyor musun anlayamıyorum. Gençliğimizi hatırlıyorum, Kara'yı ve beni herkesten çok severdin, ama o parçan kayboldu ve sen... bu oldun. *Bu* her neyse."

"Sıkıcı konuşmanızın ardında bir amaç varsa, şimdiye kadar ona ulaşmış olmalıydınız."

"Kara'yı ve muhtemelen beni hâlâ önemsediğini biliyorum."

"Kelime dağarcığına kuruntuyu da eklediğini fark etmemiştim."

"İstediğini biliyorum, yoksa Kristina ile evlenmemi sağlamazdın." Omuzumu kavradı. "İşte bu yüzden Sasha'nın ölümünün seni gösterdiğinden daha fazla etkilediğini biliyorum. Roman'ın işkence seanslarından döndükten sonra bile her zaman ürkütücü derecede sakin görünen bir tiptin. Ya bir şiddet çılgınlığı içindeydin ya da sakinmiş gibi davranıyordun, bu yüzden içinde acı çektiğini ya da acını bastırdığını ya da her ikisini de yaptığını varsayıyorum."

"Eğer amatör bir terapist olmayı bıraktıysan..." Omzumu döndürerek beni bırakmaya zorluyorum ve yanından geçerek merdivenlere yöneliyorum.

"Kendini toparlaman gerek Kirill!" diye bağırıyor arkamdan. "Artık Pakhan sensin ve kellen her zamankinden daha değerli."

"Endişeni karına sakla." Merdivenleri çıkarken ona bakmadım. Yukarı.

Ona iğrenç bir şekilde aşık olmamaya çalışıyordu.

ne zaman etrafta olsam. Kristina bile benim yanımda her türlü yakınlaşmadan kaçınıyor. Sanki karı koca gibi davrandıklarını görürsem kırılacakmışım gibi ikisi de etrafımda yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, birbirlerine gülümsediklerini gördüğümde onları kafalarından vurmayı düşündüm. Sorun onlar değil. Bu duygu hayatımdan tamamen silinmişken başkalarının mutlu olduğuna şahit olduğumda yaşadığım lanet olası kıyamet duygusu.

Sasha'nın kollarında bir bebek gibi uyuyana kadar mutluluğun ne demek olduğunu bilmiyordum. Kabuslar yoktu, gelecekle ilgili düşünceler yoktu.

Sadece sessizlik.

Uzun zamandır ilk defa beynimden uzaklaştım ve sadece *hissettim*.

Artık bu duygu yok olduğuna göre, herkesin mutluluğuna el koymak, onu parçalara ayırmak ve kanında yıkanmak istiyorum. Onların dünyalarını da benimki gibi karartmak istiyorum.

Yulia yolumu kesiyor, çenesini kaldırıyor ve beni görmemiş gibi davranıyor. Benimle konuşmaya çalışmayan tek kişi o ve konuşmadığı için memnunum, yoksa elimizde bir cinayet olacaktı.

Karina ve Konstantin'e karşı biraz toleransım olabilir ama Sasha'nın adını ağzına alırsa o kadını boğarak öldürürüm.

Personelden kıyafetlerimi ofisin yakınındaki başka bir odaya taşımalarını istedim. Eski odam şimdi bir anahtarla kilitli ve Anna'ya anahtarı saklamasını ve asla bana vermemesini söyledim.

Giysilerimi çıkarıp duşa girerken hareketlerim mekanik. Üzerimden akan kanın suya karışmasını ve giderde kaybolmasını izliyorum.

Bu kadar kolay ortadan

kaybolabilir *miyim*? Hayır.

Henüz değil.

Onun ölüm emrini veren orospu çocuğunu hâlâ bulamadım. Bu

iş daha bitmedi.

Roel'e işkence etmek şiddete olan susuzluğumu gidermedi. Öfkem hala güçlü, yüzeyin altına sıkışmış, başka bir çıkış bekliyor.

Soğuk su üzerime vururken gözlerimi kapatıyorum ve başımı fayanslara yaslıyorum.

Yumuşak kolları arkamdan belimi sarıyor ve sıcaklık dondurucu suyla çarpışıyor. Başını sırtıma yaslarken küçük elleri yanlarımda ve göğüs kaslarımda geziniyor. Dudaklarını ensemde hissediyorum, beni nazikçe öpüyor.

Arkamı dönüp ona bakmak istiyorum ama gözlerimi açarsam kaybolacak.

Hep öyle yapar.

Ben de 'Evet' dediği gün parmağıma taktığı alyansı çevirdim. Ambulansın arkasında cesedini gördüğümden beri takıyorum. Yine de elim ağır geliyor, sanki onun yüzüğü takılmadığı için bir ton ağırlığında.

"Uyumalısın, Kirill." Yumuşak sesi berbat bir melodi gibi havaya karışıyor. "Vücudun eninde sonunda seni terk edecek."

Sasha hayalimde çok endişeli görünüyor. Her zaman öyleydi. Beni korumak için aşırıya kaçtığını düşündüğüm zamanlar oldu, ancak o gittikten sonra bunun bana olan sevgisini gösterme şekli olduğunu fark ettim.

Beni ne kadar çok sevdiğini sözlerden çok davranışlarıyla kanıtladı.

Seni koruyan ve seven ama karşılığında sadece ölümü alan kızı sana hatırlatacağım!

Karina'nın sözleri kanayan kalbime saplandı.

"Eğer ölürsem, sana katılabilecek miyim?" Banyonun sessizliğinde fısıldıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun? Sen daha büyük şeyler için doğdun, ölmek için değil Kirill. Sen artık Pakhan'sın. Bu inanılmaz değil mi?"

"Hayır. Seni koruyamayacaksam Pakhan olmamın ne anlamı var?"

"Senin önceliklerin her zaman doğruydu ve ben hiçbir zaman en tepede olmadım." "Bu doğru değil!" Döndüm ve nefesimin altında küfrettim. onun sıcaklığı kaybolduğunda.

Sikeyim.

Kendi tenimden iğrenerek duştan çıkıyorum ve havluyu ortama sarıyorum. Odaları değiştirmiş olmam önemli değil. O her yerde. Ruhu bu evin her köşesine ve her lanet insana yapışmış.

Ama belki de bu kötü bir şey değildir.

Eğer hayaleti bana musallat olur ve ölümünden beni sorumlu tutarsa, bunu yine de hoş karşılarım.

En azından o burada olacak.

Başka bir takım elbise giydim ve ofisime gittim. Minibardan bir şişe Macallan kaptığım sırada kapı açılıyor. Bir bardakla uğraşmıyorum ve doğrudan şişeden içiyorum.

Boğazım yanıyor ama göğsümdeki daraltıcı ağırlığı bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Viktor karşımda duruyor, ben de minibarı işaret ediyorum. "Bir içki al."

Kılını bile kıpırdatmıyor. "Patron. *Gerçekten* uyumalısın."

Dolaba yaslanıp bacak bacak üstüne atıyorum. "Roel'in bilgisayarından elde ettiğimiz ipucuyla ilgili bir gelişme var mı?"

"Hayır. Bu bir çıkmaz sokak. Gönderenin ülke dışından olduğundan şüpheleniyoruz."

"Örneğin Rusya."

"Emin değilim."

"Evet, öyleyim." Uzun bir yudum yutuyorum ve keskin tadı karşısında hafifçe irkiliyorum. "Belsky Örgütü'nün onun ölümüyle bir ilgisi olduğuna dair bir his var içimde. Başlangıçta New York'a beni -daha doğrusu babamı- gözetlemek için geldiğini itiraf etti ama sonunda bundan vazgeçip benimle kalmayı seçti. Kamp değiştirdiğini anladıklarında ondan kurtulmuş olmaları büyük bir olasılık."

"Bu sadece bir spekülasyon."

"Makul bir spekülasyon." Şişeyi tezgâha çarparak elime birkaç damla sıçramasına neden oldum. "Bunu araştırmak için Rusya'ya gidiyorum."

"Rusya'ya elinizde hiçbir kanıt olmadan ve bırakın bu işe karışmalarını, yerlerine dair bile hiçbir ipucu olmadan gidemezsiniz. Ayrıca, artık Pakhan sensin Kirill. Çok uzun süredir bu görevde olmadığın düşünülürse pozisyonun savunmasız. Kısa bir süre içinde gücendirmeyi başardığın tüm gruplardan bahsetmiyorum bile. Şu anda yapabileceğin tek şey kalmak ve otoriteni güçlendirmeye çalışmak."

"Bu umurumda bile değil. Ben Rusya'ya gidiyorum. Ayarlamaları yap."

"Hayır, yapmayacağım."

Viktor'un soğukkanlı gözlerine bakıyorum. "Doğrudan bir emre itaatsizlik mi ediyorsun?"

"Söylüyorum. Ayrıca sana söylüyorum, eğer körlemesine gidersen, sadece ölüme doğru gidersin. Sen Spetsnaz'da yüzbaşıydın, güvenilir bir istihbarat olmadan hareket etmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Çekil lan yolumdan."

"Madem ısrar ediyorsun." Silahını çıkardı ve elime tutuşturmaya çalıştı. "Önce beni vur. Senin kontrolden çıktığını görmektense ölmeyi tercih ederim."

"Saçmalama. Nasıl dramatik olunacağını öğrendiğini bilmiyordum."

"Şaka yapmıyorum, Kirill." Bana ters ters baktı. "Tüm hayatın boyunca seninleydim.

ve işkence gördüğünü ve hayatının bir santimine kadar sürüldüğünü gördüm. Yoluna çıkan tüm engelleri aşmanı izledim. Buraya kadar geldin çünkü bunu *sen* başardın. Kendini toparlayıp Pakhan gibi davranmaya başlamazsan öldürüleceksin. Sence Aleksandra seni böyle intihara meyilli görmek ister mi?"

"Kapa çeneni Viktor."

"Gerçek bu. Mezarında yuvarlanıyor olmalı."

Silahı elime aldım ve yüzüne doğrulttum. "Dedim ki. Kapa şu lanet çeneni."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Beni öldür ve sonra ne sikim istiyorsan onu yap. Aleksandra gitti, Yuri ve Maksim de öyle. Şu anda seni güvende tutabilecek tek kişi benim ama sen tüm bu tehditleri hayatına davet ederek işimi imkânsız hale getiriyorsun. Eğer Rusya'ya gitmeden önce beni öldürmezsen, kendimi vururum."

"Viktor," diye homurdanıyorum.

"Burada olsaydı onun yapacağı şeyi yapıyorum," diyor. "Pek anlaşamazdık ama ortak bir noktamız vardı. Seni güvende tutmak. Ve seni ölüme gönderirsem lanetleneceğim."

Silahın yanıma düşmesine izin verdim ve diğer elimle alyansımı çevirdim.

Her ne kadar o orospu çocuğunu boğmak istesem de, o haklı.

Bu ben değilim. Kendimi tehlikeli bir durumun içine attığımı görmek istemezdi.

Onu takip edebilmem için ölmedi. En

azından şimdilik.

Önce onu benden kimin aldığını bulmalıyım.

Ancak çıplak ellerimle kalplerini söktüğümde onlara katılabileceğim.

Onu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Bazen ölüm, hayatta kalmaktan daha iyidir.

Ölümde acı hissetmezsiniz, kalbiniz paramparça olmaz ve her gece uyumadan önce ve her sabah uyandıktan sonra ağlamanıza gerek kalmaz.

Uyanmak.

Ölümde, sonunda huzur vardır.

Artık koşmak, acı çekmek ve umutsuzca izlerken kalbinizin yarılmasına tanık olmak zorunda kalmak yok.

Her sabah olduğu gibi, aynı kabus karışımından sonra sarsılarak uyanıyorum. Gömleğim terden sırtıma yapışıyor ve saçlarım nemli hissediyor.

Haftalardır kullandığım küçük oda daha küçük görünüyor, sanki duvarlar üzerime geliyor ve beni ezecekmiş gibi.

Aptalca atmakta ısrar eden kalbim, hayatta kalma çabalarında aşırıya kaçıyor.

Zihnimde kâbusun görüntüleri üst üste binerken göğsüme vuruyorum. Bazıları ailemin ölüm anılarıyla dolu. Anatoly Amca'nın her şeyin biteceğini anladığında yüzünde beliren umutsuzluk ifadesi.

Tetikçiler bizi bulmasın diye bağırmayı kesmem için bana yalvardığında Erik'in solgun yüz hatlarındaki saf dehşet.

Eduard'ın boş gözleri.

Timur'un yarı vurulmuş

yüzü.

Erik'in sonsuza dek susturulmadan önceki çığlığı.

Ama çoğu Kirill'in düğünü ile ilgili görüntülerle dolu. Rüyamda hep kırmızı renkte görüyorum, sanki bir kan sisinin içinden tanıklık ediyormuşum gibi. Kristina'nın boğazının kesilerek açıldığını, kanının Kirill'i yıkadığını ve Kirill'in hemen yanına düştüğünü görüyorum.

Ölüm onları ayırana kadar.

Elimi yüzüme sürüyorum ve yanağımı tokatlıyorum. Odaklanmam lazım.

Anton beni o kulübede bulalı bir ay oldu. İlk patlamada neredeyse ölüyorduk ama kardeşim beni altına itti ve bir masanın altına saklandık. İkinci bomba patlamadan önce kaçmayı başardık.

Korumalarından birinin hızla bölgeden uzaklaştığını görene kadar Kirill'in yaptığına inanmayı hâlâ reddediyordum.

Makar.

Roman'ın kıdemli muhafızıydı. Onun ölümünden sonra, Kirill'in Roman'la paylaştığı bazı düşmanlara karşı casusluk ve suikastlar yapmak da dahil olmak üzere, Kirill'in ona verdiği çeşitli bağımsız görevlerden sorumlu oldu.

Makar ne bana ne de Viktor'a cevap verdi. Kirill ile doğrudan iletişim kurduğu için onu çok az görüyordum. Evde yaşamadığını düşününce bazen orada olduğunu bile unutuyordum.

Makar'ı gördüğüm o an, gerçeklerin kafama dank etmeye başladığı andı. Kirill'e aptalca gerçek adımı söyledikten sonra, kendisinin ve babasının kurtulamadığı ailenin bir parçası olduğumu anlamış, bu yüzden Maksim'i kalan aile üyelerimi öldürmesi için Rusya'ya göndermiş ve Makar'ı da beni yeryüzünden silmekle görevlendirmişti.

Bu gerçekler ortaya çıktığında ölmek istedim ve Anton beni sarsıp o gün ölen tüm aile üyelerimizi hatırlatana kadar dürüstçe bunu düşündüm.

Bana babamı ve annemi hatırlattı ve gitme zamanımın gelmediğini söyledi. Hala sevdiğim tek adamdan intikam almam gerekiyordu.

Benim yerime başka bir kadını seçen adam.

Beni incittiği için ben de onu incitmeye çalıştım.

O gün Anton daha çok o yerden kurtulma derdindeydi.

Ancak hızlı bir kaçış yapamadık çünkü arazinin yakınında bize saldıran silahlı adamlar da vardı. Birkaçını öldürdükten sonra, benim yapımda birini seçtim, yüzüğümü ve bileziğimi ona taktım, sonra onu ve kulübeden geriye kalanları yaktım.

Bir parçam Kirill'in düğün gününü mahvetmek istiyordu. Ama diğer yanım, o insanları beni öldürmeleri için gönderdiğini düşünürsek, umursamayacağını biliyordu.

Ayrıca, bir DNA testi benim olmadığımı hemen kanıtlar.

Bir zamanlar saygı d u y d u ğ u m yüzüğü ve bileziği sırf bana verdiği için mahvetmek istiyordum.

"Sasha!!"

Küçük kuzenim Mike içeri koşarken odamın kapısı duvara çarpıyor. Onu en son iki yıl önce gördüğümden beri çok büyümüş. Altın sarısı saçları alnına dökülüyor ve bana çarparken neredeyse gözlerinin içine giriyordu.

Sırtını sıvazladım. "Günaydın, Mishka."

"Günaydın! Günaydın!" Elini benimkinin içinde kaydırıyor. "Hadi, kahvaltı etmeliyiz."

Beni Sibirya'nın eteklerinde bulunan küçük bir evin koridoruna götürürken gülümsüyorum. Böyle bir evin varlığından haberim yoktu ama anlaşılan ailemin ülkenin dört bir yanında sahip olduğu birkaç güvenli evden biriymiş.

Sibirya, Saint Petersburg ya da Moskova'ya göre nispeten daha güvenli olduğundan, son saldırıdan sonra gidilebilecek en iyi yer.

Orada kaç adam olduğunu hâlâ bilmiyoruz ama Maksim'in aile depolarımızdan birinin hemen dışında olduğundan eminim. O ve adamları, gitmeden önce amcamla ve onun çalıştırdığı paralı askerlerle karşılıklı ateş ettiler. Ama adamlarından biri Babushka'yı vurmadan önce değil.

İyileşiyor ama durumu kötü. O zamandan beri yatağından çıkamıyor. Benimle de konuşmuyor, onun için çoktan öldüğümü söylüyor.

"Baba! Antosha! Sasha geldi," diye anons ediyor Mike alt kattaki küçük mutfağa vardığımız anda. Ardından Anton'a yandan sarılıyor ve kardeşim onun saçlarını karıştırıyor.

Albert Amca bana gülümsüyor ve bir fincan kahve ikram ediyor. Yüzü çökmüş ve hatırladığımdan çok daha yaşlı görünüyor.

Anton ve ben buraya geldiğimizde, amcam bana sarıldı ve ben özür dilerken lanet bir bebek gibi ağladım. Hiçbir şey söylemedi. Sadece babamın yapacağı gibi beni teselli etti.

"Günaydın, amca." Başımı eğdim ve Mike'ın yanına oturdum. "Tosha."

Kardeşim boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ama yumurtasını kesip sessizce yerken hiçbir şey söylemiyor. Onun yüzüne bakmak bile garip geliyor.

Görünüşe göre Anton gerçek Yuri'yi öldürmüş. Albert Amca'nın KGB'deki plastik cerrah ve kılık değiştirme ustası yakın tanıdıklarından biri kardeşime bir burun ameliyatı yaptı ve çenesinin yapısını değiştirdi, böylece

gerçek Yuri'nin özellikleri. Ayrıca sesini değiştirmesi için ona bir çeşit hap verdi. Kardeşim saçlarını kestirdi ve boyattı, kilo aldı ve kahverengi kontakt lensler taktı.

Sonuç mükemmel bir Yuri değildi ama Anton herkesin Yuri'nin bir kaza geçirdiğini ve onarım ameliyatına ihtiyacı olduğunu düşünmesini sağladığı için sorun yoktu. Bu nedenle, görünüşü Yuri'ye benzemek için yeterliydi ama aynısı değildi. Kirill'in tüm adamları arasından Yuri'yi hedef almasının nedeni birkaç koşuldan kaynaklanıyordu. Ne yazık ki aynı vücut tipini, boyu ve göz şeklini paylaşıyorlardı. İkincisi, yalnızdı, yetimdi ve Maksim dışında kimseyle konuşmuyordu.

Bir psikopatı iş başında izlemek gibi. Anton, Kirill'in çevresindeki en zayıf halka olan kişinin hayatına son vermekte tereddüt etmedi. Bazı tavırlarını değiştirdi ve Kirill'in seçkin adamlarına uyum sağlamaya çalıştı.

Spetsnaz'da görev yapmış ve yüksek hızda sürüş eğitimi almıştı, ancak üstün savaş becerilerini etkili bir şekilde gizlemeyi başarmıştı.

Kahretsin, beni kandırmayı başardı ve ben onun öz kardeşiyim. Ona bunu neden yaptığını sorduğumda, şüphe çekmemek için yapmak zorunda olduğunu söyledi. Ayrıca, hepimiz intikam ve aile için fedakarlık yapmak zorundaydık.

Artık her şeyin sahte olduğunu bildiğimden, kardeşimin yüzünde eski özelliklerinden bazılarını görebiliyorum, ama bunlar belli belirsiz. Lensleri çıkarması ve saçlarının orijinal rengine dönmesine izin vermesi de buna yardımcı oluyor. Yuri'ye karşı her zaman bir yakınlık ve aşinalık hissetmeme şaşmamalı. Belki de bir parçam onu çoktan kardeşim olarak tanımıştı.

Ama daha yaşlı ve daha korkutucu bir versiyonu. Her zaman sessiz ve huysuzken, şimdi bir duvar gibi.

Koyu renk saçları tepeden dağılmış, çenesi oturmuş ve hareketleri neredeyse robotik. Kardeşimin gözlerinde hiçbir zaman fazla ışık yoktu, ama şimdi tamamen yok oldu.

Askerdeyken ya da New York'tayken bazen attığı kahkahalar ve gülümsemeler gerçek miydi yoksa başka bir gösteriş miydi merak ediyorum.

Rusya'ya döndüğümüzden beri kesinlikle gülümsemedi. Bir kere bile.

Ayağa kalkıyor, ben de bir parça kızarmış ekmek kapıyorum, sonra aceleyle kahvemi içiyorum ve dilimi yakmayı başarıyorum. "Koşuya mı çıkıyoruz? Bana beş dakika ver."

Sabahları onunla yaptığım koşular ve Kirill vurulduğundan beri bana vermeyi hiç bırakmadığı dövüş eğitimi beni ayakta tutan tek şey.

Aklım başımda. Tüm öfke ve ihanet duygularımı hedefleri vurmaya yönlendiriyor ve Kirill'in yüzünü onların üzerinde hayal ediyordum.

Bana aldırış etmeden paltosunu giyiyor. "Bugün olmaz." "Neden bugün değil?"

"Yapmam gereken bir iş var." "Oh, tamam."

Bana bakıyor.

Bakışlarının altında kayıyorum.

"Ne?" "Bu şekilde dışarı çıkma."

Kadın gibi demek istiyor. Bir daha erkek gibi giyinmeyi reddediyorum. Bunun için ölmem gerekse bile umurumda değil.

"Artık bunu yapmıyorum. Sen Yuri olmayı bıraktın, ben de Aleksander olmayı bıraktım. Eğer bir şey yapacaksak, bunu kendimiz olarak yaparız."

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor.

"Bana şeker getir, Antosha!" Mike soruyor. Hayır, daha çok talep ediyor. Kardeşim ona sıcak bir bakış atıyor ve başını sallıyor.

"Tamam."

"Ve pasta!"

"Ne tür?" Anton aslında kuzenimizi şımartıyor.

Onu bir çocuğa karşı bu kadar sabırlı görmek tuhaf, özellikle de son derece soğukkanlı olduğu için.

"Çilekli, çikolatalı." Mike parmaklarıyla sayıyor, kaşları konsantrasyonla çatılmış. "Cheesecake ve... ve... tüm pastalar!"

"Ne bulabileceğime bakacağım." Anton onun başını okşar ve gider.

Mike zaferle sırıtarak bitişikteki odaya gider ve televizyonu açar. Kısa süre sonra çizgi film sesleri evi doldurur. O kadar küçüktür ki her şeyi her yerden duyabilirsiniz.

Amcam omzumu okşuyor. "Anton'u boş ver, Sasha. Onun ne kadar dar görüşlü olabileceğini biliyorsun."

"Hâlâ anlamadığım bir şey var." Hiç iştahım olmamasına rağmen reçel kavanozuyla oynuyorum. "Kirill'in şirketinde altı yıldan fazla zaman geçirdi. Nasıl oldu da hiç harekete geçmedi? Onu kolayca öldürebilirdi."

"Sadece beş yaşındaydı. İlk yılını sakatlığını atlatmaya çalışarak ve bu planı tasarlayarak geçirdi."

Doğru. Kardeşim, onu öldürdüğünü sandığım çatışmada ağır yaralandı. Anton'un sırtında bazı dövmelerle kapatılmış bir yara var. New York'taki herkes bunun geçirdiği kazadan olduğuna inanıyor.

Ama aslında bu, Anton'un birkaç hafta komada kaldığı katliamdan bir hatıra ve amcam bize boş yere umut vermek istemediği için bunu bizden sakladı.

Uyandıktan sonra Anton, Amca'ya hayatta kaldığını bir sır olarak saklamasını söyledi ve Kirill'in adamlarının arasına sızmaya devam etti.

"İlk başta," diye devam ediyor Amca, "ailemizi yok etme planını babasına haber verenin Kirill olduğuna dair elimizde somut bir kanıt yoktu. Sadece Roman'ın katliamla bir ilgisi olduğunu biliyorduk."

"Bana o gün ne hakkında konuştuğunu söyleyecek misin?"

Dudaklarını büzüyor.

"Bilmeyi hak ediyorum, amca."

"Ailemizin özel olduğunu biliyorsun, değil

mi?" "Asil kanımızdan dolayı, evet."

"Sadece kan değil, onunla birlikte gelen her şey. Görüyorsunuz, biz sadece iş yapmıyoruz. Biz iş icat ederiz. Birçok politikacının kukla ustası olduk ve hükümeti kontrol ettik. Başkan ve bakanları herhangi bir yasa çıkarmadan önce bize saygılarını sunmalı ve bizden izin istemeliydiler. Biz *Rusya*'nın gizli kraliyet ailesiydik, hayır, öyleyiz."

"Bu da ne demek oluyor? Biz bir tarikat mıyız?"

"Tarikat değil. Kraliyet. Her hükümetin ihtiyacı olan şey

biziz." "Ama hükümetlerin halk tarafından seçilmesi

gerekir."

"Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun? Her toplumda siyaseti ve politikacıları kontrol eden gizli bir düzen vardır. Farklı gündemleri olabilir ama konsept aynıdır."

"Eğer o kadar güçlüysek, neden kendi ailemin ve ailemin geri kalanının gözlerimin önünde katledildiğini görmek zorunda kaldım?"

"Çünkü bir hata yaptık ve aile işimize yabancıların girmesine izin verdik." Yüz hatlarında mesafeli bir ifade beliriyor. "Birkaç yatırım hatası yaptık ve yanlış kişi iktidara geldi ve o yanlış kişi şu anda Rusya'nın başkanı."

"Fyodor Petrov?"

"İşte bu. Kimsenin kendisini ya da kararlarını kontrol etmesinden hoşlanmıyor. Aslında gençliğini KGB'ye adamış, hakkımızda suçlayıcı bilgiler elde etmeye çalışmış ve başaramamış. İktidara gelmesi tam bir felaketti ve o bizi bitirmeden bizim onu bitirmemiz gerekiyordu."

"Peki bunu nasıl yapmayı planladınız? Bir darbe planlamadıysan tabii?"

Başını sallıyor. "Bunun için dışarıdan yardıma ihtiyacımız vardı. Yüksek mevkilerde silahlarımız ve köstebeklerimiz vardı ama Kremlin'in altını üstüne getirecek kadar insan gücümüz yoktu."

"Dur tahmin edeyim, Roman dışarıdan gelenlerden biri miydi?"

"Ne yazık ki evet. Amcan Anatoly ile tanışıyordu ve paralı askerlerini ve lojistik desteğini sundu. Ta ki bizi arkamızdan bıçaklayana kadar. Hükümetin tek yapması gereken general Abram Kuzmin'e emir vermekti. Operasyonun üzerine 'olası bir terörist grubun ortadan kaldırılması' ibaresini koyun ve peşimize düşün."

"Yani Anton iyileştikten sonra işleri kendi eline almaya mı karar verdi?"

"Evet. Ancak o da sizin gibi yakın zamana kadar Kirill'in bu olayla bir ilgisi olmadığına inanıyordu."

"Ne... fikrini mi değiştirdi?"

"Bir ay önce bize ve size yapılan saldırı olabilir

mi?" Boğazımı temizliyorum. "Doğru."

"Şimdilik sadece dinlenin. Sonunda Kirill'i yakalamak için bir şansımız olacak."

Kalbim acıyor ama başımı sallıyorum. Neden beni mahveden adama kalbimi vermek zorundaydım k i ? Bir değil, iki kez.

Tostu ağzıma tıkıştırıyorum, sonra ayağa kalkıp ceketimi giyiyorum. "Birkaç şey alacağım."

"Ne gibi?" Amcam soruyor. "Her şeyimiz var."

"Kadın... şeyler," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Yakında döneceğim."

Mike kollarını açmış mutfağa giriyor. "Gitmek istiyorum!" "Belki bir

dahaki sefere, Mishka. Onun yerine sana şeker getireyim mi?"

"Tamam!" Anton'un da ona aynı sözü vermesine rağmen heyecanla ayağa fırlar.

Yanağına bir öpücük kondurup koşarak ön kapıdan çıkıyorum, sonra da üç kar motosikletinin bulunduğu garaja gidiyorum. Saatimi kontrol ediyorum ve ekranda bir nokta belirince gülümsüyorum.

Yani Anton bir şeylerin peşinde.

Biliyorum, çünkü saatlerce ortadan kaybolma eğiliminde ve bana ne yaptığını söylemiyor.

Karanlıkta kalmaktan bıktım, bu yüzden Amca'nın her kar motosikletinin motorunda bulundurduğu takip cihazlarından birini yerleştirdim. Kendiminkini aldım, eldivenlerimi giydim ve tarlayı hızla geçtim.

Kar motosikletiyle en küçük kasabaya varmamız bir saat sürüyor ve görünüşe göre Anton da oraya gidiyor.

Güvenli bir mesafeyi koruyarak takip etmeye başlıyorum. Kasaba merkezine ulaşamadan tekrar yola koyuluyor, bu sefer kasabanın dışına ve hiçbir şeye doğru gidiyor gibi görünüyor. Girdiği alanda hiç bina yok. Sadece bir orman.

Tuhaf.

Durmadan önce onu otuz dakika daha takip ediyorum. Hedeften iki dakika uzaklaştığımda, kar motosikletini alçak bir ağacın altına park ediyorum, konumu saatimde işaretliyorum ve sonra yürüyerek gidiyorum.

Hareketlerim dikkatli ve sessiz, ama zerre kadar çaba sarf etmeme bile gerek yok. Ne de olsa ben bir keskin nişancıyım. Gölgeler gibi hareket etmek en iyi yaptığımız şeydir.

Anton'un kar arabası donmuş ormanın ortasında küçük bir kulübenin önüne park edilmişti. Bir ağacın arkasına saklanıp yakından bakıyorum. Pencereler kırılmış, bazı ahşaplar parçalanmış ve boşluklar buzla dolmuş.

Onun burada ne işi var?

Yaklaştıkça, zemin seviyesindeki bir pencereden gelen bir anlık ışığı yakalıyorum.

Tabii ki.

Burası her ne ise, yeraltında bulunuyor.

Ceketimin yakasını daha da kaldırıp girişe koşuyorum, sonra içeri girip her ihtimale karşı silahımı kontrol ediyorum.

Tabii ki kulübenin içi eski püskü ve buz g i b i. Ancak, en uçta aralık bir kapı var. Dikkatlice içeri giriyorum ve soluk turuncu bir ampulle aydınlatılan karanlık merdivenlerle karşılaşıyorum.

Her seferinde bir basamak iniyorum. Sıcaktan dolayı hislerim yavaş yavaş uzuvlarıma geri dönüyor.

Sesler aşağıdan bana ulaşıyor ve duvarın arkasından bakmadan önce merdivenlerin dibinde duraklıyorum. Bodrum, üst kattaki odadan daha güvenli ama yine de eski püskü. Duvarlar betondan yapılmış, ama merdivenle aynı göze batan turuncu aydınlatmaya sahip.

Ancak, beni yutkunmaya iten şey bodrum değil.

Kardeşim, kelepçeli kollarından tavana asılı bir adamın önünde duruyor. Anton'un gergin sırtını sadece bu sabah giydiği tişörtün üzerinden görebiliyorum, o da mahkûmunun suratına bir kap yemek itiyor. "Eğer tekrar açlıktan ölmek istiyorsan, bunu sağlayabilirim."

Karanlık ses tonuyla omurgam sarsılıyor. Bu Anton'un asla görmek istemediğim bir yanı. Bir bakıma, babamın korunduğum versiyonuna benziyor.

Adam zar zor duyulabilen bir Rusça ile "Siktir git," diye fısıldıyor.

Anton yumruğunu adamın suratına indirirken kalbim göğsümde sıkışıyor. "Tekrar dene ve beni kızdırmayı bırak."

Başımı yana eğiyorum ve Maksim olduğunu görüyorum.

Yarı çıplak asılı, göğsü yırtıklar ve kuru kanla dolu, yüzü morarmış ve dudakları Anton'un yumruğundan kanıyor.

"Kirill seni buraya ne yapman için gönderdi?"

"Belki de gerçek yüzünü görmek içindir, pislik," diye alay ediyor Maksim ve sonra öksürüyor, kendi kanında boğuluyor.

Anton ona tekrar yumruk atarak zincirlerin takırdamasına neden olur. "Sana beni kızdırmamanı söylemiştim."

Kardeşim yumruğunu tekrar kaldırıyor ama ben saklandığım yerden fırlıyorum. "Dur!"

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Önümdeki korkunç sahneye bakarken bacaklarım titriyor.

Yuri-hayır, Anton-'un Maksim'e işkence edeceği bir gün olacağını hiç düşünmemiştim.

Onun en iyi arkadaşı.

Ya da daha doğrusu en iyi arkadaşıydı.

Eğer olayları doğru bir şekilde bir araya getiriyorsam, belki de Maksim'le olan arkadaşlığıyla ilgili her şey de bir sahteydi.

Anton'un yıllarca kendini kaptırdığı Yuri kişiliği gibi.

Kardeşim etrafında dönüyor, gömleğinin altındaki kasları geriliyor. Sert bir bakış, gözlerini perili bir dağı andıran bir yeşile çeviriyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Bunu sana sorması gereken kişi benim." Onlara doğru fırladım, bu sırada silahımı saklıyordum.

Onlara yaklaştığımda Maksim'in iyi gözleri açılıyor, zincirlere tutunarak vücudunu ayakta tutmaya çalışsa da. "Sasha...?"

Mırıldanarak sorduğu soru göğsüme saplandı. Cinsiyet değiştirmem karşısında şok olmasını bekliyordum, özellikle de Morozov ailesinden ayrılmama karşı olduğu için. Ancak bu kadar etkileneceğini düşünmemiştim.

Çok ihanete uğramış, çok perişan görünüyor.

Anton dikkatini onunla benim aramda gezdiriyor ve eski arkadaşı sayılabilecek kişiye odaklanıyor. Çenesi sıkıştı ve gözleri daha önce tanık olmadığım bir şekilde parladı.

Hayır.

Aslında Maksim bana ya da başkalarına yakın davrandığında açıklanamaz bir şekilde sinirlendiği zamanlar oldu. Ama onlar sadece bastırılmış duygularının ipuçlarıydı - bu ise saf öfke.

"Sen bir kız mısın?" Maksim belli belirsiz, alışılmadık bir ses tonuyla sorar.

Her zaman gürültücü, evcilleşmemiş biriydi, ama şimdi, vücudunun her yerinde yaralar olan tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görünüyor. Hem gerçek hem de mecazi anlamda.

"Öyle." Kardeşim yüzüne vurdu. "Başından beri bir kadındı ama sen aptal gibi onun bir erkek olduğuna inandın. Zeka hiçbir zaman senin en güçlü yeteneğin olmadı."

"Sen kapa çeneni!" Maksim bağlarına doğru hamle yapar. "Bu seni ilgilendirmez-"

Anton ona sert ve hızlı bir şekilde arkadan vurduğunda sözleri kesilir. Etin ete çarpması, sessiz havada bir kırbaçtan daha kötü yankılanıyor. Bu bir yumruk değil ama Maksim'in donup kalmasına bakılırsa çok daha kötü hissettiriyor.

"Anton!" Koluna yapıştım. "Neyin var senin? Bırak onu!"

"B ı r a k m a k mı?" diye tekrarlıyor yavaşça, hatta tehditkârca.

"Adamlara liderlik etti
kısa bir süre önce ailemize saldıran kişi."

"Eminim daha fazlası vardır. Ayrıca, onların bizim ailemiz olduğunu bilmiyordu."

"İşte bu yüzden Kirill'e karşı asla kazanamazdın." Yüzüme vurdu. "Safsın ve durumu her zaman var olmayan bir açıdan görmeye çalışıyorsun."

Boğazım mide bulantısıyla doluyor ve uzuvlarım titriyor ama yine de kardeşimin o lanet olası duygusuz gözlerine bakıyorum. "Canını dişine takarak işkence ettiğin adam benim *arkadaşım*. Yuri olduğun zamanlarda olan her şeyi unutmana neden olan kişilik bölünmesi yaşamadıysan, o aynı zamanda yıllarca senin en iyi arkadaşındı."

"O Kirill'in koruması."

"O Maks." Avucumu uzatıyorum. "Anahtarları bana ver."

"Biliyor musun, işte tam da bu yüzden babam seni korudu. Her konuda duygularının seni yönlendirmesine izin vereceğini biliyordu."

"Boş bir kabuk gibi yaşamaktansa bu duygulara sahip olmayı tercih ederim. Bu yüzden beni de tavana zincirlemeyecekseniz, şu lanet anahtarları bana verin."

Asırlar gibi gelen bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz, ikimiz de geri adım atmak istemiyoruz. Sonunda Anton elini cebine attı ve anahtarları çıkardı,

ama onları t e s l i m etmiyor. Bunun yerine, Maksim'in bağlarını sarsakça kendisi çözer.

Arkadaşımın ayakları yere değdiği anda dengesini kaybediyor. Kardeşim onu yakalayabilirdi ama o yoldan çekilerek düşmesine izin verdi.

Sik kafalı.

Maksim'in yanına koşup ona yardım etmeye çalışıyorum. Beni itiyor ve acı içinde sırtını duvara yaslayacak şekilde kendini oturma pozisyonuna getiriyor.

Maksim rahat biri olabilir ama derin bir gurur duygusuna sahiptir. Örneğin, insanlara dayatmada bulunmayı ya da zayıf olmayı hiçbir zaman sevmedi. Geçirdiğimiz tüm operasyonlardan yara almadan çıkmayı başardığı için her zaman kendisiyle gurur duymuştur.

Dövüş becerileri sadece Kirill ve Viktor'unkilerle yarışır ve bunu herkesin, özellikle de Yuri ve Anton'un yüzüne vurur. Bu yüzden kendini bu konumda bulmak aşağılayıcı olmalı.

Kardeşim yan tarafta, Maksim ile kapının tam arasında duruyor. Eğer arkadaşım kaçmaya çalışırsa, eminim bu işin sonu kötü biter.

"İyi misin?" Yavaşça, belki de gereksiz yere soruyorum, çünkü bok gibi görünüyor. Dudakları kuru ve kanlı. Gözlerinden biri şişmiş ve göğsü Anton'un yıkımının bir haritası gibi.

"Senin için kim o?" Maksim soruma cevap vermek yerine soruyor ve çenesini yana sallıyor.

"O... benim kardeşim."

"Kardeşim," diye tekrarlıyor doğru duyduğundan emin olmak istercesine. "Bu, örgüte birlikte sızdığınız anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Kardeşim olduğunu yeni öğrendim. Öldüğünü sanıyordum ve...şey, farklı görünüyordu."

"Yuri'yi öldürdü."

Anton soğukkanlılıkla ve *beni* kızdırmaya yetecek bir ilgisizlikle, "Ve eğer yeniden yapabilseydim hepsini tekrar yapardım," diyor.

Maksim neredeyse yere yığılacak olmasına rağmen ona hırlıyor.

Anton'un masanın üzerine koyduğu kabı aceleyle alıp Maksim'in yanına yerleşiyorum, sonra da açıp ona bir şişe su veriyorum. "Susuz kalmış görünüyorsun. Bir şeyler yemen ve içmen gerek."

Hâlâ kardeşime dik dik bakan Maksim şişeyi kapıyor ve hepsini tek seferde içiyor. Kelepçelerin bileklerinde bıraktığı morlukları ve kesikleri görünce göğsüm ağrıyor.

Uzun süre tavanda asılı kalmış olmalı. Anton'u daha önce takip etmeliydim.

Maksim kabı elimden kapıyor ve orta pişmiş bifteği ve sebzeleri -havuç sevmediği için havuç yok- görünce duraksıyor. Çenesi sıkıştı ama kabı rekor sürede boşalttı.

İşini bitirdiğinde bana baktı. "Sen de mi bu işin içindesin?"

"Bu mu?"

"Bana işkence ediyorsun."

"Hayır. Tabii ki hayır. Daha bugün öğrendim ve sadece onu takip ettiğim için."

"Bu gitmeme izin vereceğin anlamına mı geliyor?"

"Rüyanda görürsün," diyor Anton. "Kirill'in seni ne için gönderdiğini bana söyleyene kadar dışarı adımını atmayacaksın. Ve o zaman bile gözümün önünden ayrılmayacaksın."

"Öldür beni, seni orospu çocuğu. Eğer yapmazsan, seni öldüren ben olacağım." Anton muhtemelen ona tekrar tokat ya da yumruk atmak için uzanıyor ama ben ayağa fırlayıp aralarında duruyorum. "Kesin şunu, ikiniz de kesin. Sen en iyisiydin arkadaşların. Bunu düşünemiyor musun?" "Ailemize saldırdı!"

"O benim gerçek arkadaşımı öldürdü!" Maksim aynı anda söyler.

Bir nefes bırakıyorum ve aralarına oturuyorum. "Bu iş hiçbir yere varmayacak." "Git buradan," diye emrediyor ağabeyim.

"Onunla kendi yöntemlerimle başa çıkacağım."

"Ve ona işkence etmenize, sonra da muhtemelen öldürmenize izin mi vereyim? Hayır." Arkadaşımla yüzleştim. "Silahsız insanlara saldırdığına inanmak istemiyorum Maks. O insanlar bir aile katliamından kurtulan tek kişiler ve onlar da benim yaşlı büyükannem, amcam ve altı yaşındaki kuzenim. Ama güvenlik kayıtlarında yüzünü tanıdım. Bana gerçekte ne olduğunu anlatmadığın sürece Anton'un anlattıkları mantıklı."

"Buraya kimseye saldırmak için gelmedim. Belsky Örgütü'nün son üyelerinin yerini tespit etmek ve Kirill ile bir iletişim hattı kurmaya çalışmak için görevdeydim."

"Yalancı," diye hırlıyor Anton. "O kadar basit olsaydı, işkenceye dayanmak yerine bana bunu söylerdin."

"Senin çirkin suratına konuşmaktansa işkence görmeyi tercih ederim."

Anton'un yumruğu sıkılıyor ve o harekete geçmeden önce boğazımı temizliyorum. "Kirill'in Belsky Örgütü'nün son üyelerini öldürmeni istemediğinden emin misin?"

"Eğer öyle olsaydı, bir ordu ve Viktor gönderirdi. Ben sadece dört adamla geldim ve ilk ateş açan sizin tarafınızdan öldürüldüler."

Durmadan kanayan kalbim bu sayede canlandı. Ne kadar az ve spekülatif olursa olsun, ufacık bir umut kırıntısının aptal kalbimi canlandırmaya yetmesi ne kadar üzücü değil mi?

İçimden başımı sallıyorum. "Neden iletişim kurmaya çalıştığını biliyor musun?"

Maksim başını sallar. "Elini gösteren tiplerden değildir."

Lanet gerçek bu değil mi?

Planlarını her zaman o kadar gizli tutardı ki, Viktor ve ben bile son aşamaya kadar bu planlardan haberdar olmazdık. Nişanı, evliliği ve ihaneti beni bu şekilde gafil avladı.

Kendime not: daha sonra daha fazla hedef vuracağım.

"Bana ne yapacaksın, Sasha?" Maksim bariz bir gerginlikle konuşuyor. "Şuradaki sahte pislik, Yuri'ye yaptığı gibi kafama bir kurşun sıkmaktan mutluluk duyacaktır ama senin tavrının bu olduğundan şüpheliyim."

"Sanırım senden taraf değiştirmeni istesem değiştirmezsin, değil mi?" "Cevabını zaten bildiğin bir şeyi neden sorasın ki?"

Anladım. Kirill ve ailesi Maksim'in hayırseverleri. Ona bir amaç ve başka hiçbir yerde sahip olmayı hayal edemeyeceği ayrıcalıklı bir terbiye verdiler.

Kirill'e ve hatta Viktor'a gerçekten saygı duyduğundan bahsetmiyorum bile. Viktor onu genç yaştan itibaren bizzat eğitmiş ve üstün dövüş becerileri geliştirmesinin nedeni olmuştur.

Ona yalan söyleyen iki kişinin tarafında olmasını dilemek aptalca bir umuttu. Onlardan biri ona haftalarca işkence etti ve gerçek arkadaşını öldürdü.

"Eğer Kirill'e geri dönersen..." Onunla her konuştuğumda ya da onu her düşündüğümde olduğu gibi sesim tutuklaşıyor. "Düşman olarak tekrar karşılaşacağız."

"Zaten öyle değil miyiz?"

"Seni incitmek istemiyorum Maks. Sen ailemi kaybettikten sonra edindiğim ilk arkadaşsın. Orduya ve mafya hayatına sorunsuz bir şekilde entegre olmama yardım ettin. Her zaman arkamı kolladın ve ne zaman moralim bozulsa karşılığında hiçbir şey istemeden beni neşelendirdin. Hiç çabalamadan kolayca en iyi arkadaşım oldun. O anları asla unutmayacağım."

Anton'a yan gözle bakar. "Bu da sizden biri yapar."

"Ne dedin lan sen?" diye korkutucu bir ses tonuyla çıkışıyor ağabeyim.

"Dedim ki, içinizden biri nankör bir orospu çocuğu değil. Bunu tekrar duymak ister misin, sikik?"

"Yaşamaktan yorulmuş olmalısın." Anton onu yakalamaya çalışıyor ama elini itiyorum.

"Kes şunu, lanet olsun. İkinizin arasındaki bu testosteron da neyin nesi? İzlemek çok yorucu."

Maksim hırlıyor ve Anton sanki boynunu kırmak istiyormuş gibi ona bakıyor. Eğer ben burada olmasaydım, eminim o da aynen böyle yapacaktı.

"Ama artık arkadaş olamayız," diyorum boğuk bir sesle. "Sen ölümünü planladığım adamın muhafızısın. Benim sadık olduğum ama onun bana ihanet etmeyi seçtiği adamın. Tahtanın karşı tarafındayız Maks. Eğer düşman olarak karşılaşırsak, birbirimizi öldürebiliriz."

"Başından beri kim olduğun konusunda dürüst olsaydın bunu kolayca atlatabilirdik."

"Öyle olsaydım, intikamımı alamazdım."

"İkiniz de bunu söyleyip duruyorsunuz. Şu lanet suratlarınıza bakın! Sizler geçmişte yaşayan yetişkinlersiniz. İntikam alsanız ne olur? Daha mutlu olacağınızı mı sanıyorsunuz? Daha özgür? Daha iyi mi? İşte size flaş bir haber: Kendinizi bomboş hissedeceksiniz."

"En azından bir kapanış yaparız," diyorum soğukkanlılıkla.

"Bir zamanlar yoldaşınız olan ve sizi koruyan insanları öldürerek mi? Bu sadece Boss'la ilgili değil. Diğer tüm adamların hayatlarıyla ilgili. Ailenin ölümünden onlar mı sorumlu? Hayır. Ama yine de onları öldüreceksiniz çünkü Boss'u hayatlarıyla savunuyor olacaklar. Sizin teröristlerden ne farkınız var?"

"Yemin ederim Maksim. Eğer o lanet çeneni kapatmazsan, seni bir tabut içinde sevgili patronuna göndereceğim."

"Yap şunu, lanet olası!" Maksim denge için duvarı kullanarak sendeleyerek ayağa kalkıyor ve Anton'u gömleğinin yakasından tutuyor. "Öldür beni. Ölüm senin gerçek yüzünü görmekten daha iyidir."

Kirill'in ihanetini öğrendiğimde göğsümü parçalayan duyguları hatırlayınca göğsüm ağrıyor. Maksim de buna benzer duygular yaşıyor olmalı.

Yuri'den gerçekten hoşlanıyordu, ama başından beri Anton olduğunu öğrendi.

Yuri ve Anton aynı sessiz kişiliği paylaşsalar da, diğer her şeyde tamamen farklılar.

Kardeşim her zaman Ivanov imparatorluğunun varisiydi ve bu onu genç yaşta duygusuz bir insana dönüştürdü.

Katliam onun olumsuz özelliklerini daha da kötüleştirdi.

Şu anda bile Maksim'e soğuk gözlerle bakıyor, sanki kendisine yöneltilen öfkeyi hissetmiyormuş gibi. Ama Maksim'i saçlarından yakalıyor, parmakları acıyormuş gibi görünene kadar geri çekiyor.

Ayağa kalkıyorum ve onları dikkatlice ama sertçe ayırıyorum. Maksim duvara yaslanıyor ve kardeşim gözlerini kısa süreliğine kapatıp tekrar açmadan önce derin bir nefes alıyor.

"Sanırım hepimizin bir molaya ihtiyacı var," diyorum usulca.

"Gitmeme izin verecek misin?" Maksim pazarlığa açık olmayan bir ses tonuyla sorar.

"Sana söyledim, seninle dövüşmek istemiyorum Maks." Omzunu okşadım. "Bence burada kalman daha iyi. En azından şimdilik."

"Sadist pislik bana biraz daha işkence etsin diye mi?"

"Dişlerini dökeceğim senin," diye homurdanıyor Anton, yavaş ama emin adımlarla sabrını kaybediyor.

"İşkence olmayacak," diye duyuruyorum.

"Peki bundan nasıl emin olacaksın? Arkanı döndüğün an, sevgili lanet olası kardeşin en sevdiği hobisi olan tenimi işaretlemeye geri dönecek."

"Ben burada kalacağım."

"Öyle bir şey yapmayacaksın," diyor Anton.

"Maks haklı. Sırf yapabiliyorsun diye ona işkence etmeyeceğine de güvenemem."

"Onunla yalnız kalmayacaksın," Anton her kelimeyi telaffuz ediyor.

Maksim gergin bir şekilde sırıtıyor. "Ne? Sasha'nın beni senden daha çok sevmesinden mi korkuyorsun?"

"Seni lanet-"

"Sen de kalabilirsin Anton. Ama gidersek bunu birlikte yaparız. Böylece ikimiz de herhangi bir zamanda onunla tek başımıza olmayız."

Anton'un bu plandan hoşlanmadığını söyleyebilirim; ancak kabul etmekten başka çaresi yok. Bir, ben gitmiyorum. İki, o da gitmiyor.

Bu hiç düşünmediğim bir komplikasyon, ama nedense dikkatimi göğsümdeki kanlı karmaşadan uzaklaştırmayı başaran her olay için mutluyum.

Geçici olarak bile olsa.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Ortamın gergin olduğunu söylemek hafif kalır.

Kardeşimi takip edip en sevdiği yemeği tuhaf bir şekilde satın aldıktan sonra Maksim'e işkence ederken bulmamın üzerinden iki hafta geçti.

Anton'un bu konudaki tutumunun çarpık olabileceğini düşünmeme neden olan ayrıntı buydu. Onun duygusuz olduğunu ve Maksim'e ne olduğunu daha az umursayamayacağını düşündüm. Orduda ve New York'ta gösterdiği performansla kesinlikle bir Oscar kazanabilirdi.

Ancak, üçümüzün burada geçirdiği zamandan sonra, bakış açımı değiştirmeye başlıyorum.

Birincisi, Anton Maks'ı Albert Amca peşine paralı askerler taktıktan sonra saklanırken yakalamış ama amcama söylememiş.

Amca ve Babuşka'nın ulaşamayacağı bir yerde olsun diye onu burada tuttu. Cevapları ondan almak istediği için olduğunu söyledi ama bence onu korumak istedi.

İkincisi, onu Sibirya'nın dondurucu soğuğu ve Ekim sonundaki karla savaşmak için yeterli olan çok iyi ısıtılmış bir yere koydu.

Yine de, ona gerçekten işkence ettiği için ona güvenemem.

İlk birkaç gün, Maksim hasta olduğu için günün çoğunda yanında kaldım. Ateşi vardı ve sürekli bakıma ihtiyacı vardı.

Ancak ne zaman ateşi için vücudunu soğuk bir bezle silmeye kalksam Anton beni kenara itiyor ve kendisi yapıyordu. Hâlâ onun kız kardeşi olduğumu ve erkeklere dokunmamdan hoşlanmadığını söyledi.

Maks'ın arkadaşım olduğunu ve onu bu şekilde düşünmediğimi açıklamaya çalıştım, ama Anton beni susturdu, "Hayır.

Kirill bizi her kovduğunda onunla ne yapıyordun?"

Kalbim zaten hissedemeyecek kadar kırık olmasaydı, ağabeyimin Kirill ve beni başından beri biliyor olma ihtimalinden utanırdım.

Muhtemelen müdahale etmedi çünkü: A) şüpheli görünecekti ve B) tüm bunların benim ayrıntılı planımın bir parçası olduğunu düşündü.

Sonucu parçalara ayrılmak olan bir plan belki. Ama lanet olası bir planım yoktu ve bu konudaki en üzücü şey de bu.

Tüm çabalarıma rağmen Anton Maksim'e dokunmama izin vermedi ve ben üst katta tamirata başlarken tek başına onunla ilgilendi.

Ama ben orada yokken onu öldürüp öldürmediğini kontrol etmek için aşağı inmek zorunda kaldım.

Sonra tamir işlerinde bana yardım etti, daha doğrusu ben ne dersem onu yaptı. Anton el işlerinde şaşırtıcı derecede iyi, daha önce bilmediğim bir gerçek. Belki de varlıklı büyüdüğümüz için hiç kendimiz için çalışmak zorunda kalmadık.

Ama yine de Anton orduya yazılmak ve mafyada çalışmak zorunda kalmıştır. Savaş açısından zayıf biriymiş gibi davranarak mükemmel bir iş çıkarmış olsa da, gerçekte öyle değil.

İki hafta boyunca buraya sabah gelip gün batımında ayrılıyoruz. Amca, Babushka ve Mike özel eğitim aldığımızı düşünüyorlar, bu yüzden hiçbir şeyden şüphelenmiyorlar.

Maksim ilk başta bize sessiz davrandı, ben de kartlar ve masa oyunları getirdim ve onu konuşturmaya çalıştım.

Umutsuz bir dışadönük olduğunu düşünürsek, benimle konuşması uzun sürmedi. Anton ise farklı bir hikaye. Birbirleriyle konuştukları tek zaman, birbirlerinin kalplerini sökmeye hazır oldukları zaman.

Maksim iyileştiğinden beri daha da kötüleşti. Onu sık sık kafese kapatılmış bir hayvan gibi bodrumda volta atarken buluyoruz.

Gerçekten öyle hissediyor olmalı.

Maksim gençliğinden beri şiddetin içinde olan bir adam. On dokuz yaşında orduya katılmış. Orada en iyi hayatını yaşayarak dört yıl geçirdikten sonra mafya dünyasına geçti ve çoğunlukla yer altı operasyonlarında görev aldı.

Şimdi hapse girdiğine göre, sanki kanatlarını kesmişiz gibi. Ama çatışmayı önlemek için başka bir yol göremiyorum. Eğer gitmesine izin verirsek, Kirill'e geri döner ve bu bir felaket olur.

Ya da belki sadece kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyorumdur.

Albert Amca zaten işleri yoluna koyuyor ve sonunda Kirill'i öldürmek için New York'a gideceğiz.

Suç örgütlerindeki casuslarının her şeyi yerine koymasını beklememiz gerekiyor. Bu onun evindeki bir etkinlik sırasında gerçekleşmeli çünkü Anton ve ben orayı avucumuzun içi gibi biliyoruz.

Ve adalet şiirsel olduğu için, ailesinin önünde ölecek. Onu öldüren ben olacağım. Anton değil. Albert Amca değil. *Ben olacağım.* Bunu ben seçtim. Canavara aşık olduğum için yeterli bir ceza.

Muhtemelen onu öldürdükten sonra hayatta kalamayacağım ama kimin umurunda?

İntikam dışında benim geleceğim ne ki? Bu sadece boş bir hayal. Küçük bir kızken ne olmak istediğimi hatırlamıyorum. Tek umudum, annemin azarından ve Babuşka'nın sopasından kaçarken kuzenlerimle birlikte büyümekti.

Artık tek amacım intikam almak gibi görünüyor.

"Günaydın Maks," diye selamlıyorum içeri girerken.

Nefesinin altından homurdanıyor, gözleri sert ve gömleğinin altındaki kasları gergin. Tek kelime etmesine gerek kalmadan gergin olduğunu anlayabiliyorum.

"Bir şeyler yapmamız lazım," diyor. "Burada bir dakika daha geçirirsem duvarı yumruklayacağım."

Morarmış eklemlerine bakılırsa, sanırım bunu çoktan yapmış olabilir.

"Ve lanet olası masa oyunları yok," diye tersliyor ben daha konuşamadan. "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye uyarıyor Anton yanımdan.

Maksim gözlerini ona diker. "*Sen*. Dövüş benimle."

Yatıştırıcı bir gülümseme sunuyorum. "Eminim daha iyi bir şey bulabiliriz... Anton!"

Kardeşim çoktan ceketini çıkardı ve bodrumun ortasına doğru adım attı. Anton ona yeni bir yatak yaptı ve birkaç ağırlık ve bir televizyon getirdik ama görünüşe göre bunlar Maksim'i eğlendirmek için yeterli değil.

"Siz ne yapıyorsunuz?" Aralarına girmeye çalışıyorum.

"Bu işe karışma, Sasha." Maksim benimle konuşuyor ama şahin gibi dikkati kardeşimin üzerinde. "Bu benimle o sahte orospu çocuğu arasında."

"Evet. Sen karışma. Bu küstah herife haddini bildireceğim-"

Cümlesi daha bitmemişti ki Maksim yumruğunu suratına indirdi bile. "Bağlı ve çaresiz olmadığım zaman o kadar da eğlenceli değil, değil mi pislik?"

Anton da kendi yumruğuyla karşılık veriyor. Sonra birbirlerini duvara, kanepeye ve yere fırlatmaya başlarlar.

karşılıklı yumruklar.

Kavga başladıktan birkaç dakika sonra kavgayı ayırmaya çalışmaktan vazgeçiyorum. İçlerinde gizlenen düşmanlığı çıkarmak için ihtiyaç duydukları şey bu olabilir.

İç çekerek oturdum ve kartları yeniden düzenledim.

Bodrumu biraz ev gibi yapmak için çok fazla. Şimdi savaş alanı gibi.

New York'ta ya da orduda olsaydık Anton'un Maksim'e karşı hiç şansı olmazdı ama bunun tek nedeni gerçek yeteneğini saklıyor olmasıydı. Ancak şimdi, Maksim'i köşeye sıkıştırırken geri adım atmıyor.

Arkadaşım onu yere yatırıp suratına bir tokat atıyor. Hayır, ona ters vuruyor. Anton'un ona daha önce yaptığı gibi.

Anton homurdanıyor ve Maksim'i tutuyor ama bu sadece bir saniye sürüyor, sonra yerde yuvarlanıp birbirlerinin her yerine vuruyorlar. Adrenalin, birbirlerine verdikleri yaralardan daha güçlü olmalı, çünkü devam ediyorlar. İkisinin de pes edeceğine dair bir işaret yok.

Bir şişe votka ve birkaç bardak almak için yukarı çıkıyorum. Döndüğümde hala her zamanki gibi enerjiklerdi. Kendime bir fincan dolduruyorum ve küçük masaya oturup kavgalarını ilgiyle izliyorum. Her an bitmesini bekliyorum ama bitmiyor. Aslında yarım saatten fazla sürüyor ve sonunda yarattıkları yıkımın ardından yere yığılıyorlar.

Sert nefesleri, terleri ve kan kokuları havada asılı kalıyor, sadece benim sıradan yudumlarımla kesiliyor.

"Dayanıklılık konusunda A+ aldınız."

Anton sendeleyerek ayağa kalkar ve Maksim'in kaburgalarına tekme atar. "Ben kazandım."

Maksim onun ayak bileğini yakalıyor ve onu tekrar üstüne düşürüyor. "Sanki sen yaptın."

Anton gömleğini yumrukluyor. "Her şeye rağmen bir tanrı olmadığını kabul et."

"Senin için öyleyim, sik kafalı." Maksim onu başından atıp ayağa kalkıyor, sonra bana doğru yürüyüp votka şişesini kaptığı gibi içiyor. "İzledin, Sasha. Ben kazandım, değil mi?"

"Saçmalık." Anton şişeyi alır ve birkaç bardak etrafta durmasına rağmen doğrudan içer. "Gözleri olan herkes senden daha fazla puan aldığımı görebilir."

"Rüyanda görürsün." Maksim şişeyi geri çalar ve boğazından aşağı biraz daha alkol döker.

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim." Tüm şişeyi bitirene kadar votka için kavga etmeye devam ettiklerinde başımı yana eğiyorum.

İkisinin de yüzü çürükler, kesikler ve kanayan dudaklarla dolu.

Maksim ağırlığını yanımdaki koltuğa veriyor, tahta sandalyeyi cüceleştiriyor. "Belli ki kayırmacılıkla ilgili sorunların var."

Anton diğer tarafımdaki sandalyeye oturuyor ve ağırlığının altında sandalyenin gıcırdamasına neden oluyor. "Onunla konuşurken ağzından çıkana dikkat et."

"Bu konuda ne yapacaksın, orospu çocuğu?" "Sen-"

Bardağımı masaya çarpıyorum. "Cidden, kes şunu. Başımı ağrıtıyorsunuz. Çocuk gibisiniz."

"Bu denklemdeki tek erkek çocuk, küçük penis enerjisi olan kardeşinizdir."

"Sanki sikin o kadar etkileyiciymiş gibi konuşuyorsun." "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Tamam." Elimi kaldırıyorum. "Benim zevkime göre çok fazla penis muhabbeti var ve cidden, Tosha benim kardeşim ve bu görüntülere ihtiyacım yok."

İkincisi, kız kardeşinin önünde penisler hakkında konuştuğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini kapatıyor. Bu da şaşırtıcı, çünkü son derece derli toplu biri.

Maksim onu sarsıyor ya da ona duyduğu öfke sarsıyor. İlginç.

Maksim kendi omzuyla benim omzuma vuruyor. "İki yıl boyunca erkeklerle yaşadın ve hiçbir zaman penis ölçme yarışmasına katılmadın ama bundan da hiç çekinmedin."

"Bu, Yuri'nin aslında kardeşim olduğunu öğrenmeden önceydi."

"Sanırım kendi kız kardeşini de kandırmayı başardığına göre kendimi iyi bir şirkette hissetmeliyim."

"Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes," diyor kardeşim.

Maksim ona bakmıyor ve onun yerine bana gülümsüyor. "Ne tür bir oyun oynuyoruz?"

"Beni görmezden gelme." Anton o kadar alçak sesle konuşuyor ki tüylerim diken diken oluyor.

"Kart oyunu mu?" Maksim onu tamamen silmek için harika bir iş çıkarıyor. "Bunu masa oyununa tercih ederim."

"Sen bir ilgi orospusu musun?" Anton'un sesi normale döner.

Maksim başını yavaşça kaldırır, kartlar yumruğunda sıkılıdır. "Az önce ne dedin sen?"

Kardeşimin dudakları sırıtarak eğildi. "Artık bir ipucu al. O bir kadın ve seninle hiç ilgilenmedi."

"Kapa şu lanet çeneni."

"Ne? Aşık olduğun kişinin bir kadın olmasından utanıyor musun?"

Maksim hamle yapıyor, Anton da öyle. Her ikisinin de yumruklarını durdurmak için kendimi tam zamanında kaldırıyorum. "Bir dakikalığına sakinleşebilir misiniz?"

"Bunu ifşa etmeye hiç hakkın yoktu," diye dişlerini gıcırdatıyor Maksim.

"Umurumda değil." Anton bana bakıyor. "Maksim eşcinsel ve seni erkek sandığından beri sana aşıktı. Şimdi tüm umutları yerle bir oldu. Aynen böyle."

"Seni lanet-"

"Çık dışarı, Anton." Onu

itiyorum. "Hayır."

"Çık dışarı dedim." Sesimi yumuşattım.

"Lütfen." Dişlerini gıcırdatıyor ama çıkışa

doğru yöneliyor.

Arkadaşım hâlâ peşinden gitmek istiyor ama ben ona engel oluyorum. Bana doğru yürüyor ve o lanet bir boğa olduğu için onu yerinde tutamıyorum.

"Maks!" Göğsünü itiyorum. "Boş ver onu. Anton pisliğin tekiydi ama buna değmez. Ayrıca, eşcinsel, heteroseksüel ya da uzaylı olman umurumda değil. Sen her zaman benim arkadaşım olacaksın."

Derin bir nefes alıyor ve beni itmeyi bırakıyor, dudaklarında acı bir gülümseme beliriyor. "Friendzone'a attığın bininci tekme için teşekkürler."

"Ben bir kadınım, bu yüzden aramızda bir şey olması neredeyse

imkânsız." "Bunu sanki erkek olsaydın mümkün olacakmış gibi

söylüyorsun."

"Yani, asla bilemezsin."

"Benimle taşak geçme, Sasha. Boss'a tanrınmış gibi baktın." "Bu...

doğru değil."

"Evet, öyle." İç çekiyor. "Sanırım ben de birinin bana bu şekilde bakmasını istiyordum."

Kolunu okşadım. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Seni

incitmek istememiştim." "En azından *sen* beni incitmek

istemedin."

"Anton..." Duraksıyorum, doğru kelimeyi arıyorum. "O kadar da kötü

değil. Sadece çok esnek değil."

"Beni burada kilitli tutmaya devam edersen, birimiz diğerini öldürecek. Bunu sen de biliyorsun, o da biliyor, ben de biliyorum. Doğru olanı yap, Sasha."

"Ben... bunu düşüneceğim."

"Hızlı düşün." Duraklıyor. "Ayrıca Boss'un çocukların ölümünü planlayacağını hiç sanmıyorum. O öyle bir canavar değil."

"Kendine sakla, Maks."

"Ciddiyim. Tüm gençliğini kardeşlerini korumaya adadı, onları umursamadığına inandırmak da buna dahildi. Onun gibi bir adam çocukları öldürmez."

Aptal bir yanım onun sözlerine inanmak istiyor ama Kirill o yanımı, benim için ne sakladığını bilmeden onu beklediğim o kulübede öldürdü.

Maksim ve ben bir tur kart oynadık. Ama sonra Anton bana acil bir mesaj gönderiyor ve ben de ona sarıldıktan sonra homurdanan Maksim'in yanından ayrılmak zorunda kalıyorum.

Anton'u dışarıda kar motosikletinin yanında beklerken buluyorum ve arkasına atlıyorum. "Bil diye söylüyorum, bu tam bir pislik hareketiydi. Kendisi açıklamamışken birinin cinsel kimliğini ifşa edemezsin."

"Umurumda değil."

"Bazen gerçekten tam bir piç oluyorsun." Başımı sallıyorum. "Acil durum nedir?"

"Saldırı tarihini öne almamız gerekebilir."

Kalbim küt küt atıyor. "Bir ipucumuz mu var?"

"Evet. Amcam detaylar üzerinde çalışıyor." Duraksıyor. "Babushka, Kirill'in ailesini onun gözleri önünde öldürmemizi istiyor."

Kar motosikletinden inip ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Sadece Kirill'i öldüreceğimiz konusunda anlaşmıştık."

"Babushka aynı şeyi düşünmüyor."

"Babushka çoğu zaman ne dediğini bilmeyen yaşlı bir kadın."

"Dikkat et, Sasha. Neyin var senin?"

"Gerçek bu değil mi? Bunca zamandır saklanıyordu ve bu onun aklını karıştırdı. Sen ve ben cehenneme gidip geldik ve sadece Kirill'in ödeyeceği konusunda anlaştık. Karina ve Konstantin'in bununla hiçbir ilgisi yok. Ve aslında Yulia'nın da yok."

"Babam ve amcalarımızın aldığı kararla bizim de bir ilgimiz yoktu ama bu karar yüzünden tüm ailemizi kaybettik."

"Sen... buna katılıyor musun?"

"Ölen tek kişi o olursa bu şiirsel bir adalet olmaz."

"Hayır, Anton! Onları öldürmeyeceğiz. Karina benim arkadaşım, Konstantin de öyle."

Gözlerini kısar. "New York'tan ayrılmışsın ama görünüşe göre kalbin hâlâ orada."

"Onları öldürmeyeceğiz ve bu son sözümüz."

Eğer bu konuda hem Babushka hem de Amca'dan oy alamazsam, işleri kendi ellerimle halledeceğim.

OceanofPDF.com

8

OceanofPDF.com

KIRILL

Öldürme çılgınlığı hiç durmadı.

Ancak, Pakhan olarak konumumu korumak için yeterince frene basmaya başladım. Bu kolay ya da eğlenceli bir yer değil.

geri kalan her şey boş.

Ancak bu tahtta oturmak için çok çalıştım. Sasha'yı kaybetmiş olabilirim ama buraya gelmeme yardım etmek için yıllarca yanımdaydı.

Daha doğrusu, tek istediği bana yardım etmekti. Beni koruduğu ve desteklediği sürece buraya ya da başka bir yere gitmem umurunda değildi.

Bu pozisyon için yarışan ve o nişanla onu inciten bendim. O elimden alınmadan önce evliliğimizi doğru düzgün kutlama şansım olmadı.

Hayatımdan çıkalı elli üç gün oldu ve ben hâlâ eski odama giremiyorum.

Eski odamdan kaçmak anlamsız çünkü onu evimin her köşesinde, bahçede ve hatta sokaklarda görüyorum.

Her yerde o var.

Onu sistemimden atmak ya da bir kapanış bulmak mümkün

değil. Aslında, bunu reddediyorum.

"Ne düşünüyorsun, Pakhan?" Vladimir sağımdan sorarak dikkatimi tekrar toplantıya çekti.

Bu, oylamadan önce organizasyondaki herkesin saçmalıklarıyla beni sıktığı ve sonra da kendi yollarına gittikleri haftalık toplantılardan biri.

Kendimi kaybedip Boston'daki Rus mafyasının liderini Arnavutluk meselesinde ayağına basarak gücendirdikten sonra, işler

burada huzursuz.

Igor yanlış davranışımdan hiç hoşnut değildi ama kızı benim ailemden olduğu için onu dizginledi. Rai, Pakhan'ın yeniden seçilmesini istedi ve bu konuda tam bir kaltaktı. Aslında, Sasha'nın ölümünü öğrendiğinden beri tam bir baş belası oldu.

Eğer zehirlenerek ölürsem, bunu Rai yapmıştır.

Vladimir benden hoşlanmadığını ama artık Pakhan'ın ben olduğumu, bu yüzden öyle davranmam ve organizasyonu bir arada tutmam gerektiğini söyledi.

Adrian, inşa ettiği her şeyi tehlikeye atarsam desteğini geri çekmekle ve beni asmakla tehdit etti.

Mikhail ve Damien sahip olduğum tek hayranlarım. Mikhail-Çünkü ona kaybettiği gücün bir kısmını geri verdim. Damien-Çünkü sadizmini körüklüyordum.

Aslında, onu 'meşgul' tuttuğum sürece verdiğim her şeye oy verecek kadar ileri gidiyor.

Viktor beni kendi hayatıyla tehdit ettikten sonra - ki bu daha önce yaptığı bir şey değildi - kendimi şimdiki rolüme zorlamak zorunda kaldım.

Bilmeden Sasha'ya tercih etmiş olabileceğim rol.

Onsuz bir anlamı yok ama vazgeçersem elimde kalan tek şey ölüm olur.

Juan'ın karteliyle arayı düzelttim ve daha iyi bir anlaşma yaptım.

İşin iyi tarafı, bazı örgütler Arnavutları nasıl yok ettiğimi gördükten sonra müttefik olmak istediler.

Bu nedenle Rai havlayabilir ama asla ısıramaz.

Karıştırdığım onca pisliğe rağmen, hâlâ kardeşliğin hayatta kalmak için sahip olduğu en iyi seçenek benim.

Vladimir'in sorusuna yanıt olarak "Bence," diyorum. "Beklemeliyiz, İrlandalılara karşı hiçbir harekette bulunmamalıyız ve nasıl tepki vereceklerini görmeliyiz. Eğer şiddeti seçerlerse..."

Damien ellerini birbirine sürterek, "Onları uykularında doğrayacağım," diye sözlerini tamamladı.

"Bu." Çenemi ona doğru uzatıyorum ve o da şeytani bir manyak gibi sırıtıyor. "Önce savaşı başlatıp sonra nasıl gideceğine baksak olmaz mı?"

"Hayır," dedim açık açık.

"Hadi ama! Neden kimse önerilerimi ciddiye almıyor?"

"Çünkü arkalarında çok az düşünce var ya da hiç yok," diye yanıtlıyor Igor, sonra bana odaklanıyor. "Bu plana katılıyorum, ama aynı zamanda casuslar yerleştirmeyi de denemeliyiz."

"Çoktan yapıldı," diyorum. "Adrian'ın kendi içinde bir ağı var."

Söz konusu adam başını sallıyor. "Buna yaklaşık bir hafta önce başladık. Şüpheli bir şey olursa Pakhan'a bildireceğim."

"Her zaman bir adım önde, ha?" Mikhail sırıtıyor.

"Başka bir şeye razı olmazdım," diyorum ve toplantıyı bitiriyorum.

Çoğu gün bir şey hissedemeyecek kadar hissizim ama diğer günlerde bulut çok yakınımda. Kasvet nefesimi, varlığımı ve uğruna çabaladığım her şeyi boğuyor.

Bazı günler, onun beni gölgelediğini ve beni kimin daha iyi koruyabileceği konusunda Viktor'la rekabet ettiğini göremeyeceğim gerçeğiyle yüzleşiyorum.

Bir de o nefes almazken benim neden hala nefes aldığımı merak ettiğim günler var.

Bu da o günlerden biri.

Her gün yaptığım gibi onun mezarı başında sarhoş olabilmek için tüm bu lanet insanların gözümün önünden çekilmesini istiyorum. Mezar taşının karşısındaki ağaca yaslanıp uyuduğum birkaç saat, uyuyabildiğim tek zaman ve o bile cesedinin kâbuslarıyla delik deşik oluyor.

Kristina ile nişanlanmayı seçtiğim için ağladığı, küfrettiği ve bana vurduğu kabuslar - ki şu anda gerçekten hamile.

Rai arkada kalıyor, gözleri neredeyse bana doğru lazerler fırlatıyor. Kocası, kendisini vurdurmamak için onun yanında duruyor. Dizginlenmesi gereken bir gevezeliği var.

Çenemi yumruğuma yaslıyorum ve hissetmediğim bir soğukkanlılık yaratıyorum. "Sıkıcı varlığınızın ardında bir neden var mı?"

"Bil diye söylüyorum, seni asla affetmeyeceğim."

"Görüşlerinizle ilgili herhangi bir sikim vereceğimi varsaymanız çok cesurca."

"Onun ölümüne nasıl bu kadar ilgisiz kalabiliyorsun, seni lanet olası pislik!" Muhtemelen yumruk ya da tokat atmak için bana doğru hamle yaptı ama Kyle onu belinden tutup geriye savurdu.

"Bırakın beni!" Ona karşı mücadele ediyor. "Birinin onun kalın kafasına biraz mantık sokması gerek!"

"İsterdim ama vurulduğunuzu görmek istemem Prenses."

"En azından biriniz akıllı." Küçümseyici bir el kaldırdım. "Kalan küçük iyilikseverliğimi de kaybetmeden onu gözümün önünden uzaklaştırın."

"Sasha'nın ölümü senin suçun," diyor sakince, mücadelesi bitmiş. "Onun hiç düşmanı yoktu ama senin var. Onları bir onur nişanı gibi topluyorsun ve bunun senin tarafındaki insanları nasıl etkileyebileceğini umursamıyorsun. Ona layık olmadığını ve gitmesine izin vermen gerektiğini zaten söyledim ama tabii ki bunu yapmadın ve bak nasıl sonuçlandı."

Hızlıca ayağa kalktım ama Kyle'ın refleksleri daha hızlıydı. Onu yemek odasından dışarı sürüklüyor. "Biz gidiyoruz."

Elim yanımda yumruk oldu. Eğer ona dokunsaydım, lanet boynunu kırardım. Buna hiç şüphe yok.

Kyle onu pençelerimden kurtaracak kadar hızlıydı. Geçici de olsa.

Bir saniye orada durdum, iki...

Tek bir hareketle masanın kenarlarından tutuyorum ve üstteki her şeyi aşağı gönderiyorum.

Tabaklar, bardaklar ve yemek artıkları parçalanır ve yerde lekeler bırakır, ancak içerideki öfkeli ateşi yatıştırmak için hiçbir şey yapmaz.

Belki de Rai'nin sinir bozucu sesini sonsuza dek kesmek için onu zehirleyen kişi ben olmalıyım.

Sasha'nın ölmesi senin suçun.

Bu sözler, eski saatin tik tak sesiyle çarpışarak tekrar tekrar yineleniyor.

Kene.

Onun ölmesinin sebebi benim.

Tock.

Eğer beni tanımasaydı, hayatta olurdu.

Kene.

Eğer onu ben seçseydim, öldürülmezdi.

Tock.

Kafam kısa devre yapıyor gibi. Ya öyle ya da aklımı kaybediyorum. Bedenim sarmal düşüncelerime ayak uyduramıyor ve öfke beni sarsıyor.

Kırmızı tip.

Kan dökmesi gereken ve yine de bundan memnun olmayan bir tip.

Yemek odasından hışımla çıkarken parmağımdaki yüzüğü çılgın bir ritimle ileri geri yuvarlıyorum. Viktor'un burada olmamasına ve var olmayan annem gibi başımın etini yememesine seviniyorum. Ya da Karina'nın elinde bıçakla beni beklememesine.

beni duygusuz olmakla suçladığı son seferden sonra bu alışkanlığını tekrar edindi.

Soğuk.

Duygusuz

.

Onun ve Rai'nin iddia ettiği kadar kayıtsız olsaydım, ne kadar hava solursam soluyayım boğulduğumu hissedebilir miydim?

Belirsiz bir şekilde dinlenmek için alkole ve onun lanet olası mezarına mı ihtiyacım var?

Onu yanımda hisseder miydim? Şimdi bile mi? Yanımda sessizce, üzgünce yürüyor olabilir mi?

Belki de onu koruyamadığım için hayaleti bana musallat olmuştur. Yine de özel bir musallat yok. Sadece başını sallıyor ve sanki bir gün daha hayatta kalabilmem için parçalarımı tekrar bir araya getiriyormuş gibi sarılıyor.

Keşke Karina ve Rai'nin düşündüğü kadar duygusuz olsaydım. Genelde öyle olsam da Sasha söz konusu olduğunda durum böyle değil.

Onsuz yaşamak, kendimin o zayıf, amaçsız ve kesinlikle acınası haline geri dönmeye benziyor.

Hayır. O zaman bir amacım vardı.

Şimdi, hiçbir şeyim yok.

Çıkarken bir şişe votka kaptım. Ben sevmezdim ama Sasha severdi.

Alkol tükettiği nadir zamanlarda en sevdiği içkiydi. Votkasını seven klişeleşmiş bir Rus'tu.

Şimdi, bu benim tercih ettiğim zehir.

Garaj yolumu dolduran tüm arabalar artık yok, korumalarımın biraz nefes almasına izin veriyorum. Önyargılı görünmek istemem -ama öyleyim- ama en iyi adamlara sahibim.

Adrian ve bazı adamları da orada hapis yattı ama sayıları çok azdı. Bu evden ayrılırken tüm adamlarımı yanımda götürecek kadar gücü olan tek kişi bendim. Birçoğunu kaybettim ama kalanlar bir liderin sahip olabileceği en disiplinli ve sadık adamlardı.

Sasha, Maksim ve Yuri'yi aynı anda kaybettikleri için yaşadıkları genel depresyona rağmen, Viktor'un komutası altında kendilerini yüzde bin veriyorlar.

Hâlâ burada takılmamın ve Sasha'yla birlikte yerin dibine gömülmememin tek sebebi onlar olabilir. Onları arkadaş olarak görüyordu ve ben asla

Onlara bir şey olmasına izin verirsem kendimi affedeceğim.

Maksim'i öğrenirse benden sonsuza dek nefret eder.

Ve Yuri... Ona ne olduğunu bilmiyorum. Sanki yer yarıldı ve hiçbir iz bırakmadan onu yuttu.

Belki Maksim'in peşinden gitmiştir diye düşündüm ama bana haber vermeden ortadan kaybolmak onun tarzı değil.

İltica etmiş olabilir ya da...

Bilmiyorum. Bu noktada umurumda

değil.

"Patron!" Ben arabaya yönelirken Viktor koşarak bana doğru

geliyor. Onu görmezden geliyorum ve kapıyı açıyorum. "Şimdi

olmaz. Bugünlük işim bitti." "Bu acil bir durum."

"Hala verecek bir sikimim yok."

Elimi kolumdan çekip kapıyı çarparak kapatıyor. "Ne

yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bunu görmen gerek."

"Yemin ederim-" Çok tanıdık bir yüz kargo pantolonu ve dağınık bir tişört giyerek bize doğru yürüdüğünde olduğum yerde duruyorum. "Maksim."

Gergin bir gülümseme sunuyor. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Patron."

Ona yavaşça yaklaşıyorum, sanki Sasha'nın ısrarcı hayaletinden başka bir hayalete tanık oluyormuşum gibi. Yüzündeki bazı iyileşmekte olan çürükler dışında, tanıdığım Maksim'e tıpatıp benziyor.

Viktor, "Malikânenin önünde bir taksiden indi," diyor. "Ön taraftaki muhafızlar beni arayarak onun geldiğini haber verdiler."

"Ne oldu lan?" diye sordum. "Neden ortadan kayboldun?"

"Size o ilk mesajı gönderdikten sonra yakalandım ve sonra iletişim kanalımdan kurtuldular."

Gözlerimi kısıyorum. "Nasıl kurtuldun?"

"Onlardan biri bana yardım etti."

"*Onlar* ve *onlar* kim, Maksim?"

"Anton Ivanov ve Sasha. Gerçi Anton'u muhtemelen Yuri olarak tanıyorsun. Bunca yıldır yalan söylüyordu patron. Aslında beş yıl önce Yuri'yi öldürdü, kaza süsü verdi ve onun yerini aldı, sonra-"

"Bekle. Geri dön." Her kelimede boğazım kuruyor. "Az önce Sasha mı dedin?"

"Evet. Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Yaşıyorum. Gerçi cesedin bir oyun olduğunu artık biliyorsundur. Seni bir daha gördüğümde öldüreceğim.'"

"O... yaşıyor mu?" Kelimeler çıkarken beni boğuyor.

"Evet. Bombalamadan kaçmayı başardı ama şu an konumuz bu değil. Rusya'dan ayrılmama yardım etti çünkü ailesi senin ailen de dahil olmak üzere bu evdeki herkesi öldürmek istiyor. Bu savaşta başka kimse ölmesin diye sadece ikiniz için bir buluşma ayarlamak istediğini söyledi. Bunu onların arkasından yapıyor, böylece öğrenemezler..."

Votka şişesini düşürdüğümde Maksim'in sesi kesiliyor. Ben başımı arkaya atıp uzun, derin bir kahkaha atarken şişe yere çarpıyor.

Hayat bir anda tüm uzuvlarıma hücum ediyor, tüm boşluğu ve onunla birlikte gelen cehennemi yıkıyor.

Nefes alıyorum. *Hayır, nefes almıyorum.*

Yaşıyoru

m. Hay

sikeyim.

Lanet olsun.

Beni gerçekten yakaladı. Beni neredeyse çıldırtıyordu, ama tüm bu zaman boyunca Rusya'da kim bilir ne yapıyordu.

Beni bir daha gördüğünde öldürmek mi istiyor?

Elbette.

Güzel karım için her şeyi yaparım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

"Sasha!"

Anton garaja girerken birkaç kutudan yaptığım derme çatma taburenin üzerinde doğruluyorum. Tüfeğimi dizlerimin üzerine koydum.

Parmaklarım temizlemek için kullandığım bezi boğuyor. Mike'ın bu yönümü görmemesi için burada yapmayı tercih ediyorum-ya da ailesinin.

O sadece çizgi filmlerini ve şekerlerini seven bir çocuk ve ben bu masumiyeti mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyorum.

Soğuk hava kemiklerime kadar işliyor ve kardeşim kapıyı çarpmadan önce kar fırtınası içeri süzülüyor.

Kürkü karla kaplı ve yüzü o kadar beyaz ki, sert doğa koşullarıyla yarışabilir. Gözleri dışarıdaki fırtınadan bile daha kötü parlıyor, derinlikleri dehşet verici.

"Ne yaptın lan sen?" diye hırlıyor, sesi ve yüzü gergin.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Maksim gitti."

"Gerçekten mi?" Bezi silahımın arkasına sürüyorum. "Peki bunu nereden biliyorsun? Tabii onu kendi başına görmeye gitmediysen?"

Hepimizin uyuduğunu düşündükten sonra düzenli olarak gizlice dışarı çıkıyor. Egzersiz yapmaya ya da bu çökmüş imparatorluğu hala takip eden adamlarla buluşmaya gittiğini düşünmüştüm ama her sabahki boktan ruh haline bakılırsa, o eski kulübeyi ziyaret ettiğinden eminim.

Onu takip etmeyi düşündüm ama Maksim kendini savunacak kadar güçlendiği için müdahale etmemenin daha iyi olacağını düşündüm. Ayrıca, onlar

en azından fiziksel olarak yaralanmadılar, bu yüzden aralarına girmem anlamsızdı.

Ne zaman bitmek bilmeyen kavgalarını ayırmaya çalışsam Anton pislik davranışlarını bir üst seviyeye çıkarıyor gibi görünüyor, bu yüzden diplomatik yolu seçtim ve kendi başlarının çaresine bakmalarına izin verdim.

Ancak şimdi Anton beni parçalara ayırmaya çok yakın görünüyor. "Demek gitmesine izin verdin."

"Hayır, söylemedim. Ama soruma cevap vermedin. Kulübeye arkamdan mı gittin?"

"Sasha," diye boğazının derinliklerinden hırlıyor. "Evet, Tosha?"

"Benimle taşak geçme." Önümde fırtına gibi esiyor, omuzları, bacakları ve yumrukları ölümcül bir gerilimle dolup taşıyor. "Ne zaman gitti? Nasıl gitti? Güzergahı nedir?"

"Hiçbir fikrim yok." Bir omzumu kaldırıyorum. "Oraya bir anahtar bırakmış ve kayak malzemeleri kaçırmış olabilirim."

"Seni lanet olası aptal!" Gömleğimin yakasından tutmak için elini uzatıyor ama ben son anda sıçrayıp uzaklaşıyorum. Tüfek kucağımdan düşüyor ve bir şangırtıyla yere çarpıyor.

"Ne?" Onun soğuk bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Maks senin tutsağın değil. Hatta kimsenin esiri değil. O bodrumda sonsuza kadar kalmaması gerekiyordu."

"Evet, öyleydi."

"Senin neyin var böyle?"

"*Senin* derdin ne, lanet olsun! Onu doğruca New York'a gönderdin. Çok geçmeden Kirill ve adamları başladıkları işi bitirmek için evimizin önünü dolduracaklar."

"Hayır, bilmeyecekler, çünkü Maks bu evin tam yerini bilmiyor."

"O pisliği hafife alıyorsun. Bölgeyi tam olarak belirleyebilir ve bizi kolayca takip edebilirler."

"O bunu yapmaz."

"Öyle mi? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "O benim en iyi arkadaşım ve ona güveniyorum."

Anton kulaklarımı delen iğrenç bir kahkaha atıyor. "*En iyi arkadaş mı*? *Güvenmek mi*? Sen her zaman saf bir aptaldın ve öyle kalacaksın, Sasha. İşte bu yüzden Kirill seni kandırmayı ve ezip geçmeyi başardı."

Yüzüne bakıyorum, onu iterken soğukkanlılığımı kaybediyorum. "Ya bir hata yaptıysam? Berbat bir varoluşta sevgi ve istikrar istediysem ne olmuş? Evet, ben bir aptaldım. Evet, yanlış kişiye güvendim ama bu, senin yaptığın gibi bu yüzden insanlığımı kaybedeceğim anlamına gelmiyor! Ben bir robot değilim Tosha! Asla arkadaşlarını hapsedip onları delirtmekten çekinmeyen duygusuz bir canavar olmayacağım. O senin de arkadaşın. Ya da öyleydi, çünkü artık onu kesinlikle kaybettin. Kaybetmedim ve kaybetmeyeceğim. Maks iyilerden biri. Senin için söylenemeyecek kadar saf ve merhametli bir ruhu var."

Burun delikleri alevleniyor ve beni boğmamak için kendini zor tuttuğunu söyleyebiliyorum. "O *saf, şefkatli ruhun* sahibi sana ihanet ettiğinde bu sözleri yiyeceksin. Tıpkı Kirill gibi."

"Kara bir kalbe sahip olmayı ve herkesin beni yakalamaya çalıştığına inanmayı reddediyorum." "Hâlâ hayatta olmanın sebebi o kara kalbin."

"Bunun için minnettarım ama senin düşünce tarzını benimsemeyeceğim. Maks'ı sonsuza kadar yanımızda tutmamız gerektiğine inanıyorsun ama günler geçtikçe ne kadar tedirginleştiğini görmüyor olamazsın. Boynunun arkasında çizik izleri vardı ve parmaklarını agresif bir şekilde derisine batırdığı için tırnaklarının altında kan vardı. Eğer kalsaydı, sırf bu döngüyü sona erdirmek için kendini ya da sizi öldürebilirdi. Kabul etmek istemeyebilirsiniz ama ben ona özgürlüğünü vererek doğru olanı yaptım."

Ayrıca, Maks ve benim, tüm bu trajedinin benimle ve Kirill'le, başka kimseyi dahil etmeden sona ermesini sağlayacak bir planımız var.

Benim ailem
değil. Onun
ailesi değil.
Sadece o ve ben.

Geçen gün boyunca Kirill'in mesajı nasıl aldığını merak ettim. Gerçekten öldüğümü mü düşündü yoksa cesedin bana ait olmadığını mı anladı bilmiyorum.

Kulübeden geriye kalanları yakmadan önce bana verdiği bilezik ve yüzüğü cesedin üzerine bırakmamın nedeni, onda şok etkisi yaratmasıydı.

Ya da ben öyle umuyordum.

Gerçek şu ki, artık gerçek bir karısı olduğu ve sahtesinden kurtulduğu için bunu memnuniyetle karşılamış olabilir.

"İşte kabul etmek istemediğin şey, Sasha. Büyük bir hata yaptın." Anton uzaklaşıyor. "Albert Amca ile acil bir toplantı yapmamız gerekiyor.

Babushka'yı da alalım ki saldırı gününe yetişebilelim. Şu anda zamana karşı bir yarış içindeyiz ve Kirill bizi yakalamadan biz onu yakalamalıyız."

ÜÇ GÜN SONRA ANTON, BIR DÜZINE PARALI ASKER VE BEN NEW YORK'A UÇTUK. York'a.

İndiğimizden beri midem rahatsız. Kabin basıncını suçlamak isterdim ama bunun gerçeklerden uzak olduğunu biliyorum.

İki ay önce gözyaşları içinde terk ettiğim yere geri döndüm ve muhtemelen eve de gözyaşları içinde döneceğimi hatırlamak göğsümü sıkıştırıyor.

Ama bu en azından kapanışı yapacağım

anlamına geliyordu. Sonunda.

Belki de hayatımın önceki altı, neredeyse yedi yılı nihayet bir sona erecek. Belki de ailemin ölümüyle ilgili kâbuslar sonunda yok olacak.

Yine de, bu hüsnükuruntu.

Daha gerçekçi senaryo ise kendimi her zamankinden daha boş hissedeceğim. Amaç duygumu kaybedeceğim ve hiçbir şeyim olmayacak.

Bir uçurumun tepesinde durup dibini özleyeceğim.

Tüm bu yıllar boyunca, her şeyi sona erdirme dürtüsüne direndim, çünkü intikam almalıydım. Adalet.

Bu yolculuktan sonra, içimdeki dürtüye teslim olmamı ve hiçliği kucaklamamı engelleyecek hiçbir şey kalmayacak.

Şu anda bir uçurumun tepesinde duruyorum, gerçek bir uçurumun. Ağaçların arasından süzülen parlak ay ışığının altında dik ve neredeyse dipsiz görünüyor.

Eğer biri aşağı düşerse, ölür.

Belki de bu benim uçurumumdur.

"Sasha."

Kardeşimle yüzleşmek için yavaşça arkamı dönüyorum. Benzer siyah savaş kıyafetleri giyiyoruz, tek fark onun kar maskesi takıyor olması.

Silahını kontrol ederken dudaklarım aralandı.

Onu bu kıyafetle görmek, açıklamasını asla bulamadığımız bir olayın anılarını canlandırıyor.

"Sevkiyattan önce saldırıyı planlayan siz miydiniz?
O konteynerin tepesinde Kirill'in kafasına silah dayayan kişi mi?"

Başını kaldırmıyor. "Eğer aptalca onu savunmasaydın ve hatta beni vurmasaydın onu öldürecektim."

İrkildim. "Üzerinde yelek
vardı." "Bu bir özür mü?"

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Hiç kimse, Kirill bile, kendisini aradığını düşündüğü en sadık adamlarından biri olan Yuri'nin onu silah zoruyla alıkoyacağından şüphelenmezdi.

Şimdi düşünüyorum da, Yuri eve dönüş yolculuğu boyunca alışılmadık bir şekilde kaşlarını çatıyordu.

Ayrıca muhtemelen bir silah sesini gizlemek için ceketini kapalı giymişti.

Ama Kirill'in incinme ihtimali karşısında aptalca duygusallaştığım zamanlarda bile çok net hatırladığım bir şey daha var.

"Sen... tereddüt ettin."

Kardeşim yavaşça başını kolundan kaldırıyor. "Ben yapmadım."

"Sen yaptın. Cephanesi yoktu ve onu tam o anda kafasından vurabilirdin ve onu vurmana rağmen ölümcül darbeyi indirmedin. Belki de ondan hoşlandığınız içindir? Ya da katliamın arkasında onun olabileceğine inanmadığınız için mi?"

"Saçmalama lan. Onu öldürmeden önce sözümü kesen sendin."

"Ondan kurtulmak için başka şanslarınız da vardı ama hiçbirini kullanmadınız."

"Eğer onu gözlerinin ortasından vurmazsan bunu kesinlikle alacağım." "Ama daha önce yapmamıştın."

"Daha önce elimde kanıt yoktu. Seni ve ailemizin geri kalanını öldürmek için yola çıktıktan sonra buldum."

"Bu yeterince adil."

Anton'un da Kirill'in cazibesine kapıldığı gerçeğiyle teselli bulmam yanlış mı? Muhtemelen o da onu incitmek istemediği için tereddüt etti.

Ve Albert Amca'nın kanıtlarının kesin olmadığını düşündü. Kardeşim omzumdan tuttu. "Bunun için sana güvenebilir miyim?" Başımı salladım.

"Hiç hata olamaz, Sasha." "Biliyorum.

Sonunda intikamımızı alacağız."

"Nihayet," diyor benimkine benzer bir inançla. Zar zor. Berbat. İkimizin de nedenini kabul etmeyeceği bir gerilimle dolu. "Bundan sonra eve döneceğiz."

"Ne anlamı var ki?" "Ne mi?"

"Babuşka ve amcam Rusya içinde savaşmaya devam etmemizi istiyor. Tekrar silahlanıp hükümete karşı gelmemizi istiyorlar. Adam yetiştirmek ve hayatımızın geri kalanını kontrolü geri kazanmak için umutsuz bir çabayla geçirmek zorunda kalacağız."

"İntikam alıyoruz."

"Bu kelimeden çok sıkıldım ve bıktım. Sen bıkmadın mı?" "Bu benim görevim."

"Artık benim değil. Bu aile için yapacağım son şey. Hayatımın geri kalanını boş bir hayalin peşinde koşarak ya da Mike'ın senin başka bir versiyonuna dönüşmesine seyirci kalarak geçirmeyeceğim."

Derin bir iç çekti. "Bugün çok açık sözlüsün."

"Maks'tan öğrendim."

Çenesi sıkıştı ama maskesi kısa sürede yerine oturdu. "Önce şu işi halledelim, sonra konuşuruz."

Plan oldukça basit.

Albert Amca'nın topladığı istihbarata göre, Kirill burada İrlanda mafyasının üst düzey yöneticilerinden biriyle toplantı yapıyor.

Hayatları boyunca Bratva ile anlaşmazlığa düşmüşlerdir, ancak yeni lider bir şekilde Kirill'e düşkündür ve görünüşe göre savaşı bitirmeye hazırdır. Onun derdi Sokolov'larla, yani Sergei ve ondan önceki kardeşiyle, ama şimdi Kirill Pakhan olduğu için denklem değişiyor.

İronik bir şekilde, savaşı en başta kışkırtan Kirill'di, sırf Damien'a verdiği eğlenceli bir şey verme sözünü tutabilmek için. Şimdi, bu şansı en iyi lider olarak konumunu sağlamlaştırmak için kullanacak. Bratva'nın sahip olabileceği. Hem barış hem de kazanç getiriyorsa diğerlerinin onu oylamak için bir nedeni olmayacaktır.

Liderlik hayali nihayet gerçek oluyor. En azından şimdiye kadar.

Çünkü uğruna çalıştığı her şeyi paramparça edeceğim, hayatı da dahil.

Ben onunla ilgilenirken Anton ve diğer adamlar Kirill'in muhafızlarını durduracak.

Sadece ben.

Anton ve ben ayrıldıktan sonra, uçurumun yakınındaki bir ağaca tırmanıyorum ve tüfeğimi önüme yerleştiriyorum. Onu uzaktan vurmayacağım. Hayır, ben yapacağım.

onun soğuk gözlerine bakarken.

Başka biri müdahale ederse diye.

Anton ve diğerleri arkamı kolluyor ama bir şeyler ters gidebilir.

Maksim'e bir mesaj göndererek gelmemesini ve bu göreve mümkün olduğunca az adamın katılmasını sağlamasını istedim.

Cevabı tuhaftı.

Bunu kesip konuşamaz mısınız? Tartışmanın onun tarafını dinlediğin sürece sadece on beş dakika yeter. Her şey düşündüğün gibi değil, Sasha.

Sasha: Onunla konuşmayı bitirdim ve beni bundan vazgeçirecek hiçbir mazeret sunamaz.

Maksim: O zaman ben de orada olacağım.

Gerçekten fikrini değiştirmesini umuyordum. Eğer o ve Anton gerçekten birbirlerini öldürürlerse, hayatta kalan kişi ömür boyu zarar görecek.

Ve ben de onlardan nefret etmek zorunda kalacağım.

Ama şu anda burnumdan nefes alıp ağzımdan verirken bunu düşünmeme izin vermiyorum. Uzaktan silah sesleri geliyor ve ben geriliyorum.

Kahretsin.

Kalbim yüksek sesle atıyor ve bizimle gelen paralı askerlerin hayatlarından endişe etmediğimi fark ediyorum. Kardeşim dışında, onlar umurumda bile değil.

Yıllardır tanıdığım ve birlikte eğitim gördüğüm adamların benim yüzümden ölme ihtimali karşısında gerçekten titriyorum.

Ya Maksim de onlardan biriyse? Ya da Viktor?

Kahretsin.

Kahretsin.

Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi. Onların ölümüne sebep olduğumu bilseydim kendimle yaşayabilir miydim? Ailemin katledilmesiyle hiçbir ilgileri yoktu ama yine de bedelini ödüyorlar.

Hayır.

Ben değilim.

Onları bu işe sürükleyen Kirill'dir ve onları kesin ölümlerine götürdüğünü çok iyi bilmektedir.

Sağımda bir şey hışırdıyor ve tüfeğimi o yöne doğrultuyorum, kaslarım geriliyor. Kayboluyor, ama sonra güneyden tekrar beliriyor.

menzilimin dışında.

Pozisyonumu koruyorum ama kargaşanın ardındaki nedeni göremiyorum. Kirill'in adamlarından bazıları kardeşimden kaçmayı mı başardı?

Hareket yine oluyor, neredeyse ağaçların hışırtısı gibi. Ateş edersem konumumu ele veririm ve kesin bir hedefim yoksa bu hiç iyi olmaz.

Tüfeği dikkatlice göğsüme asıyorum ve ağaçtan aşağı kayıyorum.

Ayaklarım yere değdiği anda, sıcaklık sırtımı sararken ve sıcak kelimeler kulaklarıma girerken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Beni özledin mi, karıcığım?"

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

I Öyle olmasını istemedim ama tüm vücudum şoka giriyor.

Biliyorum çünkü nefes almak kendime hatırlatmam gereken bir angarya haline geliyor ve o zaman bile kesiliyor ve boğuluyorum.

Biliyorum, çünkü tüylerim diken diken oluyor.

onun sıcaklığının yakınlığı. Onu son gördüğümden bu yana iki aydan fazla zaman geçmiş olması önemli değil.

Bir karşılaşma.

Birkaç kelime.

Onun varlığı.

Sanki bir gün bile ayrı kalmamışız gibi.

Aptal ölü kalbim sanki küllerinden dirilmeye çalışıyormuş gibi atıyor.

Haftalardır bu andan, sevdiğim tek adamla çatışmak zorunda kalacağım andan korkuyordum. Kalbimi gümüş tepside sunduğum adam, onu avucunun içinde ezdi.

Ama şu anda olduğu gibi duygularla titreyeceğimi hiç düşünmemiştim. Öfke.

İhanet.

Nefret.

Ama her şeyden çok hayal kırıklığı boğazımı tıkıyor.

Sanırım son zamanlarda bende bir sorun var, çünkü artık uyumama izin vermeyen tüm bu güçlü duygulara sahibim.

Ve hepsi onun yüzünden.

Arkamda gelişigüzel duran ve bana karım deme cüretini gösteren adam.

Onun lanet karısı Kristina, ben değilim.

Etrafımda dönüyorum ve aynı anda tüfeğimi kaldırıp ona doğrulturken geri sıçrıyorum.

Silahını geri doğrultmasını bekliyorum. Sonuçta, bu bir pusu olsa bile, Maksim ona hayatı için geldiğimi zaten söylemişti.

Kirill gibi biri ölümün kendisi için geçerli olduğunu düşünmez. Hayatı boyunca onu kandırmış ve kendi çıkarları doğrultusunda manipüle etmiştir.

Azrail'i birden fazla canla besleyerek onun pençesinden defalarca kurtulmayı başardı.

Bu yüzden onu orada öylece dururken gördüğümde, bir eli cebinde ve diğeri yanında asılı, şaşırdım.

Silah yok ya da kullanacağına dair bir ipucu yok.

Tıpkı az önce sesinin kulağımı işgal ettiği gibi, onun varlığı çok daha kötü bir şey yapıyor.

Şimdi, onu yıllardır görmemiş gibi hissediyorum.

Yarı karanlıkta yüzü daha sert ve çenesi daha köşeli görünüyor. Gözlüklerinin altından parlayan, genellikle duygusuz olan gözlerini ince bir pırıltı kaplıyor ama ağzı nötr bir çizgiye oturmuş.

Kirli sakalları yanaklarını kaplıyor ve zaten ürkütücü olan varlığına gizemli bir tehlike katıyor. Ceketi omuzlarına doğru esniyor ama biraz kilo vermiş gibi görünüyor ve bunu fark etmekten nefret ediyorum.

Bakışları ayaklarımdan yüzüme kadar beni ölçüyor, ona doğrulttuğum silaha bakma zahmetine girmiyor. Dudaklarında bir gülümseme belirirken bile bakışlarımı koruyorum.

Kirill gülümseyen bir tip değildir -en azından içtenlikle- bu yüzden onun bu haline tanık olmak boğazıma safra kaçmasına neden oluyor.

"Gerçekten sensin." Sesi sadece huşu olarak tanımlanabilecek bir şeyle damlıyor. Belki de inançsızlık.

Hayır. *Rahatlama.*

"Benden kurtulduğunu mu sandın?" Damarlarıma dolan ezici öfkeyi kontrol edemeyerek bağırıyorum.

Dünyamı paramparça ettikten sonra nasıl iyi görünmeye cüret eder?

Sunakta başka biriyle durduktan sonra onunla evlendiğim zamanki gibi bana bakmaya nasıl cüret eder?

Benim her gece olduğum gibi duygusal bir karmaşa yaşamasını beklemiyordum ama en azından biraz sarsılacağını umuyordum.

Bir ya da iki basamak aşağı

indi. Bir şeyler var.

Herhangi bir şey.

Kesinlikle hiçbir şey alamıyorum.

"Kulübeyi havaya uçurmak için adamlarını gönderdiğin gün ölmemiş olmam senin için çok kötü."

Kaşları çatılır. "Sen neden bahsediyorsun? Neden karımı öldürmesi için birini göndereyim ki?"

"Böylece ikinci bir eşin olabilir."

Gülüyor, sesi en iyi ihtimalle belli belirsiz eğleniyor. "Sasha... Sasha... senin sorunun her zaman her şeyi çok ciddiye alman ve gerçek değerine göre değerlendirmen." Elini cebinden çıkarıyor ve ben onun bir silah olduğunu düşünerek geriliyorum ama görebilmem için elini kaldırıyor.

Havada bir şey parlıyor ve sahte düğünümüz sırasında parmağına taktığım yüzüğü fark ettiğimde dudaklarım aralanıyor.

Neden onda?

Hayır. Bu onun beni dengesizleştirmek için kullandığı başka bir taktik. Beni mümkün olabileceğini düşündüğümden daha fazla delirtmek.

"*Sen* benim karımsın."

Homurdanıyorum, yüz ifademin konuşamayacak kadar kapandığını hissediyorum ama kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Eğer buna kanacağımı düşünüyorsan, yeteneklerini gerçekten abartmışsın demektir Kirill. Ne yazık. Görünüşe göre yeni pozisyonun ve hayatın eleştirel düşünme yeteneğini elinden almış."

"Bir şey oldu, tamam, ama bu ne benim yeni pozisyonum ne de yeni hayatım." Duraklıyor ve sanki haksızlığa uğrayan *kendisiymiş* gibi bana bakıyor. "Bu senin sahte ölümündü. Beni oraya sen getirdin ama bir daha olmayacak."

"Bir daha hiçbir şey olmayacak. Dediğim gibi, bugün seni öldüreceğim. Sadece bana değil, aileme de yaptığın her şey için intikam alıyorum."

"Şimdi mi?" Öne doğru bir adım atarken sesi hafif ve eğlenmiş geliyor.

Tüfeğimi kaldırıyorum, ellerim sabit. "Bir daha kıpırdama yoksa seni vururum." "Yap şunu." Göğsüne vuruyor. "Tam buraya, bu sefer ölümcül olsun."

Çenem titriyor. Ne halt ediyor bu?

Bu da başka bir taktik mi? Viktor ya da çalılıklarda saklanan başka biri tarafından pusuya mı düşürüleceğim?

Beni silahsızlandırmaya mı çalışacak yoksa sakladığı bir silahla mı vuracak?

Tüfeği daha sıkı tutuyorum, parmaklarım tetiğin üzerinde geziniyor. "Buna kanmayacağım."

"Neye kanıyorsun? Beni vuracağını söyledin ve ben de sana bunu yapmanı söylüyorum.

o."

"Kendiniz için söyleyecekleriniz bu kadar mı?"

"Mazeretler için açık bir başvuru kutusu olduğunu fark etmemiştim."

"Benimle taşak geçme, Kirill!" Umutsuz bir şekilde nefes alıp veriyorum nefesimi normale döndürmeye çalıştım. "Yaptıkların için ne söyleyeceksin? Sana inanmayacağım ama duyalım. Bunca zaman benimle oynamanın eğlenceli olduğunu düşünmenin nedenlerini duyalım."

"Söylediğim hiçbir şeye inanmayacağını zaten söyledin, o zaman neden zahmet edeyim? Belli ki buraya tek bir amaç için gelmişsin, beni öldürmek. Neden devam etmiyorsun?"

"Seni pislik..." Kendimi toparlayamadan sesim kesiliyor. "Denemeyecek misin bile?"

"Sen benim tek karımsın. Sadece bu nedenle ailenle bir anlaşmaya varmak istedim. Arkandan iş çevirdim çünkü böyle bir görüşmenin gerçekleşmesine asla izin vermeyeceğini biliyordum. Seni öldürmeye çalışmadım ve asla da çalışmayacağım. Maksim'in senin hayatta olduğunu söylediği ana kadar son birkaç aydır deliriyordum. Az önce seni görene kadar ona yarı yarıya inanıyordum. İşte. Denedim. Bana inanıyor musun?"

Bırakın inanmayı, ciddiye alınması bile zor bir rahatlıkla söylüyor bu sözleri.

Sırf benimle tekrar oynayabilmek için duymak istediklerimi söylüyor.

Beni *yine* kandırıyor.

Bu sefer beni gerçekten öldür.

Bir adım daha atıyor.

"Sana durmanı söyledim!" Bağırıyorum, sesim sanki günlerdir çığlık atıyormuşum gibi çiğ.

"Yapmayacağım. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Sen benim karımsın ve benim yanıma aitsin."

"Siktir git, Kirill. Eğer sana geri döneceğimi ya da sana karşı en ufak bir sevgi hissedeceğimi düşünüyorsan, o zaman gerçekten kendini kaybetmiş olmalısın."

"Eğer bana karşı herhangi bir sevgi hissetmiyorsan, o zaman vur beni. Sana sahip olmamı engellemenin tek yolu bu." Sanki elimdeki tüfeği ya da tetikte titreyen parmağımı görmüyormuş gibi yavaşça, kasıtlı olarak bir adım daha atıyor.

"Dur!"

"Durdur beni."

"Ailemin ölümünün arkasında sen vardın. Seni öldüreceğim!"

"Ailenizin ölümünün ardındaki gerçek kişi bir hain olabilir ama siz bu konuşmaya hazır değilsiniz."

"Eğer bir adım daha atarsan, seni öldürürüm. Yemin ederim öldürürüm."

"Neden? Dokunursak sadece bana ait olduğunu hatırlamaktan korktuğun için mi? Ailene değil, görevine değil, sadece bana." "Bu benim son uyarım..." Ter şakaklarımı ve üst dudağımı ıslatıyor. Parmağım titrerken dilimde safra tadı alıyorum.

"Hiç yakınlık duymadığını iddia ettiğin birine çok fazla şans veriyorsun." Elini yüzüme doğru uzatıyor, şu anda göğsüne dayanmış olan tüfeği görmezden geliyor.

Kalbinin olduğu yerde.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, asla bir yer edinemediğim kalbim.

Benim kalbim onunla dolu olmasına rağmen beni asla kabul etmeyen kalp.

O aptal organ yumuşamadan, bana dokunamadan tüfeği daha yukarı kaldırıp tetiği çekiyorum.

O yana doğru uçarken göğsüm düşüyor ve sağ kolundaki yarıktan kan fışkırıyor. Kan, bana dokunmaya çalıştığı gevşek eline doğru süzülüyor.

Çoktan öldüğünü sandığım kalbim bu manzara karşısında

kanıyor. Lanet olsun.

Kahretsin.

Lanet olsun!

Sadece kolunu inciterek kendimi vurmuş gibi hissedersem onu nasıl öldürebilirim?

Kirill inliyor, yüzü buruşuyor ama kanamayı durdurmaya çalışmıyor. Büyük bir atardamarı vurmamaya dikkat ettim ama küçük bir atardamarı vurmuş olmalıyım çünkü yaradan hâlâ kan akıyor.

Yardım almak ya da bana karşılık vermek yerine, kaybettiği birkaç adımı geri kazanıyor ve sol elini yüzüme doğru uzatıyor.

"Senin derdin ne lan?" Tüfeğimi sol omzuna doğrulttum ve onu bir kol boyu uzakta tuttum.

"Sen."

"Benden uzak dur!"

"Yapamam. Sen benim karımsın. Ölüm bizi ayırana kadar,

unuttun mu?" "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Muhtemelen."

"Kirill, uzak dur, ciddiyim."

"Yapmayacağım. Ciddiyim. Diğer kolumu vurabilirsin ve sana doğru yürüyeceğim. Eğer bacaklarımı alırsan, sana doğru

sürünürüm." "Deli misin sen?"

"Sana gelince mi? Muhtemelen." Sağ kolunun mahvolduğunu düşününce, tüfeği inanılmaz bir güçle itiyor. "Yani beni öldürmediğin sürece, beni durduramayacaksın."

Anlıyorum o zaman.

Kutup gözlerinin derinliklerinde bir insanı dondurarak öldürebilirdi.

Her kelimesinde ciddi. Eğer kalbine ya da kafasına bir kurşun sıkmazsam, beni acımasızca kovalayacak.

Ya ben onu öldürene ya da o beni ele geçirene kadar.

Ve bu korkutucu çünkü şu noktada hangisinin gerçekleşme olasılığının daha yüksek olduğunu bilmiyorum.

Her iki durumda da kendimden nefret ederim.

Tüfeğimi kaldırıp gökyüzüne ateş ediyorum ve tam o anda ciğerlerimden uzun, çiğ bir çığlık kopuyor.

Neredeyse sesimi kaybedene kadar.

Kalbim mecazi olarak yere dökülene kadar.

Kirill'e dönüp baktığımda beni ilgiyle izlediğini görüyorum. Sağ kolu gevşek, yere kan damlıyor ama tüm dikkatini bana vermiş, hiç ayrılmıyor.

Tüfeği bırakıp göğsümde asılı kalmasına izin veriyorum

ve ona dik dik bakıyorum. "Beni öldüremezsin," diyor bir

bildiri gibi.

Hayır. Bir onaylama.

"Bir sonraki sözlerini dikkatlice düşünsen iyi olur, çünkü bunlar son sözlerin olabilir, pislik."

Bana sol avucunu uzattı. "Eve gidelim ve bunu konuşalım."

Bu orospu çocuğunun cüreti.

Neden onu tekrar vuramıyorum?

"Bu dikkatli düşünmek değil, Kirill. Ölmek mi istiyorsun?"

"Pek sayılmaz ama şu anda masadaki tek seçenek benimle gelmen."

"Seninle bir yere gideceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın." "Fikrini değiştirmeme başka nasıl izin vereceksin?" "Yapacağın hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edeceğiz."

"Bu konuda bu kadar sakin olmayı bırakabilir misin? Neden... Ben delirirken sen neden böylesin?"

"Eğer kendimi sakin olmaya zorlamazsam, seni ormanın ortasında bir vahşi gibi becereceğim ve sensiz geçirdiğim onca zaman için seni cezalandıracağım. Ama bunun gerçekleşme ihtimalinin çok düşük olduğunu varsaydığım için medeni olmak zorundayım."

Dişlerim birbirine çarpıyor. "Buna medeni mi diyorsun?"

"İstediğimi elde edemediğimde nasıl davrandığımı biliyorsun, bu yüzden evet, bu lanet olası medeni bir durum. Şimdilik."

"Bu da ne demek şimdi?" "Benimle eve gel, Solnyshko." "Bana öyle deme!"

Tersliyorum. "Peki, geliyor musun?"

"Hayır."

"Sen benim karımsın, Sasha. Bana aitsin."

"Senin dışında her yere aitim." Neresi olduğunu bilmesem bile.

Ailemin sabrının bir sınırı var. Kirill'i öldüremedikten sonra geri dönersem, Anton bunu yapacak ve beni kapı dışarı edecekler.

Hiçbir şey almayacağım.

"Medeni olmak için son deneme." Avucunu işaret ediyor. "Al şunu." "Hayır dedim."

"Pekâlâ. Seni uyarmadığımı söyleme." Elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor ve tek eliyle beceriksizce bir şeyler yazıyor, sonra bana Anton'un elleri ve ağzı bağlı, şakağından kan damlayan bir fotoğrafını gösteriyor.

"Hayır..." Tüfeğimi ona doğrulttum. "Onu bırakmazsan seni hemen öldürürüm."

"Beni öldürürsen o da ölür." "Seni lanet canavar!"

"Öyle olmak benim için sorun değil." Telefonunu cebine koydu. "Buraya bir ordu getirdim, Sasha. Ne sen ne de kardeşin buradan ayrılamazdınız."

"Sadece sen ve ben olacaktık."

"Sadece sen ve ben varız. Hep öyleydi ve hep öyle kalacak. Ben sadece, daha iyi bir terim bulamadığım için, herhangi bir *komplikasyon* olmayacağından emin oldum."

"Yani, bizi tuzağa düşürdün."

"Tercih ederim, seni geri aldım. Kardeşini hayatta tutmanın tek yolu benimle birlikte olmak."

"Ne cüretle-"

"*Bu* ne cüret?" Sesi korkutucu bir şekilde alçalıyor. "Ne cüretle benim üzerimde ölü numarası yaparsın, beni terk edersin, bana karşı komplo kurarsın ve beni öldüreceğini duyurmak için ortaya çıkarsın? Buna izin vereceğimi mi sandın?"

"Beni sırtımdan bıçakladığında bir kurban gibi konuşma!"

"Hiç yapmadım. Lanet olası güvensizliklerine dayanarak kendi dramalarını yarattın." Bir nefes bırakıyor. "Ama artık bunun bir önemi yok. Eve gidiyoruz."

"Bırak Anton gitsin."

"Benimle gelip benimle kalmadığın sürece olmaz."

"Ne kadar süre?"

"Evlilik için bir son tarih yok, Sasha."

"Evet, var. Buna boşanma deniyor ve ben boşanmak istiyorum."

Çenesi sıkılır ve gözleri korkunç bir renge bürünür. "Hayır." "O zaman seninle gelmiyorum."

"Kardeşini öldüreceğim."

"O zaman seni öldürürüm ve senden sonsuza dek nefret ederim." "Benimle taşak geçme, Sasha."

"Üç ay." "Ne?"

"Üç ay içinde benden b o ş a n a c a k s ı n ve birbirimizin hayatından çıkacağız."

Sinir bozucu 'Hayır' cevabını vermeye başladı ama ben elimi kaldırdım. "Ya öyle yaparsın ya da beni hemen boşarsın. Seçim senin."

"Çok iyi oynadın." Gülümseyip elini tekrar uzatırken bile bunu gerginlikle söylüyor. "Al, karıcığım."

Onu tokatlayarak yoldan çekiyorum ve yanından geçerken, "Ben senin karın değilim, Kirill. Ben senin müstakbel eski karınım."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Sasha yaşıyor.

Karım yerin metrelerce altında soğuk bir mezarda yatmıyor.

Kemiklerini kendi ellerimle gömdüm ve kendimi bakmaya zorladım. çünkü bunun onu son görüşüm olduğunu düşünüyordum.

Artık benim Sasha'm gibi görünmese bile, onun son görüntüsünü hafızama kazımalıydım.

Ama bunun beni kandırmak için bir oyun olduğu ortaya çıktı.

Beni terk etmeyi o kadar çok istiyordu ki kendi ölümünü taklit etti ve sonuç olarak göğsüme keskin bir mızrak sapladı.

Yara açık ve koluma sıktığı gerçek kurşundan daha kötü kanıyor.

Evet, beni vurdu ama beni öldürmek istediği için değil, ona dokunacağımdan korktuğu için vurdu.

Tenimin onunkine değeceği düşüncesi bile onu o kadar korkutmuştu ki savunma mekanizmasını tetiklemişti. Kaçmaya karar verirse diye baskın olmayan bacağı tam anlamıyla geriye doğru bükülmüştü.

Acaba bana o sahte cesedi bırakmaya karar verdiğinde de aynı tepkiyi verdi mi?

Daha doğrusu, muhtemelen beni sonsuza dek terk ettiğini düşündü. Beni hala terk edebileceğini.

Kahrolası rüyalarında.

Onun saçma üç aylık şartını kabul etmemin tek nedeni, benimle gelmesini sağlamanın tek yolunun bu olmasıydı.

Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeyi düşünüyor muyum? Tabii ki hayır.

Ama bunu bilmesine gerek yok.

Güçlü adımlarına yetişiyorum ama savaş kıyafetlerinin belindeki ve kalçalarındaki çukurları nasıl gerdiğini hayranlıkla izlemek için bir adım geride duruyorum.

İlk kez -belki de hiç- erkek kıyafetleri yerine kadın savaş kıyafetleri giyiyor.

Saçını tekrar sarıya boyatmış. Şimdi omuzlarında biten düşük bir at kuyruğu şeklinde tutuyor. Saçlarının hızlı uzadığını biliyordum ama bu kadar hızlı olduğunu fark etmemiştim.

Onu sık sık doğal saç rengiyle hayal etmeye çalıştım, ancak beynimde canlandırdığım resimlerin hiçbiri onun hakkını vermedi.

Bir sarışın olarak parlıyor.

Ayrıca vahşi.

Hem de çok kızgın.

Bu da ikimizin de öfkesini dindirme isteğiyle sikimin seğirmesine neden oluyor.

Evet, işleri daha da kötüleştirmemeyi seçebilir ve Yuri-pardon, Anton'u kast ediyorum- almayabilirdim ama onu kalmaya zorlamak için neredeyse başka bir yöntem yoktu.

Beni öldürmeyebilirdi, ama son derece etkili bir başka yöntemle bana işkence ederdi - beni ortadan kaldırarak.

Onu bir daha görmemi yasakladı.

Onu bulamayacağım bir yere kaybolur ve hayatımızın geri kalanında ikimizi de cezalandırırdı.

Buna izin veremeyiz, değil mi?

Önünde bir adım atıyorum ve onu arabayı park ettiğim yere götürüyorum. Sasha bana bakmıyor, tüm dikkatini uzaktaki ufka ya da karanlıkta ayırt edilemeyen ağaçlara veriyor.

Ya zihninde kaçıyor ya da bana sessiz muamele yapıyor ya da ikisi birden.

Umursadığımdan değil. Bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordum ama o burada olduğu sürece onu geri kazanmak için birçok yöntem bulabilirim.

Arabaya vardığımızda, sürücü kapısını sağlam elimle açıyorum. Ancak yaram göğsüme kadar ilerleyen bir acıyla nabız gibi atıyor. Boğazımın derinliklerinde inliyorum ve rahatsızlığı kontrol etmek için kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum.

Kanama önceki kadar şiddetli değil, ama hala k a n a m a var ve vücudumun kaldırabileceğinden daha fazla kan kaybetmiş olabilirim.

Sasha'yı eve getirene kadar tedavi etmeyi düşünmüyorum. Ya yine benden kaçarsa?

Konakta, onun gitmesini engelleyecek kadar gücüm var.

Benimle sürücü kapısı arasına giriyor. Yüzü hâlâ kapalı, dudakları büzülmüş ve kaşları sevimli bir şekilde çatılmış. "Ben sürerim."

Gülümsüyorum. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Daha çok, direksiyonun üzerine düşüp ölürsen kaza yapmak istemediğim gibi."

"Beni küçük kara kalbimden yaraladın, Solnyshko."

Dişlerini gıcırdatıyor ve ruhani gözleriyle bana bakıyor. Şimdi kahverengi, karanlık ve sağlıksız dozda nefretle istila edilmiş görünüyorlar.

Yüzü yumuşak ve narin ama biraz solgun. Kilo vermiş ve doğal ışıltısının bir k ı s m ı n ı kaybetmiş. Yorgun gözlerinin çevresi koyu halkalarla çevrili.

Umarım o da benim kadar acı çekmiştir.

Umarım geceleri uyuyamamıştır ve ben de onun kâbuslarına, onun benimkilere girdiği kadar vahşice girmişimdir.

Parmaklarını yarama batırıyor ve sonra acı vermek niyetiyle parmaklarını içeri sokuyor. "Bana öyle demeyi kesmeni söylemiştim."

Kolum alev alıp nabız gibi atarken inliyorum. Evet, acıyor ama umurumda değil. "Bana dokunduğunda iyi hissediyorum."

Sasha beni bir sarsıntıyla bırakıyor, eli kanımla karışmış. Denkleme benim dölümü de eklersek, bir başyapıt gibi görünecek.

Ama bu başka bir durum için bir düşünce.

"Gerçekten bazı vidaların gevşemiş olmalı." Dilini tıkırdatıyor. "Nasıl oluyor da beni bedensel zarar vermekle tehdit etmiyorsun?"

"Tehdit etmekten kaçındığım insanlar listesinde bir tek sen varsın."

"Komik çünkü kardeşimin hayatını fidye için elinde tutuyorsun."

"Bu farklı bir konu."

"Ne farkı var? Ne var biliyor musunuz? Unut gitsin. Durumu kendi lehine çevirmek için kelimeleri çarpıtacaksın ve bu beni daha çok kızdıracak. Hadi şu işi bitirelim."

Gülümsüyorum.

Beni gerçekten herkesten daha iyi okuyabiliyor. Viktor ve onun gölgeleme becerileri bile onunla boy ölçüşemez.

Sasha temiz bir sayfa açmaya çalışıyor ama bunu başaramıyor. Onun konuşmasını duydukça, kaçtığı durumun içine daha da düşüyor.

Asla ve asla gitmesine *izin* vermeyeceğim.

Bu süreçte onu boğmak zorunda kalsam bile.

Ben arabaya binmeye çalışırken o tüfeğini arkaya koyuyor ve sürücü koltuğuna yerleşiyor.

Sasha torpido gözüne uzanıyor, eli uyluğuma değiyor ve bu hafif hareket aletimi hapsedildiği yere doğru seğirtiyor.

Onun tadına bakmayalı çok uzun zaman oldu ve diyelim ki sikim elimle bitmeye hazır gergin bir ilişki yaşıyor.

Karım ilk yardım çantasını alıyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çeviriyor. Pazumun etrafına ve bana birleşme hediyesi olarak verdiği yaranın üzerine bir bandaj sararken bana bakmıyor. İlk birkaç sargı hemen kanla ıslanıyor ama o baskı uygularken devam ediyor.

Kaşları çatıldı ama dudaklarımı kaldıran gülümsemeye engel olamıyorum.

Ne kadar uzun süre ayrı kaldığımız önemli değil; her zaman benim için endişelenecek ve incinmediğimden emin olacak.

"İlginiz çok dokunaklı."

"Kendine gel. Eğer ölürsen, Viktor Anton'u öldürür. Bu sadece kardeşim için."

"Hmm. Bu jestin farklı tanımları olması konusunda anlaşmamız gerekecek. -Siktir."

Sasha bandajı yarama bağladıktan sonra tatlı tatlı gülümsüyor ve ardından kolumu neredeyse bir kenara fırlatıyor.

Bana zarar verebileceğini ve verebileceğini mi kanıtlamak istiyor? Öyle olsun. Kalbinin içeriğiyle bunu yapmasına izin vereceğim.

"Ah, özür dilerim." Masummuş gibi davranıyor. "*Acıdı mı*?"

"Güzel karım için her şeyi yaparım." Kolumda zonklayan ve vücudumun geri kalanına yayılan acıya rağmen gülümsüyorum.

Esprisi kayboluyor ve motor düğmesine basıp toprak yolda hızla ilerlemeye başlıyor.

Dengesi bozuldu. Güzel.

Onu hala etkilediğim sürece, ona ulaşacağım. Bugün, yarın ya da gelecek ay. Umurumda değil.

Bir gün bu sessiz muamele sapkınlığından bıkacak ve diğer eğlenceli s a p k ı n l ı k l a r a geri dönecek.

Dudaklarını büzmüş ve şahin gibi konsantre bir şekilde araba kullanırken koltuk başlığına yaslanıp ona bakıyorum.

Ben izledikçe, direksiyonu daha sıkı kavrıyor. Başta belli belirsiz ama kısa sürede parmak eklemleri bembeyaz oluyor.

"Bana öyle bakmayı kes," diye homurdanıyor bana bakmadan. "Ne gibi?"

Bana doğru kısa bir bakış atıyor ve elini belli belirsiz bir hareketle sallıyor. "Her neyse işte."

"Öldüğüne inandığım iki ayın ardından seninle doymuş oluyorum."

Dikkati yolda kalıyor ama dudakları tekrar kenetlenmeden önce aralanıyor. "Buna nasıl kandın? Sırf yüzüğü ve bileziği bıraktım diye mi?"

"DNA testi mükemmel bir eşleşmeydi. Sanırım dikkatli planın beni duvara çarptırsın diye tahrif ettin." DNA sonuçlarını iki kez kontrol etmediğim gerçeği, iki ay önceki beni boğmak istememe neden oluyor.

"Ben... hiçbir şeyi tahrif etmedim."

"Belki de lanet kardeşin yapmıştır." Yuri açısını göremediğime inanamıyorum.

Maksim'e göre Anton Ivanov 'kazadan' sonra benim korumamla yer değiştirmiş. Ben askere gitmeye karar verdiğimde Yuri bana ve diğerlerine katılmak istememişti, bu yüzden bize sonradan yetişmesini tuhaf buldum. Ancak, diğer birkaç adam da aynı şeyi yaptığı için ondan şüphelenecek kadar garip değildi.

Daha önce onu fark etmemiştim bile. Beceriksiz ve yavaştı. Ama kazadan sonra bizi takip ettiğinde, sanki başka biri gelmiş gibiydi.

Görünüşe göre, tam olarak böyle oldu.

Sadakati konusunda beni kandırdı ama nedense Viktor ya da Maksim'e kıyasla onu hep uzakta tuttum. Planlarını beğeniyordum ama uygulamadan önce her zaman kendi ince ayarlarımı yapıyordum.

Ayrıca onu hiçbir zaman tek başına görevlere göndermedim ya da Viktor'u görevlendirdiğim Belsky Örgütü soruşturmasına dahil etmedim.

Belki ondan şüphelenmiyordum ama içimden bir ses ona karşı temkinli davranıyordu.

Tüm doğru sebepler için.

Yine de iyi biri. Sadece beni kandırmayı başarmakla kalmadı, kendi kız kardeşi ve en iyi arkadaşı da bilmiyordu.

Şimdi, o orospu çocuğuyla nasıl başa çıkacağıma karar vermeliyim.

İşin en zor kısmı ise Sasha ile akraba olması ve onu öldürüp Sasha'ya sahip olamam.

"Hayır, yapmadı," diyor daha önce söylediklerime karşılık. "Cesedi yerleştirmek için ancak zamanımız oldu. Rusya'dayken DNA'yı nasıl tahrif edebilirdik?"

Hmm.

İlginç.

Yalan söylemek için bir nedeni olmadığına göre, demek ki başkası yaptı.

Yani, onun ölümünü planlamak için Arnavutlarla yatağa giren kişi. Bunu yapan kişi DNA testini bu kadar etkili bir şekilde yerleştirebildiyse, bu düşündüğümden çok daha yakın olabilecekleri anlamına geliyor.

Şimdi, onların kalplerini sökmek ve hayatın sefil gözlerini terk edişini izlemek zorundayım.

Beni onun öldüğüne inandırma cüreti. Lanet

olası cüret.

Eve vardığımızda, öfke seliyle kaynıyordum. Sasha'ya gitmeye cüret

ettiği için.

Ben yavaş yavaş hiçliğin uçurumunda yok olurken gölgelerden beni izleyen o şerefsize.

Planları gerçekleşirken gülüyor olmalılar.

Umarım ben Sasha'yı geri getirirken onlar da izliyorlardır. Onları aramayacağım. Er ya da geç, gerçek renklerinin ortaya çıkmasına izin verecekler.

Sasha kapıyı gereğinden fazla güç kullanarak açıyor ve sanki benimle aynı ortamda bir saniye daha kalmaya dayanamıyormuş gibi dışarı fırlıyor.

Siktir et.

İki ay içinde bizi unuttuğuna inanmayı reddediyorum.

Tabii sizi gerçekten sevmediyse ve gerçekten geri döndüğü bir sevgilisi varsa o başka.

O sadist sesi susturuyorum ve arabadan iniyorum. Ayağa kalktığım anda başım dönüyor ve aracın yan tarafına çarpıyorum.

Kan kaybetmeme yeteneğimi abarttım mı? Muhtemelen.

Sasha bana doğru koşuyor, sonra son anda duruyor ve sanki artık benim iyiliğimi umursamaması gerektiğini hatırlamış gibi yumruklarını sıkıyor.

"Bir arada tutamıyor musun?" Sözlerine mümkün olduğunca çok zehir katıyor ama sesi gergin ve sahte çıkıyor.

"Ölebilirim," diyorum sahte bir
iniltiyle. "Güzel. Dünyada daha az
kötülük."

"Yaparsam benim için ağlar mısın?"

"Hayır." Çenesini kaldırıyor. "Aslında, bunu kutlayabilirim."

"İstemediğin şeyleri söylerken çok sevimli görünüyorsun." İki parmağımın tersiyle yanağına dokunuyorum ve o donup kalıyor. Karmakarışık bir duygu seli göğsüme saplandığında ben de donup kalıyorum.

Bu sadece bir dokunuş, ama onun sahte cesedini gördükten sonra aklıma gelen tüm karanlık düşünceleri yok etmeye yetti.

Aylardır ilk kez temiz hava soluyorum. Aylardır
ilk kez her şeyi hissediyorum. *O burada.*

O yine benim, aksini iddia etse bile.

Kocaman gözleri ateşle doluyor ve elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. Bu hareket, vuruşun kendisinden daha çok acıtıyor.

Başka bir zaman olsaydı, onu boğazından yakalar, bağlar ve küstahlığı yüzünden becerirdim.

Ama koşulları göz önünde bulundurarak,
boşverdim. Şimdilik.

"Dokunma bana." Sesi gerginlikle damlıyor.

"Sana dokunmamdan çok korkuyorsun. Bunu fark ettin mi?"

Bana bir kez daha ters ters bakıyor, ki bu onun bugünlerde kullandığı bir yöntem gibi görünüyor, sonra da hışımla eve gidiyor.

Telefonum titrediğinde takip etmek üzereydim. Arayan
Viktor'du. Cevap vermek için gereğinden fazla çaba sarf
ediyorum. "Durum."

"Hepsi t e m i z l e n d i . Anton'u, yani sahte Yuri'yi gözetim altında tutuyoruz. Cevaplar için ona işkence etmeli miyiz?"

"Hayır. Muhtemelen konuşmayacaktır." Kardeşini dövdüğümü öğrenirse Sasha'nın g ö z ü n d e puan kaybetmek istemiyorum.

"Maksim onu şahsen korumak istiyor."

Hmm.

Rusya'dan döndüğünden beri onda farklı bir şeyler var. Sanki ruhu ezilmişti ve kendini tekrar toparlamak için mücadele ediyordu.

Diğerleriyle şakalaşmadı ve yalnız ya da benimle ve Viktor'la daha fazla zaman geçirdi - ki bu onun karakterine aykırı. Ve en önemlisi, sanki hiçbir şey olmamış gibi kendini yeniden işine verdi. Başlangıçta bunun işkence yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama daha fazlası olabileceği sonucuna vardım.

En iyi arkadaşı olduğunu düşündüğü kişi tarafından ihanete uğramak gibi.

Şiirsel adaleti sağlamayacaksam ben kimim? Bu şekilde Anton'a işkence etmiyorum ya da işkence edilmesi için emir vermiyorum.

Onun tüm sorumluluğu Maksim'e ait olacak. "Onun

tüm velayeti Maksim'de olsun," diyorum Viktor'a.

Telefonu kapattıktan sonra konağın girişine doğru yürüyorum, adımlarım çok ağır.

Sasha'ya yetiştiğimde, yüksek bir nefes sesi havada yankılanıyor ve ardından Karina merdivenlerden aşağı koşuyor. Küçük pislik geceliğine takılıp birkaç basamak düşüyor, ama kendini yakalıyor ve yolun geri kalanında koşmaya devam ediyor.

"Sasha! Aman Tanrım, Sasha!" Kendini karımın kollarına attı. "Lütfen bana sen olduğunu ve ruhunu çağırmak için yaptığım vudu büyüsüyle seni gerçekten çağırmadığımı söyle."

Ne yaptı?

"Benim." Sasha temiz eliyle onun başını okşar.

Kız kardeşim geri çekilirken beni ya da neredeyse bilinçsiz halimi fark etmemiş gibi görünüyor. Sesi titrerken bile genişçe gülümserken gözyaşları gözlerine yapışıyor. "Gerçekten sensin."

"Nasılsın, Kara?"

"Bana bunu yapma!" Omzuna vuruyor. "Bizi öldüğüne nasıl inandırırsın? Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor musun?"

Sasha'nın bakışlarına azar azar duygular karışıyor. Akut bir suçluluk duygusu gözlerini kahverengiyle savaşan derin bir sarı tonuna dönüştürüyor.

Bu ben değilim. Bu Karina.

Ona hiçbir şey yapmadı ama Sasha ölü numarası yaparak ona ve diğerlerine zarar verdi. Eşim yavaş ama emin adımlarla hatasını anlıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Bunu bilerek yapmadım ve gerçekten cesedin bana ait olmadığını anlayacağını düşünmüştüm."

"Sadece bir daha yapma, tamam mı?" Karina ona bir kez daha sarılır ve Sasha etkilenmemeye çalışsa da omuzları düşer.

Şimdi, bunun uygunsuz olduğunu biliyorum, ama yine de kız kardeşimi duvara fırlatıp onun yerini almak istiyorum.

Öte yandan Karina, Sasha'yı burada tutmak için kullanacağım yöntemlerden biri olabilir.

Geçebilirsin, Kara. Şimdilik.

"Kara?" Kristina merdivenlerde belirdi. Aslında kız kardeşimle iyi geçiniyor, özellikle de Karina yakında teyze olacağını öğrendikten sonra.

Sasha, merdivenleri yavaşça inen Kristina'ya bakarken taşa dönüşür.

Huh.

Bir dakika önce çökmek üzereydim, ama sanırım burada kalıp bu gösterinin gerçek zamanlı olarak gelişmesini izleyeceğim.

Sasha beni istemiyormuş gibi davranıyor ama gözlerindeki bakış Kristina'yı boğarak öldürmek istediğini söylüyor.

Karım istediği kadar yalan söylesin, onu geri getireceğim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

My vücut zamanları.

Boğazımın arkası kuru ve zımpara kağıdı gibi hissediyor. Her şey yükseliyor.

Burun deliklerim Karina'nın lavanta parfümü ve kanın metalik kokusuyla doluyor.

Kulaklarım tiz bir sesle doluyor, sanki bir bombanın ardından duruyormuşum gibi.

O zaman kafama dank etti.

Bu benim savaş ya da kaç tepkim.

İkincisini seçmeliyim, ama neden parmaklarım silahıma uzanıp kafasına bir kurşun sıkmak için seğiriyor?

Vurman gereken o değil, öldüremediğin aptal pislik. Senin yerine onu seçmesi onun suçu değil.

Bunların her ikisi de meşru argümanlar, ancak benim kanayan kalbim dinliyor mu? *Kesinlikle hayır.*

Aslında, kendimi mantıksız bir şekilde onunla kıyaslarken buluyorum. Onun koyu kırmızı zarif bir elbise giydiği ve saçlarını mükemmel bir şekilde şekillendirdiği yerde, ben aptal bir savaş üniforması içindeyim ve saçlarım o kadar sıkı tutulmuş ki kafa derim ağrıyor.

Onun doğal görünümlü bir makyaj ve yumuşak pembe bir ruj sürdüğü yerde ben makyajsızım ve dudaklarım çatlamış ve kuru.

İkimiz de kadın olabiliriz ama farklı liglerdeyiz.

Eminim hayatını kurtarmak için silahla ateş edemiyordur. İşte bu kadar.

Kristina merdivenlerin dibine ulaştığında tuhaf bir şekilde beni izliyor. Kirill'in korumasının neden artık bir kadın olduğunu merak ediyor olmalı.

Ya da belki beni duymuştur. Parmağındaki yüzüğü gördüğünde beni içten içe yiyip bitiren ateşi hissetti mi?

Gerçi Kirill denen o duygusuz pislik de aynı yüzüklerden alabilirdi ve onun taktığı yüzüğün içine onun adı kazınabilirdi.

Karina benden uzaklaşıyor ve Kristina ona seslendiği için mi yoksa ona karşı gergin olduğumu hissettiği için mi bilmiyorum.

Kristina'nın Karina'yla küçük bir form seviyesinde olmasından dolayı biraz kindar hissetmem yanlış mı? Kolay kolay arkadaş edinemediğini ve benim onun tek arkadaşı olduğumu sanıyordum. Ama lanet olası kardeşi gibi o da beni çabucak değiştirmekte hiç zorlanmadı.

Karina onu kolundan tutuyor ve bana sırıtıyor. "Sasha, bu benim yeni baldızım Kris!"

Midem bulanıyor ve yutkunmaya çalışıyorum ama boğazıma takılan top yutkunmamı engelliyor. Bir sütuna rahatça yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış ve dudaklarını bilmiş bir sırıtışla boyayan lanet yalancı Kirill'e yan gözle bakıyorum.

Kıçımın tek karısı.

Sırf istediğini elde etmek için düşmeye razı olduğu seviyeye inanamıyorum.

"Ayrıca, ayrıca!" Karina, Kristina'nın karnını okşuyor. "Yeğenimi taşıyor."

Kristina'nın yanaklarını bir kızarıklık kaplar. "Hâlâ cinsiyetini bilmiyoruz, Kara."

"Umurumda değil. Sadece kız bebekleri kabul ediyorum. Pembe için alışverişe başladım bile."

Doğru mu duydum?

Kristina hamile mi? Şimdiden mi?

Mide bulantısı boğazımın arkasında patlıyor ve fiziksel olarak ürperiyorum. Sanırım kusacağım.

"Oh, Kirill." Kristina ona doğru yürür. "Solgun g ö r ü n ü y o r s u n ve bandajın kan içinde kalmış. Doktora görünmen gerekmiyor mu?"

Elini onun koluna koyuyor ve sanırım savaşı kaybediyorum çünkü silahıma uzanmaya başladım bile.

Ona dokunmayı kes.

Yoksa onu gerçekten öldüreceğim.

Lanet çocuğunu daha doğmadan babasız bırakacağım.

"Onun için endişelenme." Karina alay ediyor. "O şimdiden ölmeyi reddeden dokuz canlı bir kedi gibi."

"Kara!" Kristina usulca alay eder.

Eli hala onun kolunda.

Ona dokunmayı kes.

Ona dokunmayı kes-

Kirill'in dudakları yavaşça sırıtmaya başladığında düşüncelerim durdu. Bakışlarını belimdeki elime kaydırıyor. Ne yapacağımı tam olarak bilmesinden nefret ediyorum.

Beni bu kadar kolay okuyabilmesinden nefret ediyorum ve bunun olmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"En azından benim için endişelenme nezaketini gösteriyorsun, sevgili görümcem." Kaşları birbirine yaklaştı. "Benim gerçek karım kalpsizdir ve yaşayıp yaşamamam umurunda bile değildir."

Ne...?

Baldızın mı?

"Sana ne oldu böyle?" Konstantin girişten içeri girer ve Kirill'in kanlar içinde ve güçlükle ayakta durduğunu görünce durur.

Kristina'yı belinden tutuyor ve başının üstünü öpüyor.

"Küçük bir tartışma," diyor Kirill her zamanki kışkırtıcı ama eğlenen sesiyle. Ağzım açık kalıyor ve elim pantolonumun arkasından düşüyor.

Burada neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikrim olmadığını söylemek yanlış olmaz.

"Sasha." Konstantin bulaşıcı bir mutlulukla sırıtıyor. "Yaşıyorsun."

"Sayılır," diye fısıldıyorum.

"Ben de Kirill'in etrafında neden düzinelerce iblisin dönmediğini merak ediyordum." Bana doğru yürüdü ve omzumu okşadı. "Tekrar hoş geldin."

"Teşekkürler." Onunla Kristina'nın arasına bakıyorum. "Siz evli misiniz?" "Evet." Birbirlerine derin bir şefkat duygusuyla bakıyorlar. kalbimi yarıyor. Muhtemelen beni sırtımdan bıçaklamadan önce Kirill'e o naif bakışı attığım içindir.

"Kristina'nın... Kirill ile evlenmesi gerekmiyor muydu?"

"Bütün bunları bizi bir araya getirmek için planladı," diyor Kristina usulca ve Kirill'e derin bir minnettarlıkla bakıyor.

Birisi canavara gerçekten minnettar.

Alternatif bir gerçekliğe düşmüş olmalıyım.

Yine de onunla hiç evlenmediğini öğrenince içimi kaplayan rahatlama hissine engel olamıyorum. Onun çocuğuna hamile değil ve

kardeşini seviyor.

Pislik herif bunu başından beri biliyordu ama yine de duygularımla oynamaktan zevk alıyordu. Muhtemelen bu onun için bir çeşit test.

Kirill ile her zaman bir sınavdır. Herkes ve her şey öyle.

"Tebrikler." Alçak sesim girişte yankılanıyor ve gerçekten dürüstmüşüm gibi geliyor.

Ve öyleyim.

Artık bu durumdan ne çıkaracağımı bilemiyorum. Bunca zaman, onun ihanet duygusunu nefretime yakıt olarak kullandım.

Her gece rüyamda onu Kristina ile mihrapta gördüm. Ben aralarından çıktıktan sonra birlikte yaşadıkları mutlu hayatları kabuslarımda gördüm.

Ama şimdi onların hiçbir zaman bir çift olmadığını kendi gözlerimle gördüğüm için, nefretimi ve öfkemi aynı seviyede nasıl tutacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Sistemimden önemli bir miktar temizlendi ve öngörülebilir bir gelecekte geri yükleyebileceğimden emin değilim.

"Kirill!" Konstantin karısının yanından ayrılır ve yere düşmeden hemen önce kardeşini yakalar.

İleri atılıyorum ama kendimi ancak birkaç adım sonra durdurabiliyorum. Evet, eski alışkanlıklar zor ölür, ama neden kendimi hala onun koruyucusu olarak görüyorum?

Koluna bir kurşun sıktıktan sonra bile mi?

Konstantin baygın bedenini güçlükle dik tutar. Karina koşarak yanlarına gelir, yüz ifadesi kısa sürede küçümsemeden endişeye dönüşür.

Kirill'in yüzü solgun ve dudaklarının rengi değişiyor. Sadece bu da değil, kan bandajı da ıslatmış ve yere damlıyor.

Mantıksız bir yanım rahatsız ve bunun Kirill'in bilincini kaybetmesinden mi yoksa önümdeki sahnenin arkasındaki nedenin ben olduğum gerçeğinden mi kaynaklandığından emin değilim.

Uzun bir nefes alıyorum.

Hayır. Artık bunu yapmayacağım.

Yapmıyorum işte. Burada olmamın tek sebebi kardeşimi kurtarmak.

Bu iş bittiğinde, Kirill'i gözümü kırpmadan terk edeceğim.

KIRILL KLINIKTE TEDAVI GÖRÜRKEN, BEN DE BENIMKINI ARAMAYA ÇIKTIM.
Kirill'in genelde mahkumları tuttuğu bodrum katında.

Evlendiğimiz odanın önünden geçerken ellerim titriyor.

Oda, o esaret döneminde hem kâbusum hem de hayatımın en mutlu zamanlarının geçtiği yerdi.

Aramaya devam ediyorum ama tüm bodrum boş. Anton'dan ya da başka birinden hiçbir iz yok.

Eğer Viktor burada değilse, kardeşim de burada değildir.

Kirill'in cevaplar için insanlara işkence etmeyi tercih ettiği bir depo olduğunu biliyorum ama yerini bildiğim için onu oraya götürdüğünden de şüpheliyim.

Tanrı, kontrol manyağının herhangi bir detayı atlamasını yasaklıyor. Yukarı çıktığımda, çenesi titremesine rağmen Konstantin ve Kristina ile kliniğe gitmeyi reddettiği için Karina'yı bulmayı umuyorum.

Ancak beni karşılayan kişi Anna'dan başkası değil. Elinde bir yığın kıyafet var ve sanki beni bekliyormuş gibi merdivenlerin yanında duruyor.

Onu son gördüğümden bu yana çok zaman geçmedi, ama birkaç kırışıklık kazanmış ve gözleri kişiliğinin büyük bir parçası olan keskin ışıltısının bir kısmını kaybetmiş.

"Merhaba Anna," diyorum yavaşça.

"Bana selam vermeyin, genç bayan." Kıyafetleri elime tutuşturdu. "Bunlar Bayan Kristina'nın size vermemi istediği kıyafetler. Boy ve vücut tipi olarak ona Bayan Karina'dan daha yakın olduğunuzu düşündü."

Parmaklarım giysilerin etrafında sıkılaşıyor. "Teşekkürler."

Sanırım bu, Kristina'nın onu benim gelişim konusunda uyaran kişi olduğu anlamına geliyor. Anna önlüğünün cebine uzanıp bir anahtar çıkardı. "Bu, Kristina'nın
Kirill'in ana yatak odası. İki aydır kilitli tutuyor ve bana anahtarı sadece temizliği denetleyebilmem için verdi."

Odasını iki ay boyunca kapalı mı tuttu?

Anahtarı giysilerin üzerine yerleştiriyor. "İkinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum ama sen gittikten sonra kana susamış iblis haline dönmese iyi olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"İlk bir ay boyunca eve kanlar içinde geldi. Her gece. Viktor senin ölümünden sorumlu olan kişiyi aradığını ve hatta bu arayışında işe yaramadığını kanıtlayan herkesi öldürdüğünü söyledi.

Her gece odasının önünde durur, kapıya dokunur ve sonra yeni odasına giderdi. Her gece kanlı kıyafetleri atmak zorunda kalıyordum çünkü onları kurtarmanın bir yolu yoktu."

Parmaklarım giysilerin etrafında sıkılaşıyor. Bir yandan, Anna'nın yalan söylemek için bir nedeni yok. Aslında, açık sözlü olma noktasında dürüst ve yalana tenezzül etmiyor.

Ama öte yandan, Kirill'e tekrar güvenmem mümkün değil. Belki de bunları görünenden tamamen farklı bir nedenle yapmıştır.

Anna bir elini kalçasına götürüyor. "Bugün yeni bir parti kanlı kıyafet alacağım son gün olsa iyi olur."

"Kirill'in ruh halini ve kararlarını kontrol edebileceğimi sanmıyorum." "Bunu yapabilecek tek kişi sensin, seni saf çocuk."

Bundan etkilenmemeye çalışıyorum ve çok başarısız oluyorum. Bu yüzden konuyu değiştirmek için acele ediyorum. "Neden erkek gibi davrandığımı mı soracaksın?"

"Bunun senin güvenliğinle ilgili bir şey olduğunu düşünmüştüm. Kirill de bu yüzden bunu bir sır olarak sakladı."

"Sen... biliyor muydun?"

"Seni onun yatağında birkaç kez gördükten sonra bundan şüphelendim. Diğer yöne dönmüş olabileceğinden şüphelendim ama... bu teoriyi destekleyecek başka bir kanıt yoktu."

"Oh." Yani tüm bu zaman boyunca Anna görmezden geliyor ve fark etmemiş gibi davranıyordu.

"Git bir duş al ve bütün o kanı temizle. Birazdan sana yemek göndereceğim."

"Oh, tamam. Teşekkürler."

"Tekrar hoş geldin, Sasha." Omzumu okşadı. "Hem ev hem de Kirill sensiz dayanılmaz derecede kasvetliydi."

Göğsüm kabarıyor ve "Gerçekten mi?" gibi aptalca bir şey söyleme dürtüsüne direniyorum.

Ağır adımlarla odaya doğru ilerliyorum. Kapının önünde duruyorum ve anahtarı kilide sokmadan önce birkaç titrek nefes almak zorunda kalıyorum.

İçeri girdiğimde birden fazla duyguya kapılıyorum. Her şey aynen bıraktığım gibi, sadece Kirill'in ceketlerinden biri etrafa saçılmamış ya da göğsümdeki bandajlar bir yere atılmamış.

Kokusu garip ama. Artık bizim kokumuzu almıyor.

Kendime küfrediyorum. Neden bizim gibi kokmasını isteyeyim ki?

Bir hışımla banyoya gidiyor, kıyafetlerimi çıkarıyor ve duşa giriyorum. Suyun altında dururken, aynı duşta yaptığım diğer aktivitelerin görüntüleri aklıma geliyor ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Ama bu, erotik resimlerin, cinsel olarak hüsrana uğramış bedenimle alay edercesine tekrar tekrar oynamasını engellemiyor.

Bir iniltiyle kolu kapatıyorum, aceleyle kurulanıyorum ve Kristina'nın bana verdiği yeni iç çamaşırını giyiyorum, tırnaklarımı yanlışlıkla sert bir meme ucuna sürttüğümde yüksek sesle inliyorum.

Kahretsin. Bu kadar hassas olmalarının sebebi ne? Hiç olmayacağımı düşündüğüm halde buraya döndüğüm için mi?

Nefesimi toparladıktan sonra yumuşak kareli geceliğimi giydim. Kalçalarımı sıkıyor ama yeterince iyi.

Yatak odasına geri dönüyorum ve sehpanın üzerinde bir tepsi yemek buluyorum. Karnım gurulduyor ve amcama mesaj gönderirken biraz çorba içip biraz balık yiyorum.

Görev başarısız oldu. Anton yakalandı. Onu güvenli bir şekilde eve getirene kadar burada kalacağım. Ben bu işi çözene kadar lütfen müdahale etmeyin.

Onun ve özellikle Babuşka'nın bunu kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum. Anton'a sanki tüm dualarının cevabı oymuş gibi bakıyor.

Ama Anton'u kurtarabilecek tek kişinin ben olduğumu anlamaları gerekiyor. Kirill'i tanıyorsam, bundan emin olacaktır.

Yemeğimi bitirdikten sonra esnedim.

Bugün çok uzun bir gündü. Muhtemelen yaşadığım en kötü günlerden biriydi. Kardeşim Tanrı bilir nerede esir tutuluyor.

Üç ay boyunca ayrılamam.

Ve en önemlisi, Kirill'i öldüremeyeceğimi acı bir ironiyle fark ettim. Aslında, bir parçam en başta onu vurduğum gerçeğine isyan ediyor.

Onu o tepenin dibinde göğsünde bir yarayla gördüğümde kendimi tamamen kaybeden aptal, sadık ve naif tarafımdı.

Sanırım ne kadar denersem deneyeyim ya da ne kadar zaman geçerse geçsin o sahneyi asla unutamayacağım.

Bir esnemeyle daha yatağa uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sadece bir dakika dinleneceğim ve sonra kardeşimi arayacağım.

Sadece bir dakika.

Güçlü bir kol etrafımı sarıyor ve sıcaklık arkamdan beni kaşıklıyor.

Bu bir kabus, farkındayım.

Hayır, bir rüya.

Arkamdaki varlık bana hiç de tehditkâr gelmiyor. Aslında, dokunuşuna doğru eğildim, dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıktı.

Rüyalarımdaki Kirill'i seviyorum. Konuşmuyor ve sadece onu rahatsız edici kabuslara karşı teselli olarak kullanmama izin veriyor.

Beni böyle kucaklarken gelmiyorlar.

Hoşlanmıyormuşum gibi davrandığım bu küçük fanteziye müdahale etmiyorlar.

Ama sonra sözde rüya gibi Kirill parmağıma yüzük gibi bir şey takıyor ve kulağıma "Evine hoş geldin Solnyshko" diye fısıldıyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

A Orta yerimde ağır bir yük var.

Bir yük olmak yerine, aslında rahatlatıcı. Burnumu yastığa dayıyorum ve burun deliklerim yasak kokuyla doluyor.

derin orman ve sedir kokusu.

Hayal görüyor olabilir miyim?

Bu duyusal aşırı yüklenmenin ya da kaynağa daha yakın durmamın tek açıklaması bu.

Sıcaklık bedenimi sarıyor, göğsüme ve göbeğime yayılıyor, ben de daha fazlasına ihtiyaç duyarak biraz daha ilerliyorum.

Sert bir şey karnımı dürterek kıyafetlerimin arasından beni dürttüğünde hareketlerim duraksıyor.

"Mmm."

Çok tanıdık, derin bir sesin gürültüsü gözlerimin açılmasına neden oluyor. Lütfen bana bunun benim hayal gücüm olduğunu söyle-

Hayır

.

Hayır

.

Bu kesinlikle gerçek. Aslında Kirill'in kucağına hapsolmuş durumdayım, yüzüm boynuna dayanmış, neredeyse duş jelinin tadını dilimde hissediyorum. Uyandığımdan beri kokladığım şeyin bu olduğunu dehşetle fark ediyorum.

Ön taraflarımız birbirine yapışmış durumda ve karnıma batan şey ne? Bu onun ereksiyonu.

Oh, ve bir şey daha. O

çıplak.

Bana dokunma hakkını ona kim veriyor? Bana sahipmiş gibi sarılma?

Bu ne cüret?

Elini belimden çekmesi için zorlayarak geri çekiliyorum.

Kirill homurdanıyor çünkü bu onun yaralı kolu. Gözlerim onun kutup gözleriyle buluşuyor ve gözlerindeki odaklanmış bakışa bakılırsa muhtemelen benden çok daha erken uyanmış. Ya da belki de hiç uyumamıştı.

Yatağın diğer tarafına kayıyorum, sert mürekkepli göğsüne ve kollarına bakmamaya çalışıyorum. Pencerelerden ve balkondan içeri süzülen sabah ışığının altında dövmeleri daha koyu görünüyor. Tehditkâr da. Onunla ilgili her şey gibi.

Göğsündeki iki kurşun izine bakmaktan kendimi alamıyorum. Yeni karmaşık bir dövmeyle kapatılmışlar ve yeterince dikkatli bakmayan biri için görünmez olabilirler. Ancak ben kör olsam bile onları bulabilirdim.

Her şeye rağmen, benim yüzümden Rusya'da neredeyse öleceği düşüncesi hâlâ midemi bulandırıyor.

Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Sasha. Seni yok etmekte tereddüt etmeyecek bir canavarla empati kuruyorsun.

Oturur ve örtüler göbeğinin altına kadar inerek V çizgisini ortaya çıkarır.

Dikkatimi tekrar yüzüne veriyorum ve sırıttığını görünce dudaklarımı büzüyorum.

"Günaydın, karıcığım. İyi uyudun

mu?" "Hayır, uyumadım."

Oh, bekle. Aslında yaptım.

Dudaklarım ayrılıyor. Dün gece hiç kabus görmedim. Ya da rüya.

Hiçbir şeyim yoktu. Çok uzun zamandır ilk defa normal bir şey yaptım ve uyudum.

"Sorun yatak mı?" Üzerine bastırıyor, sonra da yorganın üzerine. "Yastık mı? Yatağın kendisi mi?"

"Daha çok yataktaki gibi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Bu senin savunma mekanizman ama sorun değil. Bekleyebilirim."

"Neyi bekleyebilirsin?"

"Tekrar karım olacağın gün için." "Ben

asla senin karın olmadım, Kirill."

"Evet, öylesin. 'Evet' dedin ve aynı gece çok iyi bir eş gibi sikimi aldın. Ayrıca, bunu kanıtlayacak bir evlilik cüzdanım var."

"Boşanacağımız için bu sayılmaz."

Sürekli gülümsemesi kayboluyor, ama ifadesi hafif, hatta şakacı kalıyor, ama doğal görünmüyor. "O zamana kadar, sen hâlâ benim karımsın."

"İsteksizce."

"Yasal
olarak."

Çenemi kaldırıyorum. "Geçici
olarak." "Şu anda."

Bu piç başlatmaya çalıştığım her savaştan zevk alıyor. Bu durumda bir yere varmak istiyorsam, onun sapkınlığını beslemeyi bırakmalıyım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve bakışları göğüslerime düşüyor, alev alıyor ve vücudumun ısınmasına neden oluyor. Boğazımı temizliyorum. "Anton'u ne zaman serbest bırakacaksın?"

"Sözünü tuttuğundan emin olduktan sonra."

"Buradayım, değil mi?"

Ruhani gözleri yavaşça yüzüme kayıyor. "Tam olarak
değil." "Bu da ne demek şimdi?"

"Açıklamaya değecek bir şey yok."

"Onu bana karşı rehin tutmaya devam edemezsin." "Ben de
tam olarak bunu yapmayı planlıyorum."

"Ve bunun seni kabul etmemi sağlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bu noktada yapacağım hiçbir şeyin beni kabul etmenizi sağlayacağına inanmıyorum, bu yüzden kardeşiniz şeklinde bir koz yaratabilirim."

"Sen lanet bir pisliksin."

Dudakları seğiriyor. "Bana iltifat etmene bayıldığımı
biliyorsun." "Bu iltifatın tam tersiydi."

"Senden değil."

Bıkkın bir iç çekiş salıveriyorum. "En azından beni onu
görmeye götür." "Henüz değil."

"Neden olmasın?"

"Seni benden alma cüretini gösterdikten sonra iki ay boyunca seninle birlikte olmanın tadını çıkardı." Sesi her kelimede derinleşiyor, ta ki tüylerim diken diken olana dek.

"O benim kardeşim."

"Bu onun yaptıklarını mazur göstermez. Onu parçalara ayırmaktan kendimi alıkoymamın tek nedeni sensin, bu yüzden zaten sınırlı olan sabrımı test etme."

"Sabrınız sınırlı mı? *Senin sabrın mı*? Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? *Benim* Tükenen sabır olmalıdır. Senin değil!"

Bir süre beni izliyor, kaşları çatılıyor. "Karina'nın aşırı duygusal halini kanalize etme çaban bu mu?"

Göğsüne yumruk attım. *Vay be. Bu iyi hissettirdi.* "Bana bir daha duygusal dersen, suratını dağıtırım."

Homurdanıyor ve sağlam eliyle göğsüne masaj yapıyor. "Emin misin? Yüzümü sevdiğini sanıyordum ve sen onu, tırnak içinde söylüyorum, *muhteşem* buluyorsun."

"Bu senin ne kadar manipülatif olduğunu fark etmeden önceydi. Önceki hislerimin hiçbiri sayılmaz."

"Bunu göreceğiz. Ayrıca, dün gece Kristina ile evlenmediğimi ve onu Konstantin olan sevgilisiyle yeniden bir araya getirdiğimi öğrendin. Yani benden nefret etmek için sebeplerin artık geçersiz."

"Yine de arkamdan iş çevirip mihrapta onunla birlikte durdun."

"Evlilik asla gerçekleşmeyecekti. Hepsi göstermelikti." "O zaman bunu bana neden söylemedin?"

"Yapsaydım kabul eder miydin?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"İşte." Elini bana doğru uzattı. "Cevabın."

"Artık bir önemi yok. Ayrıca, bu sadece evlilikle ilgili değil. Bu, yok edilmesini planladığınız örgütün yaşayan son üyeleri olduğumuzu fark ettikten sonra ailemi ve beni ortadan kaldırmak için birini göndermekle ilgili."

"Size bunun doğru olmadığını söyledim, ancak açık fikirli olmaya ve bu bakış açısını değerlendirmeye hazır olmadığınız açık."

"O zaman... anlat bana. Dün gece ailemde bir hain olabileceğinden bahsettiniz. Kimmiş o? Elinizde kanıt var mı?"

"Kim bilir? Beni bilgi için kullanmayı planlamadığınızdan emin olana kadar beklemem ve sonra beni atmam gerekiyor."

"Zaten Anton'u koz olarak kullanıyorsun."

"Daha fazlasını elde etmekten zarar gelmez." Uzanıp yüzümü avuçluyor ve başımın üstünü öpüyor.

Hareket o kadar hızlı ve ani ki bunu ancak o yaptıktan sonra fark ediyorum.

Neredeyse ikimizi de aşağı yuvarlayacak kadar büyük bir güçle göğsüne bastırıyorum.

Yaralı pazısını yatak başlığına vurur ve inler.

Kahretsin.

Dikişleri açıldı mı?

Kollarımı kavuşturuyorum, sesimden suçluluk damlıyor. "Sana bana dokunmamanı söylemiştim."

"Ne zaman istersem karıma dokunurum." Ayağa kalkıyor ve çıplak vücudunun muhteşem görüntüsüyle başım dönüyor. Yarı kalkık sikini saklamaya bile çalışmıyor.

Ama utanmaz çıplaklığından başka bir şey dikkatimi çekiyor. Onu son gördüğümden çok daha zayıflamış. Rusya'da vurulduktan sonra olduğundan daha fazla.

O ağa yakalanmayı reddederek başka tarafa bakıyorum. "Üzerine bir şeyler giyemez misin?"

"Karımın önündeyken neden onları giyeyim ki? Bu arada, bana sürekli sürtünmenden kaynaklanan sertleşmeyi gidermek ister misin?"

"Ben... ben yapmadım."

"Benim horozum saygıyla aynı fikirde değil. Onun bu hali, her ne kadar kasıtlı olmasa da, tacizin fiziksel kanıtıdır."

"Sapık olman benim suçum değil."

Dudaklarından kısık bir kıkırdama çıkıyor, sesi başımın etrafında dolanıyor ve sonra saçlarımı karıştırıyor. "İşte burada yanılıyorsun, Solnyshko. Bu tamamen *senin* hatan."

Elini itiyorum ve yüzüme biraz fazla yakın olan aletini görmezden gelmeye çalışarak ona ters ters bakıyorum.

Elini yanına bırakıyor, mizah duygusu azalıyor. "Git üstünü değiştir. Dün gece sana kıyafet aldım ve dolaba koydum."

Ben cevap veremeden banyoya yöneldi.

Bakışlarım kaslı sırtında, sıkı poposunda ve her hareketinde esneyen kalçalarının güçlü tendonlarında kalıyor. Onları kaplayan dövmeler sanki canlanmış gibi görünüyor.

Kirill eşikte duruyor ve sanki bakacağımı biliyormuş gibi sırıtarak arkasına bakıyor.

Yataktan fırladım ve yorganı yere attım. Burası çok sıcak. Dolaba doğru giderken parmağımdaki yüzüğe bir an gözüm takılıyor. Yeşil mücevher sabah ışığının altında parıldıyor. Kirill de bileğimdeki bileziği sıktı. İçimden geçen duygu karmaşasına engel olamıyorum. Bir parçam her zaman bu iki eşyayı kaybetmenin yasını tuttu, ama şimdi, en başa dönme konusunda endişeliyim.

İçimden başımı sallayarak Maksim'e mesaj atıyorum.

Kirill'in Anton'u nerede tuttuğunu biliyor musun?

Cevap gelmeyince bir tane daha gönderiyorum.

Lütfen bana Viktor'un onun hapsedilmesinden kişisel olarak sorumlu olmadığını söyleyin.

O boğa, Kirill'e ihanet etmeye cüret ettiği için onu öldürecekti.

Aklıma daha acımasız bir düşünce daha geliyor.

Sakın bana sen olduğunu söyleme. Maks, Anton'un bir pislik olabileceğini biliyorum ve seni bunca zaman hapsetmeye ve işkence etmeye hakkı yoktu, ama sen ondan daha iyisin, tamam mı? Lütfen pişman olacağın bir şey yapma. Bunu aldığında bana mesaj at.

Ekrana bakarken göğsüm daralıyor ve hala bir cevap ya da okuduğuna dair bir kanıt alamıyorum.

Lütfen daha iyi bir adam ol, Maks. Lütfen.

Telefonumu masanın üzerine bırakıp dolaba yöneliyorum. Tabii ki sayısız elbise, pantolon, gömlek ve hatta kot pantolon var. Hepsi yeni ve benim bedenimde.

Kirill onları hâlâ orada duran eski kıyafetlerimin yanına koydu. Bodruma götürdüğüm spor çantasını açıp takım elbiseleri ve erkek kıyafetlerini de buraya yerleştirmiş olmalı.

Eski kıyafetlerimin en ucunda asılı duran gelinliğimi bulduğumda boğazım düğümleniyor. Duvağım üzerine örtülmüş ve yaptığım amatör çiçek tacı, içinde ayakkabılarımın olduğu kutunun üzerinde duruyor.

İçimi bir duygu seli kaplıyor ve ilk eşyayı alıp kapıyı kapatıyorum.

Modaya uygun, uzun kollu bir elbise olduğu ortaya çıktı. Ama muhtemelen içinde tuhaf görünürdüm.

Bu yüzden geri koydum ve kot pantolon ve beyaz tişört tercih ettim.

Kirill duşunu bitirdikten sonra dolaba doğru yürüyor ve havlusunu kapının eşiğine bırakıyor. Kıyafetlerini değiştirebilmesi için dışarı koşmam gerekiyor. Her fırsatta soyunmaktan çekinmiyor gibi görünüyor, sanki benimle oynamaktan zevk alıyor.

Ben dolaptan çıktıktan sonra sadece gülümsüyor ve başını sallıyor.

Birkaç dakika sonra, her zamanki karizmatik siyah takım elbiselerinden birini giymiş olarak ortaya çıkar.

Kendimi onun yüzüne odaklanmaya zorluyorum. "Maksim'i Anton'a göz kulak olması için görevlendirdin mi?"

"Kim bilir?"

"Benimle uğraşmayı bırak. Bunu nasıl yaparsın?"

"Değerli kardeşin Maksim'e nasıl işkence edebilir? O kadar kilo verdi ve tüm ışıltısını kaybetti ki, geri döndüğünde neredeyse onu tanıyamayacaktım. Sence de bir kapanışı hak etmiyor mu?"

"Durumu daha da alevlendiriyor ve olduğundan çok daha kötü hale getiriyorsunuz."

"Ben sadece adaletin karanlık atı rolünü oynuyorum. Daha fazlası değil. Daha azı değil. Ayrıca Viktor'a işkence yok dedim. O yüzden içiniz rahat olsun."

Kendime güvenmiyorum. Rahat, ki bu da karşısındaki için asla iyi bir haber değil.

"Şimdi, gidelim. Çok önemli bir duyuruya geç kaldık." "Ne tür bir duyuru?"

"Birazdan öğreneceksin."

Beni yakalamaya çalışıyor ama ben ondan uzaklaşıyorum. "Bana dokunmaya çalışmayı cidden bırakmalısın."

"Neden karıma dokunmayı bırakayım ki?" "Öncelikle dokunuşunuz beni iğrendiriyor."

"Öyle mi?" Başını yana doğru eğiyor. "Belki de tam tersi değil mi?"

İşaret parmağımı göğsüne sokuyorum. "Artık benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun." Elimi sıkıca kavrıyor ve tam arkasından öpecekken elimi çekiyorum.

"Bana dokunmayı kes. Ciddiyim."

Kirill teslim olur gibi ellerini kaldırır, ama bu hareket en iyi ihtimalle alaycıdır.

Bana mı öyle geliyor yoksa iki ay içinde on kat daha mı sinir bozucu oldu?

Ana yaşam alanına geldiğimiz anda duraklıyorum. Herkes, yani muhafızların her bir üyesi, dağ Viktor'un kendisi tarafından yönetilen kapının yanında duruyor.

Maksim hariç herkes.

Kirill onu gerçekten Anton'un koruması olarak mı atadı?

Bunu düşünecek durumda değilim, çünkü karşılarında Anna'yla birlikte duran personel üyelerini de görüyorum.

Konstantin, Kristina ve Karina koltukta oturuyor, hatta Yulia bile orada, kollarını kavuşturmuş ve her zamanki gibi dünyadan hoşnutsuz görünüyor.

Bizi görür görmez, yüz ifadesi tam bir nefret ifadesine dönüşüyor. "Bunun anlamı ne-"

"Otur anne," diye sözünü kesti.

"Bana ne yapacağımı söylemene izin vermeyeceğim, seni şeytan. Ne cüretle kaba adamına beni buraya zorla getirttirirsin? Kiminle uğraştığının farkında mısın?"

"Bir fikrim var. Ama hemen oturmazsan kiminle uğraştığını çok iyi anlayacaksın. Bir daha tekrar etmeyeceğim."

Karina titriyor ve kahve fincanından damlalar sıçrarken Konstantin'e yaklaşıyor. Annesinin yanında her zaman böyle talihsiz bir sinir karmaşası olmuştur.

O kadından gerçekten nefret ediyorum.

Aşağılık, kalpsiz ve kendi kızına onarılamaz zararlar verdi. Aynı şeyi Kirill'e de yaptı ama muhtemelen daha kötüsünü. Hiç anneleri olmasaydı çok daha iyi olurdu.

Kes şunu. Aklınızdaki son şey bu olması gerekirken onun için üzülüyorsunuz.

Konstantin Yulia'nın elini tutar ve Yulia o zaman isteksizce yerine oturur.

Gardiyanların yüz ifadelerine bakmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Teknik olarak yıllardır tanıdıkları aynı 'Sasha' olmama rağmen dönüşüm karşısında şok olmuş olmalılar.

"Hepinizi buraya çok önemli bir şeyi duyurmak için topladım." Kirill'in buyurgan sesi tüm odanın dikkatini üzerine çeker.

Kendimi yakalamadan önce kendi sırtım bile dikleşiyor.

Aptal eski alışkanlıklar.

Kirill bir kolunu sırtımın alt kısmına doluyor ve kalçamı kavrıyor.
Kat kat giysiler bizi ayırsa da tenim ürperiyor.

Onu itmek üzereydim ki, "Sasha benim karım. Bugünden itibaren ona da bana gösterdiğin gibi saygı gösterecek ve onu koruyacaksın."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Sasha varlığımdan, dokunuşumdan ve arkadaşlığımdan aktif olarak kaçınıyor. Aslında, dokunmama kuralında rahatsız edici derecede tutarlı olduğu için bir ödül alabilir.

Ait olduğu yere, benim yanıma döneli bir hafta oldu.

Ancak, hiçbir şekilde yakınlık hissi yok. Evet, bedenen burada ama ruhu ya bir yerlere dağılmış ya da neredeyse görünmez olana kadar bastırıyor.

Benden önce sırtı bana dönük olarak uyuyor. Eğer ona dokunmaya çalışırsam, sanki var olmuş en iğrenç şeymişim gibi tokat atıyor, vuruyor ya da beni itiyor.

Herhangi bir bağlantıyı yeniden canlandırmak için kaç yöntem kullandığımın ya da ne kadar ileri gittiğimin bir önemi yok.

Ben ne kadar çabalarsam, o da bu planları yıkmak için o kadar çok çalışıyor.

Zorladığını biliyorum. Ona her dokunduğumda tenindeki ince titremede bunu hissedebiliyorum. Ayrılmış dudaklarında ve bukalemun gözlerinde görüyorum. Bedenim ne zaman onunkine yaklaşsa nefes alış verişindeki aksaklıkta duyuyorum.

Ama bu duygulara teslim olmamaya kararlı. Er ya da geç teslim olacak.

Tekrar karım olana kadar pes etmeyeceğim.

Son zamanlarda gardiyanlarla vakit geçiriyor, hasret gideriyor ve her ne haltsa. Onlara, Konstantin'e, Karina'ya ve hatta lanet Kristina'ya gülümsemesinden hoşlanmıyorum ama bu gülümsemeler asla bana yönelik değil.

Gardiyanlarımı bu mantıksız sebepten dolayı cezalandırmayı düşündüm mü? Kesinlikle düşündüm. Tek sorun şu ki, onları ne kadar gazabıma maruz bırakırsam bırakayım, bu Sasha'nın bana karşı tutumunu değiştirmeyecek.

Onun karım olduğunu herkese açıkladığım gün, sanki ölüm fermanını ilan ediyormuşum gibi elimde kaskatı kesildi.

Diğerlerinin her türlü sorusuna, erkek olmaktan başka seçeneği olmadığı yanıtını verdi. Ama şimdi, gücünü geri aldı ve tekrar kendisi olmayı seçiyor. Ayrıca bunca zaman onlara 'yalan söylediği' için özür diledi.

Kuşkusuz, beklediğimden çok daha iyi karşıladılar, muhtemelen sahte bedenini gömdükten sonra onun bir kadın olduğunu zaten bildikleri için. Ancak kabullenmeleri, benim hoşuma gitmeyecek kadar onlara yakın olması sorununu gündeme getirdi.

Aynı şey örgütümün lanet üyeleri için de geçerli. Genel toplantımızı yeni bitirdik ve onu yemek odasına getirdim, belinden tuttum ve eşim olarak tanıttım.

Karımı elimden çekip alma ve ona sarılma cüretini gösteren Rai dışında çoğunun ağzı açık kaldı.

"Zamanının dolmadığını biliyordum!"

Karımı öldürdüğümü düşündüğü için beni her gördüğünde fiziksel zarar vermekle tehdit eden kadın söylüyor bunu.

Ben bile bu lanet teoriye kalbimin derinliklerinde inanmaya başladım.

İşleri çok ileri götürdüğümü ve başarısızlığımın bedelini ödediğimi düşünüyordum.

Sasha, narin yüzünün her çizgisinde belli olacak kadar beceriksizce de olsa ona sarılır.

Eşim sosyal etkileşim konusunda hiçbir zaman en iyisi olmadı - en azından konu dokunmak olduğunda.

Birkaç ay önce, dokunmak istediği tek kişi bendim.
Her zaman, her yerde.

Şimdi umutsuzca kaçmak istediği tek kişi benim.

Bu yüzden Rai'yi bir sonraki gezegene yumruklamak istiyor muyum? Evet, istiyorum. Ama konu Rai olunca aklıma hep şiddet düşünceleri geliyor.

Mikhail ve Igor, Sasha'yı daha önce hiç görmemiş gibi davranırlar. Vladimir gözlerini kısar ama gereksiz fikrini kendine saklar.

Toplantı sırasında ya uyuyan ya da yüzünü kurabiyelerle dolduran Damien, kaşları çatık bir ifadeyle sahneyi izliyor. Gariptir ki

Sasha'ya bunu söylemiyor ama kimse o deli adamın kafasından neler geçtiğini bilmiyor.

Adrian kaşlarını kaldırır, ama bu her şeyden çok eğlenmek içindir.

Kyle Rai'nin arkasında duruyor, muhtemelen bugünün nefes almasına izin verilen son gün olmasına karar verirsem onu benden korumak için.

Eğer ona sahip olmasaydı, şu anda cesedi yakında açılacak bir alışveriş merkezinin betonunda olurdu.

Rai sonunda Sasha'dan ayrılır. "Arayı kapatmamız gereken çok şey var."

"Hayır." Sasha'yı yanıma çekiyorum, elim kalçasında sıkılıyor. "Onun zamanını paylaşmayı reddediyorum."

Karım, Rai'ye gülümserken elimi nazikçe itiyor. "Bunu çok isterim."

Çenem sıkılaştı ve Kyle'a "Karını götür" mesajı veren bir bakış attım.

Bir omzunu kaldırıyor ve yüzüne doğru fırlatacağım bir sırıtışı gizleyemiyor.

Herkes odadan dışarı süzülmeye başlar, Sasha ve Rai de onlardan önce gelir ve kim bilir ne hakkında mutlu bir şekilde konuşurlar.

Adrian geride kaldı. Bana yaklaşıyor ve aptal kaşlarını kaldırarak işaret parmağını kalçasına vuruyor.

Dikkatim Sasha'nın az önce çıktığı çıkışta kalıyor ve dalgın bir şekilde, "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle ve orada palyaço gibi dikilmeyi bırak" diyorum.

"Bu odadaki başka birinin palyaço pozisyonu için daha uygun olduğunu iddia ediyorum."

Dikkatim ona kayıyor. "Anlatmak istediğin bu muydu?" "Hey, bana karşı sinirli olma. Seni elinden alan ben değilim.
karım." Duraksıyor. "Bu, o geri döndüğüne göre çılgın bir orospu çocuğu olmayı bırakacağın anlamına mı geliyor?"

"Bunu söylemek için çok erken."

"Anlayabiliyorum." Omuzumu sıkıyor. "Kalmasını ister
misin?" Gözlerimi kısıyorum. "Kalmayacağını sana
düşündüren ne?"

"Bir önsezi. Ayrıca, neden ilişki kurabileceğimi düşünüyorsun?"

Onunla yüzleşiyorum. "Senden ilişki tavsiyesi aldığıma inanamıyorum."

"En azından benim karım benimle birlikte, seninkinin aksine.
bir ayağım dışarıda."

"Bu hiç komik değil."

"Öyle olmaması gerekiyordu. Her halükarda, eğer kalmasını istiyorsanız, ona bir çıkış yolu vermeyin."

"Eğer yapmazsam, gidecek."

"Nasıl olsa gidecek, ama bahsettiğim yöntemi kullanırsan başarı oranı daha yüksek olur." Beni serbest bırakıyor. "Tek umursadığım kafanın oyunda olması."

Ve sonra yemek odasından çıktı.

Kendimi toparlamak ve Rai'ye yönelik sürekli yaratıcı cinayet düşüncelerimi durdurmak için birkaç dakika ayırdıktan sonra dışarı çıkıyorum.

Oturma odasında, misafirperverliğimi test etmenin ve karımla Rai'ye katılmanın harika bir fikir olduğunu düşünen Damien'ın sesi bana ulaşıyor.

"Söylemeliyim ki." Sanki cansız bir oyuncak bebekmiş gibi kızın yanağını dürtüyor. "Kirill'in muhafızı olan şu güzel çocuk Sasha'ya benziyorsun. Aynı adı bile paylaşıyorsunuz."

"Ciddi misin sen?" Rai gözlerini devirir. "O Sasha."

"Oh." Onu tekrar dikkatle inceliyor ve ben gözlerini oyup ona dokunduğu parmağını kırmak istiyorum.

"Kadın mı oldun?" diye soruyor lanet bir aptal gibi.

"Ben her zaman bir kadındım, Damien."

"Oooh. Demek bu yüzden güzel bir çocuktun. Mantıklı." Tekrar yanağını dürtüyor. "Bir kadın olarak çok daha iyi görünüyorsun."

Bu kadar.

Onlara doğru yürüyorum ve parmağını yakalıyorum, sonra geri çevirip Sasha'dan uzaklaştırıyorum.

Sertleşiyor, dudakları bir çizgi halinde duruyor. Kot pantolon ve basit bir tişört giymesine rağmen parlıyor ve baştan çıkarıcı görünüyor.

Ya da sonunda bir tat alma girişiminde bulunan sikim konuşuyor

olabilir. "Ne oluyor lan?" Damien kendini benim elimden kurtardı ve Parmağını.

"Geri kalanının da kırılmasını istemiyorsan, bir daha karıma dokunma."

Rai gözlerini deviriyor. "Hadi şu iğrenç testosterondan uzaklaşalım, Sasha."

"Hayır," dedim.

Karım bana ters ters bakıyor, sonra da en iyi ihtimalle zoraki, en kötü ihtimalle de şeytani görünen tatlı bir gülümseme veriyor. Muhtemelen günün geri kalanını sırf benimle uğraşmak için Rai'yle geçirecek.

Sanki son birkaç günü ya muhafızlarla ya da Anna ve Karina ile geçirmiş gibi.

Başlangıçta onu rahat bırakmam gerektiğini ve eninde sonunda bana geri döneceğini düşünmüştüm ama o bu boşluğu kullanarak aramızı daha da açmaya başladı.

Bu yöntem işe yaramadığına göre, oyunumu geliştirmem gerekecek.

Dirseğinden tutup kendime doğru çekiyorum. Sasha'nın *Kocanızdan Nasıl Kaçınırsınız* kitabında her türlü dokunuş tamamen yasaklanmış, bu yüzden kıpırdanarak kurtulmaya çalışıyor.

Gerçi bunu toplum içinde daha kurnazca yapıyor, bu da daha az etkili olduğu anlamına geliyor.

Ağzımı kulağına yaklaştırıp fısıldıyorum: "Bugün kardeşini görme havasındaysan, kıpırdamadan dur."

Donar ve tüm mücadele çabaları durur.

Hem Rai'ye hem de Damien'a gülümsüyorum. "Karım ve benim ilgilenmemiz gereken işler var. Artık gidebilirsiniz."

Rai itiraz etmeye çalışır ama Sasha başka bir zaman buluşacaklarını söyleyince istemeyerek de olsa mülkümden çıkar.

Benim gözetimimde olmaz.

Damien da geri döneceğini söylüyor ve keşke başka bir nedenle değil de sadece sinirlerimi bozmak için pislik yapıyor olsaydı.

Onlar gittikten sonra Sasha benden uzaklaştı. "Beni Anton'u görmeye mi götürüyorsun?"

"Sadece iyi bir kız olursan."

Dudakları büzüşüyor ama yanaklarını kaplayan pembe bir renk var. Eminim orada olduğunun farkında bile değildir, ama yine de vücudunun tepkilerini kontrol edemiyordur.

Bu noktada sadece bastırdığından emin olmam için bir neden daha. Görünüşe göre meseleyi kendi ellerimle halletmem gerekiyor.

SASHA'NIN TERCIH ETTIĞININ AKSINE, ELI BENIM ELIMDE.

Bu, dokunma ya da baştan çıkarma dışında tamamen gerekli bir nedenden kaynaklanıyor ve bana canı pahasına tutunmaktan başka çaresi yok.

"Göz bağını çıkaramaz mıyım? Tüm araba yolculuğu boyunca gözümdeydi ve buranın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığından emin oldun."

"Buranın yerini hâlâ tespit edebilirsiniz, yani kısa cevap hayır."

Tırnakları sadece acı vermek amacıyla elimin etine batıyor, ama sorun değil. Bana kızgın ve sinirli olması yine de ilgisizliğin acı hapından daha iyi.

"Dikkatli ol, sallantılı bir köprüde yürüyoruz ve altımızda güçlü bir akıntı var," diyorum onu suyun bize ulaşamayacağı kadar uzak ama sesleri duyabileceği kadar yakın olduğu kaygan toprak bir patikaya götürürken.

Ne? Onu mümkün olduğunca yakınımda tutmalıyım.

"Nasıl yürüyeceğimi biliyorum-" Elimi çekmeye başlıyorum ve o kayıyor, sonra iki eliyle pazuma tutunuyor, tırnakları ceketimi sıkıyor.

Öğleden sonra güneşi solgun yüzüne ve ayrık dudaklarına turuncu gölgeler düşürüyor. Sarı saç telleri rüzgârda uçuşup ağzına giriyor ve göz bağının üzerinden uçup gidiyor.

Saçları açıkken çok güzel görünüyor, özellikle de omuzlarına kadar uzadığından beri.

Bir kolumu beline doladım ve kulağına fısıldadım, "Sana dikkatli olmanı söylemiştim."

Dudaklarını büzdü ve beni itmeye başladı.

Tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Eğer düşüp ölmek istemiyorsan, kıpırdama." Vazgeçiyor, ama sadece biraz. "Bunu sadece zorunluluktan yapıyorum."

"Sen öyle diyorsan." Eğiliyorum ve kokusunu alıyorum. Eski haline benziyor ama Karina'nın ona aldığı bir parfümü kullanmaya başlamış. Çiçeksi kokusunda ince bir gizem notası var.

Kendime not: Kusursuz zevki için kız kardeşime teşekkür et.

Sasha'yla ilk kez bir kadın olarak tanışsaydım böyle kokmasını hayal ederdim. Yumuşak ama gizemle örtülü.

"Köprüden ayrıldık mı?" diye sorar.

"Henüz değil."

Daha iyi denge sağlamak için kolunu sırtıma doluyor. Bundan zevk alıyor muyum? Kesinlikle. Belki de izin verilenden daha fazla.

Döndüğünden beri ilk kez bana isteyerek dokundu.

Bazıları ona başka seçenek bırakmadığımı iddia edebilir ama umurumda değil.

Onun sıcaklığının benimkiyle karıştığı her dakikadan hâlâ zevk alıyorum. Evet, Viktor'un bizi güvenli evin önüne bırakmasını sağlayabilirdim, ama başka nasıl

Sasha'nın bana böyle yapışmasını ister miydim?

Çok geçmeden, evden arabayla yaklaşık iki saat uzaklıktaki güvenli eve vardık, artı Sasha'nın dokunuşundan iyice zevk aldığım yirmi dakika.

Ayrıca, belli ki cinsel olarak hayal kırıklığına uğradım, çünkü sikim onu karımın amına sokana kadar benimle konuşmayacak. Bununla birlikte, en ufak bir dokunuşta hayata seğirmeyi seviyor, bu yüzden şu anki durumu tamamen tahriş olmuş durumda.

"Burada mıyız?" diye soruyor kararsızca.

"Neredeyse." Ana kapıyı parmak izimle açıyorum. Sadece Viktor'un, Maksim'in ve benim parmak izlerim bu kapıyı ya da mülkteki diğer kapıları açabilir.

İçeri girdikten sonra bahçeden geçip Anton'un bulunduğu ek garaja gidiyoruz. Parmak izimle tekrar açıyorum ve Sasha'nın göz bağını çıkarıyorum.

Gökyüzü kararıyor olmasına rağmen gözlerini kısıyor.

Çenemle ileriyi işaret ediyorum ve dikkatlice içeri girip merdivenlerden aşağı birkaç adım atmadan önce bana şüpheyle bakıyor.

Bir garajın altına gizlenmiş yeraltı sığınağının duvarları hem ses geçirmez hem de darbeye dayanıklı. Babam tarafından gerektiğinde bombalara dayanacak şekilde inşa edildi. Onu kimin bombalayacağını düşündü mü bilmiyorum ama her zaman paranoyaktı.

Bunun dışında, alan geniş, bu nedenle köşedeki metal yatak ve etrafa dağılmış birkaç raf, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun dekorasyon girişimi gibi görünüyor.

Sasha, ağabeyinin yatakta bağdaş kurarak oturduğunu, gözlerini kapattığını ve ellerini meditasyon pozisyonundaymış gibi kayıtsızca dizlerinin üzerine koyduğunu görünce durur.

Bileklerinde olması gereken kelepçeler duvardan sarkıyor. Maksim odanın diğer tarafında tek elle şınav çekiyor,
ama bizi görünce ayağa kalktı.

Sasha, Yuri'ye koşuyor. Üzgünüm *Anton.* Benden onun çoklu kişiliklerini takip etmemi bekleme.

"Tosha." Onun yanında durur.

Gözlerini açıyor, Maksim'e ve bana bakıyor, sonra soğuk bir ifadeyle tekrar kız kardeşine odaklanıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun? Seni kontrol etmeye geldim."

"Git," diye emretti. "Ve burayı değil, ülkeyi kastediyorum."

O piçi öldüreceğim.

Maksim yanımda kaskatı kesiliyor, kollarını kavuşturuyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Seni terk etmiyorum," diye karşı çıkıyor.

"Sana emrediyorum."

"Hayır." Çenesini kaldırdı. "Senden, amcadan ve Babuşka'dan emir almaktan bıktım. Şu andan itibaren sadece kendi kararlarımı uygulayacağım."

İşte benim kadınım.

"Sasha..." diye uyarıyor.

"Gitmiyorum Tosha. Sensiz olmaz."

Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor ve sinirli bir nefes veriyor. "Seni bana karşı kullandığını göremiyor musun?"

Kimse fark *etmediyse, o* benim.

"Umurumda değil." Onun elini sıkar. "Ben iyi olacağım."

Onlara yaklaştım ve bir kolumu omzuna doladım. "Karıma iyi bakacağım."

"Seni orospu çocuğu-" Bana yumruk atmak için hamle yapıyor, ama Maksim onu hemen yakalıyor ve boğazına bir dirsek atarak yatağa yapıştırıyor.

"Dur, dur!" Sasha sonuçsuz bir şekilde Maksim'in omzunu çeker.

Maksim'in koluna vurdukça Anton'un yüzü kızarıyor ama muhafızım soluk borusunu ezdikçe mücadelesi zayıflıyor.

"Maks!" diye bağırıyor ama Maks onu duymuyor. "Lütfen, bırak onu."

Sonunda kiminle konuşması gerektiğini anladı ve bana döndü. "Ona durmasını söyle."

Ona bakıyorum. "Önce üzgün olduğunu

söyle." "Ne için özür dileyeyim?"

"Beni terk ettiğin için. Beni öldüğüne inandırdığın için. Üzgün olduğunu söylemeni istiyorum."

"Siktir git," diye bağırıyor.

Anton'un nefes almak için çırpınışlarıyla karışık çırpınışları havada yankılanırken bir omzumu kaldırıyorum.

"Maks, lütfen," diye yalvarıyor ama Maks hâlâ onu duymuyor. Ağabeyinin yüzünün kızarmasına bakılırsa, diğer tarafa geçmeden önce muhtemelen bir dakikası var. Daha az olmasa bile.

Sasha gözlerine dolan yaşlarla bana bakıyor. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Senin gibi bir canavarı sevdiğim için."

Çenem sıkılıyor ve onu boğmak istiyorum ama bunu yaparsam onu öldürmeyeceğimden emin değilim.

"Bırak onu, Maksim."

Gardiyanım beni dinlemiyor gibi görünüyor, bu yüzden onu itiyorum ve dirseğini Anton'un boynundan ayırıyorum.

"Bırakın gitsin dedim."

Sanki transa girmiş gibi bana bakıyor, ki öyle de olabilir.

Anton öksürüyor, sesi devasa boşlukta duyulmuyor. Sasha yanına oturur ve sırtını sıvazlar. Yüzünde saf bir dehşet ifadesi vardır.

Beklediğim bu değildi.

Maksim'e ters ters bakıyorum. Yavaşça başını eğiyor çünkü ne kadar sıçıp batırdığını çok iyi biliyor.

Belki ben de çuvalladım çünkü bir sonraki planımın umduğum gibi işleyeceğinden emin değilim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

I Patlama noktasına çok yakınım.

İçimde kaotik duygular dönüyor ve bir şiddet çılgınlığına kapılmak ya da uzun bir çığlık atmak istiyorum.

Beni kolumdan tutan pisliğe acı çektirdiğim sürece ve beni kim bilir neye doğru götürüyor.

Yine gözümü bağlamak zorunda kaldım, böylece kardeşimi nerede tuttuğunu öğrenemeyecektim.

Maks'in onu her an öldürebileceğini hatırlayarak zihnim uğulduyor. Kirill daha önce güç kullanmamış olsaydı, şu anda kardeşimin yasını tutuyor olabilirdim.

Arkadaşım, son bir haftadır gönderdiğim tüm mesajları neden görmezden geldiğini açıklamaya çalışmak bir yana, bana tek kelime bile etmedi.

Belki Anton haklıydı ve Maksim Kirill'e körü körüne sadıktı ve bu nedenle canavar kocam emir verirse kardeşimi öldürmekte tereddüt etmeyecekti.

Kaslarım acı verecek kadar gergin ve onu yere atıp taşaklarını tekmelemek istememe rağmen o piç kurusuna dokunmaya katlanmak zorundayım.

Tek gördüğüm siyah ve bu o anki ruh halimin gerçek bir tercümesi. Görme yetimin elimden alınmasının en kötü yanı, diğer duyularımın artması.

Gece yaratıklarının uzaktan gelen ulumalarını ve ayakkabılarımızın altındaki yaprakların hışırtısını duyabiliyorum. Kirill'in düzenli nefes alıp verişi bile seslerin rahatsız edici bir vurgusu gibi içime işliyor.

Kollarımın tüyleri diken diken oluyor ve bunun suçunu gece soğuğuna atmak istiyorum ama eğer durum böyleyse, neden normalden daha ateşliyim?

Aslında, vücudumun geri kalanıyla bağlantıları kesilmiş ve garip bir arada yaşıyorlarmış gibi hissediyorum. Kirill'in ezici varlığıyla dolu bir arada.

Kokusu ormanın kokusuyla çakışıyor - odunsu, derin ve en önemlisi dipsiz. Tıpkı duyguları gibi.

"Daha varmadık mı?" Kaba bir ses tonuyla soruyorum.

Yarım saatten uzun olduğuna emin olduğum bir süredir devam ediyoruz - ama asırlar gibi geliyor.

Anton'un hapishanesine yürümek yirmi dakika sürdü. Gözbağını takması ile çıkarması arasında geçen süreyi hesaplayarak bunu söyleyebildim.

"Demek bir sesin var. Ben de onu kaybettiğini sanıyordum."

Gözlerimi bağladığım halde ona ters ters bakıyorum. "Bana kardeşimin öldürülme girişimini izlettikten sonra seninle konuşacak havada olduğumu mu sanıyorsun?"

"Niyetimin bu olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Çok iyi biliyor musun?" İnanılmaz bir ses tonuyla tekrarlıyorum ve onu durmaya zorluyorum, sonra göz bağını çekip çıkarıyorum. Beni gölgeli ağaçlar ve Kirill'in soğukkanlı yüzü karşılıyor. "Sen insanlara sadece ayaklarının altındaki halıyı çekmek için güvenlik ağı sağlayan birisin, bu yüzden hayır, gerçek niyetini bilmenin bir yolu yok."

Bir adım öne çıkıyor, alanımı işgal ediyor ve kutup kurdu gözleriyle beni hapsediyor. "Bu herkes için geçerli olabilir ama senin için asla."

Omzuna yumruk attım. "Böyle şeyler söylemeyi kes!"

"Neden?" Yumruğumu avucunun içinde tutuyor ve göğsüne yaslıyor. "Kendinden kaynaklanan nefretini yansıtmadan beni dinlersen, bana gerçekten inanacağından ve sonunda beni affedeceğinden korkuyor olabilir misin?"

"Seni *affetmek* mi? Tam olarak ne için? Başka biriyle evlenmeyi planlarken beni sır olarak sakladığın için mi? Altı yıl önce işi bitiremediğin için ailemden ve benden kurtulmaları için adamlarını gönderdiğin için mi?"

"Eğer benim sırrım olsaydın, seni aileme ve örgütüme lanet olası karım olarak tanıtmazdım. Seni ya da aileni öldürmesi için kimseyi göndermedim. Ne şimdi, ne de altı yıl önce."

"Ama o gün Makar'ı gördüm! Kulübenin içinde havaya uçtuğumdan emin olmak için kulübenin yanındaydı."

Duraklıyor, gözleri kısılıyor. "Makar?"

"Babanın ölümünden beri sana sadık olan kıdemli muhafız mı, yoksa onu tanımıyormuş ya da ona emir vermemiş gibi mi davranacaksın?"

"Onu tanıyorum ama böyle bir emir almamıştı. Aslında, Chicago'daki Bratva şubesi ile yakın işbirliği içinde çalışıyor olması gerekiyordu ve aylardır da öyle."

"Yani beni ortadan kaldırmak için onu geri çağıranın sen olmadığını mı söylüyorsun?"

Boştaki eliyle omzumu tutuyor ve beni sarsarak neredeyse tüm duyularımı yerinden oynatıyor. "Bunu son kez söylüyorum, sana asla zarar vermem."

"Ama sen yaptın!" Göğsümü yumrukluyorum. "Sana karşı hissettiğim aptalca duyguları aldın ve onları en acımasız şekilde bana karşı kullandın. Ama artık bunun bir önemi yok. Bunu ve *seni* aştım."

"Yalancı." Boğuk bir sesle söylediği bu söz, şimdiden ölmeyi reddeden aptal kalbime bir elektrik şoku gönderiyor. "Eğer bunu aşmış olsaydın, benden kaçmak için yolundan sapmazdın. Kollarımda şu anki gibi titriyor olmazdın."

Kendimi geri çekmeye çalışıyorum ama bir kolunu belime doluyor ve önümü onunkine çarpıyor.

Karanlıkta, sert nefeslerimiz havada yankılanıyor ve gece yaratıklarının sesleriyle iç içe geçiyor.

"Bırak beni." Göğsünü itiyorum.

"Bu hatayı bir kez yaptım. Öldüğüne inandım ve kemiklerini kendi ellerimle gömdüğümü sandım. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Sadece kaçınılmaz olanı erteliyorsun." "Bunu göreceğiz."

"Bu da ne demek oluyor? Üç ay içinde benden boşanmayı kabul ettin."

Yüzü neredeyse benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde başını eğiyor. Yakından ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutuyordum. Düz burnu, keskin çene çizgisini ve belirgin dudaklarını tamamlıyor. Manken gibi yüz hatları olan ama kurnaz bir iş adamının cazibesine sahip insanlardan biri.

Ne olursa olsun, orada kıpırdamayan bir dağ gibi duruyor, sonsuza dek kontrolde ve rahatsız edilmiyor. Neredeyse insanlık dışı. Keşke onu görebilseydim.

Karina, Anna ve hatta Rai'ye göre, ben gittikten sonra kendisinin bir hayaleti olduğu versiyonu.

Keşke bana dokunduğunda titremeyi bırakabilsem.

Keşke onu yok edebilsem ve özlemesem.

"Neden bana Makar'dan bahsetmedin?" diye soruyor daha önceki soruma cevap vermek yerine.

"Bu neden önemli?"

"Bir düşüneyim. Saflarımda lanet olası bir hain olduğu için mi? Sayende çoktan kaçmış olabilir."

"Yani şimdi *benim* hatam mı oldu?"

"Kes şunu. Bir kavga icat etmeye ve aramızı daha da açmaya çalışmaktan vazgeç. Bir kez olsun kaçmayı bırak."

Uçuş tetikleyicim uyandığında söylemesi yapmaktan daha kolay. Aslında tek yapmak istediğim, onun yakın çevresinde olmadığım sürece bilmediğim, uzak bir yerin ortasına doğru koşmak.

Beni yerimde tutan tek şey onun acımasız tutuşu ve o da bunun farkında gibi görünüyor çünkü kolunu belime doluyor.

Dokunuşunun ek baskısından mı yoksa aptal bir yanımın ona inanmaya başlamasından mı bilmiyorum ama mücadelem yavaş yavaş azalıyor, ta ki zar zor hissedinceye kadar.

Yumruğum onu itmeye çalışırken bile havada gerginlik var. Aramızda biraz mesafe bırakmak için son umutsuz çabam bu.

Elimi sıkıyor ama beklediğim gibi parmaklarımı ezmek için değil. Daha çok dikkatimi çekmek ister gibi. "Benimle çalış, bana karşı değil."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa'ya neden ihtiyacın var, Sasha? Beni kışkırtmaya yönelik zayıf girişimlerini görmediğimi mi sanıyorsun? Benden nefret etmenin doğru olduğuna kendini ikna edebilmek için sana yine bir ültimatom vermemi istiyorsun. Hayal dünyanı yıktığım için üzgünüm ama böyle bir şey olmayacak."

Göt herif.

Daha az anlayışlı olamaz mı?

"Anton'u hapsederek bana zaten bir ültimatom verdin." "Çünkü sana seçme şansı verseydim, yine kaçardın ve ben de karımdan ayrı kalmaya dayanamam."

"Böyle şeyler söylemeyi kes."

"Ne gibi? Karım olduğunuzu mu, Bayan Morozova?"

İçimde sıcaklığın yükseldiğini ve kaslarımın bilinçsizce gevşediğini hissediyorum. Savaşı yine kaybediyorum.

Yapamazsın, Sasha.

Eğer ona tekrar güvenirsen, sonunda incineceksin. Bu sefer kendini toparlayamayacaksın.

Ama kendime bu sözleri söylerken bile ondan sonsuza dek nefret edebileceğimden emin değilim. Kristina'nın Konstantin'le evlendiğini ve bunu planlayanın o olduğunu öğrendiğimden beri ondan nefret edemiyorum.

Yan taraftan bir hışırtı geliyor, ama kulaklarımda çarpan kalp atışları yüzünden zar zor duyabiliyorum.

Ancak Kirill daha uyanık. Göğsündeki elimi nazikçe bırakıyor ve ceketinin altından silahına uzanıyor.

Sonunda kendime geldim ve ben de aynısını yaptım, sonra fısıldadım, "Viktor mu?" "Hayır. Onu eve gönderdim."

"Ne? Bizi kim geri götürecek?"

"Bu gece dönmememiz gerekiyordu." Etrafımızı inceliyor. "İstenmeyen bir misafirimiz var. Üç kişiler. Biri senin arkandaki ağaçta, diğeri benim arkamda, üçüncüsü de ilkinin kuzeybatısında. Daha fazlası da olabilir."

Yutkunuyorum. Lütfen bana bunların amcamın gönderdiği adamlar olmadığını söyle. Ona karışmamasını söyledim ama o ve özellikle Babuşka beni hiç dinlemedi.

Ayrıca, ne de olsa bunun değerli varisleri Anton'la bir ilgisi var.

"Kuzeye git." Kirill'in sesi düşüncelerimi böldü ve ardından saatine birkaç kez dokundu. "Az önce sana geceyi geçireceğimiz kulübenin koordinatlarını gönderdim. Sanırım bizi takip ettiler, bu yüzden k u l ü b e n i n yerini bilmiyorlar, ama bir ihtimal biliyorlar gibi görünürse, olabildiğince hızlı koş."

"Peki ya sen?"

"Onları durdurup kulübede size katılacağım."

"Bunu tek başına yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" "Ciddiyim, Sasha, git."

"Ve bunda ciddiyim, Kirill. Senin korumana ihtiyacım yok." "Sen-"

"Ayrı yollara giderek onları kaybedelim," diyorum ve cevabını beklemeden doğuya yöneliyorum.

Ters yöne doğru koşmadan önce küfrettiğini duyabiliyorum.

Güvenli bir yer bulamadan, hafif ayak seslerinin bana doğru yaklaştığını hissediyorum. Yana doğru savruldum, sonra ateş ettim ve ıskaladım.

Kahretsin.

I ihtiyaç için sadece al hesaplamalı vurur. Aksi takdirde, Ben yaparım. koşmak dışarı ve kendimi ölümcül bir pozisyona soktum.

Bana ateş ettiler ama ben eğilip bir ağacın arkasına saklanmayı başardım.

Öldürmek için ateş ediyorlarsa, ailem tarafından gönderilmiş olamazlar, değil mi? En azından, umarım beni ortadan kaldırmaya çalışmıyorlar.

Gerçi Kirill'e geri döndüğümü düşünürlerse bu büyük bir olasılık.

Lanet olsun.

Nefesimi tutuyorum, silahımı iki elimle tutuyorum ve yavaşça ağacın etrafına bakıyorum.

Bu çok garip. Ben hızlıyken, muhtemelen onlar da öyledir, peki neredeler?

Birdenbire kafamda kıyamet gününü andıran bir his beliriyor ve tam zamanında geriye dönüp baktığımda siyah giyimli bir figürün bana baktığını görüyorum. Beni öldürmeden hemen önce onu vuruyorum.

Önümde yere düşerken yüzüme kan sıçrıyor.

Diğer ayak sesleri bana yaklaştığı için kimliğini kontrol edecek vaktim yok. Bu yüzden silahını not aldım ve ormanın derinliklerine doğru koştum.

Bu arada, peşimdekilerden biriyle mermi alışverişinde bulunmayı başarıyorum. Sık ağaçların arasına girene kadar ikincisini öldürmeyi başaramadım. Ama üçüncünün yakınlarda olduğundan şüphelenerek koşmaya devam ediyorum.

Eğer durum buysa, Kirill ne olacak?

Kimsenin peşimde olmadığından emin olduktan sonra bana gönderdiği yeri kontrol ediyorum. Kulübeye yirmi dakika uzaklıktayım ve ormanın içinden geri dönmeden oraya ulaşabilirim.

İkincisiyle kedi-fare kovalamacasında yaklaşık otuz dakika geçirdim. Ormana geri dönüp vurulma riskini göze almaktansa Kirill'le kulübede buluşmak daha kolay olacaktı.

Özellikle de sadece bir mermim kaldığı için.

Kulübeye rekor sürede ulaştım. Dağların arasında, göz alabildiğine uzanan ağaçlarla çevrili bir yer.

İçeri girmek yerine, parmağım tetikte, tüm arazide bir tur atıyorum.

Neyse ki Kirill haklıydı ve burayı biliyor gibi görünmüyorlar.

Ama bir sorun var. Anahtar bende değil. Paspasın altını ve verandanın altını denedim ama sonunda onu basamakları kaplayan çiçek saksılarından birinde buldum.

İçeri girdikten sonra bir nefes alıyorum ama davetsiz bir misafir gelme ihtimaline karşı rahat görünen alanı izlemeye devam ediyorum. Burada sadece benim olduğumdan emin olduktan sonra kanepenin arkasına yaslanıp Kirill'i arıyorum. Doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Sikeyim.

Kulübeyi boydan boya adımlıyorum. O iyi. Ne de olsa Kirill. O adamlar onu yakalayamadı.

Tabii pusuya düşürülmediyse.

Belki de beni takip eden iki kişi kırmızı bir ringa balığıydı ve asıl ordu Kirill'in hayatı için dışarıdaydı.

Kah
retsi
n.

Kah
retsi
n.

Onu ne kadar uzun süre ararsam ve açmazsa, kalbim o kadar sert atıyor.

Onu neden hayatımdan çıkarmak istediğimi ya da o giderse nihayet ondan kurtulacağımı tamamen unutuyorum.

Ama mesele de bu. Asla olacağımı sanmıyorum.

Acı gerçek yüzüme tokat gibi çarpıyor: Onsuz mutlu olmaktansa onunla bu berbat birlikteliği tercih ediyorum.

Çok hastayım.

Ama görünüşe göre umurumda değil, çünkü evden çıkıp bahçeyi boydan boya koşuyorum.

Şimdiye kadar burada olmalıydı.

O-

Elinde bir silah, boynunu ve göğsünü kaplayan kanla araziye doğru yürüdüğünü gördüğümde ayaklarım durdu.

"Kirill!" Ona doğru koştum. "Neyin var? Vuruldun mu-"

Beni yarı yolda karşılayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında kelimeler boğazımda düğümleniyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

I Şaşırdım.

Hayır, felç oldum.

Bir p a r ç a m bununla savaşmam gerektiğinin tamamen farkında. Taşaklarını tekmelemem ve olabildiğince uzağa kaçmam gerekiyor çünkü onun doğasını biliyorum. Birkaç ay önce beni *ve* hırsını elde etmek için durumu manipüle etti. Bunu tekrar yapmayacağından emin değilim. Bir gün beni feda etmek zorunda kalacağı bir anlaşma yapacak.

Ama diğer yanım kaçış modumdan çok yoruldu. Neden direnmem, gitmem ve ortadan kaybolmam gerektiğini hatırlamak imkansız.

Dudaklarım onun sert ve talepkâr dudaklarının altında titriyor.

Kirill tarafından öpülmek her zaman bir deneyim olmuştur, ama bu öpücük? Sanki bir kasırgayla karşı karşıyayım ve tek seçeneğim sürüklenip gitmeme izin vermek.

Çenemi yakalıyor, parmakları tartışılmaz bir güçle tenime bastırıyor. Onunla ilgili her şey kontrol ve komuta ile dolup taşıyor.

Onun dokunuşu.

Göğsünü göğsüme bastırıyor. Sırtıma

yapışmış eli.

Dudaklarım aralandı ya da belki de ben isteyerek aralanmalarına izin verdim.

Artık hangisinin hangisi olduğunu ayırt edemeyene kadar duygular kafamı bulandırıyor.

Bu hafif tereddüt Kirill'in ağzımı işgal etmek için ihtiyaç duyduğu şey. Dişleri dilimi kemiriyor, basınç giderek artıyor, beni rehin alıyor

yoğunluğu içinde. Tam deriyi keseceğini düşündüğüm anda, saldırıya uğrayan kısmı emiyor.

Ben de onu aynı sertlikte, belki daha da sert ısırıyorum. Tüm bu kafa karışıklığı, ihanet ve hayal kırıklığı için acı çektirmeliyim.

Onu incitmek istiyorum.

Hayır, sırf onu aptalca sevdiğim için bana yaşattığı her şey için onu incitmeliyim.

Bu sefer ağzımda metalik bir tat patlıyor. O da tatmak zorunda ama beni fethetme görevinde durmuyor ya da duraksamıyor.

Titreyen parmaklarımla çenesini tutuyorum ve silahı tutan elimi omzuna atıyorum.

Kirill onun kanını nasıl çektiğimden dolayı caymadı. Aslında, elini boğazıma indiriyor ve beni daha derin öperken sıkıyor, neredeyse ruhumu ağzımdan emiyor.

Ve biliyor musunuz? Ben de aynısını yapıyorum.

Ona dokunmadan aylar geçirdim ve şimdi nihayet bunu yapıyorum, duramıyorum.

Durmayacağım.

Tüm bunlar, içimde dolaşan aptalca duygular ve daha önce sahip olduğum lanet düşünceler yüzünden. Öldüğüne, yaralandığına ya da kaçırıldığına inanıyordum ve sadece ona tekrar dokunarak nihayet hayatta olduğuna ikna oldum.

Buna şimdi bir son verebilirim. *Bitirmeliyim*.

Onunla tekme tokat buluşurken kendime böyle söylüyorum. Kalp atışlarımız birbirine çarpıyor ve ben bundan zevk alıyorum.

O yanımda olmadığında tekrar ziyaret edebilmek için ruhumun en derin yerinde ezberliyorum. Kirill'in kalp atışları her zaman ılımlı, rahatsız edici olmayan ve tamamen kontrollü olmuştur. Tıpkı adamın kendisi gibi.

İlk defa duygularının patlamasına izin veriyor.

Isırıklarındaki patlamaları, boğazımı kontrollü bir şekilde sıkışını ve dudaklarının bir egemenlik savaşında benimkileri nasıl istila ettiğini hissediyorum.

Boynumu bırakıp iki elini kalçalarımın altından geçirip beni yukarı kaldırdığında içimden bir çığlık kopuyor. Bacaklarımı onun yontulmuş beline dolamaktan ve kollarımı omuzlarının üzerine koymaktan başka çarem yok.

Öpücüğü kesmeden kulübeye doğru yürüyor. Aslında, daha derin, daha hayvani bir doğası var, sanki kendisini

Ben.

Marka beni.

Tamamen bana ait.

Kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni en yakın duvara çarptı. Gümbürtü Sırtıma bir şok dalgası gönderiyor ama silahını yere atıp dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında buna odaklanamıyorum.

Geri çekilmiyor. Başka

tarafa da bakmıyor.

Alınlarımız buluşuyor ve benim titrek nefesime karışan uzun, yüklü bir nefes bırakıyor.

"Seni tekrar kaybettiğimi sandım." Bir elini kalçamdan kaldırıp saçlarımı, yanağımı ve şiş dudaklarımı okşuyor. Sanki gerçekten burada olduğumdan emin olmak istiyormuş, hayır, buna *ihtiyaç duyuyormuş* gibi her yerime dokunuyor.

İstemeden de olsa elim silahı kavrayamıyor ve yere düşmesine izin vermeden silahı boşaltıyorum.

Başının arkasındaki saç tellerini kavramadan önce ellerim tereddüt ediyor.

"Yaralandığını sanmıştım." Fısıltımın sesi gerginlikle karıştı.

Hava.

Kirill yavaşça gözlerini açıyor ve ben gözlerinin yoğunluğu karşısında nefes almayı bırakıyorum. "Yani

Beni kurtarmaya mı

geldin?" "Bu değil-"

"Bana yalan söyleme, Sasha. Şimdi olmaz."

Daha önce aklımdan geçenleri yüksek sesle dile getirmekten korktuğum için sessiz kalıyorum.

Bunları kendime itiraf etmekten bile

korkuyorum. "Pekâlâ. O zaman senin

yönteminle yaparız."

Dudakları yine benimkileri yutuyor, bu kez daha aç, daha öfkeli ve daha önce hiç hissetmediğim çökmekte olan bir öfkeyle dolup taşıyor.

Elimi tutuyor ve beni merdivenlerden yukarı sürüklüyor, sonra ortada duruyor ve sırtımı çarpmanın etkisiyle gıcırdayan ahşap korkuluğa yapıştırıyor. Beni yere bıraktığında, dengesiz bacaklarımın üzerinde zar zor durabiliyorum.

"Ne yapıyorsun-" Alt dudağımı ısırdığında sorum kesiliyor. Ellerinden biri gömleğimin içinden göğüslerimi sıkarken, diğeri pantolonumun fermuarını açıp aşağı çekiyor.

Bacaklarım birbirine kenetleniyor, ama bu sadece kalçalarımın arasındaki zonklayıcı basıncı artırmayı başarıyor.

"Beni terk edebileceğine dair garip bir fikrin var gibi görünüyor, Sasha." Parmaklarını külotumun üzerinde gezdiriyor ve külotum ıslanıyor. Daha önce de böyle olmuşlardı.

Beni anlamsızca öpmeye başladığından beri.

Kendime rağmen, kalbimin ve bedenimin Kirill'in varlığına ve dokunuşuna en ahlaksız şekilde tepki verdiğini görüyorum.

Parmaklarını klitorisimin etrafında yavaşça ama sertçe dolaştırdığında kalçalarım sarsılıyor, uyarıyor ama yeterince ilgi göstermiyor.

Başımı arkaya yatırıyorum, işkenceli zevk patlamaları tarafından rehin tutuluyorum.

Kirill elini boğazıma doluyor ve dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. "Gözlerini benden ayırma."

Bakışlarım onun buz gibi bakışlarıyla çarpışıyor. Ama artık orada ateş var. Yoluna çıkan her şeyi yutabilecek ve yutan tehlikeli bir alev - ben de dahil.

"Cevap ver bana. Beni terk edeceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Bir anlaşma yapmıştık." Sesim gırtlaktan geliyor, kısık ve kesinlikle bu berbat güç mücadelesinde duymak istediğim gibi değil.

"Anlaştık." Külotumu yana kaydırıyor ve iki parmağını açıklığıma sokuyor. "Anlaşmaya uymak istiyor musun? Pekâlâ, karıcığım."

Üçüncü bir parmak daha ekliyor ve ben de devrilmemek ya da ona tutunmamak için tırnaklarımı korkuluklara geçiriyorum.

Parmaklarıyla beni sikerken başparmağı klitorisimin üzerinde ileri geri kayıyor. Boşalmak istememe yetecek kadar baskı yapıyor ama beni oraya götürecek kadar değil.

Sinirli bir ses çıkarıyorum ama bu onu caydırmıyor gibi görünüyor. Aksine, kalçalarımı daha hızlı salladığımda hızını yavaşlatıyor.

"Bu amcığa başka kimse dokundu mu, karıcığım?"

Ona ters ters baktım. "Bu seni ilgilendirmez."

"Yanlış cevap." Ritmi sadece okşamaya dönüşüyor ve ben bundan nefret ediyorum. Sert bir dokunuş, şiddetli bir orgazm istiyorum.

İhtiyacım var.

Belki de beni gerçekten bozdu.

"Tekrar deneyeceğiz." Hızını artırarak itiyor ve klitorisime mükemmel bir baskı uyguluyor. "Başka bir sikici amıma dokundu mu?"

"Oh, kahretsin."

"Bu bir evet ya da hayır sorusu. Hangisi?"

Elini amımdan çekmeye başladığında sarsılıyorum ve orada tutmak için bileğini kavrıyorum. "Hayır."

"Hayır, ne?"

"Senden sonra kimse bana dokunmadı."

Gözlerinde alev alev yanan sahiplenme duygusu parlıyor ve sonuna kadar gidiyor, hayvani bir çılgınlıkla içime giriyor.

Şiddetli bir sarsıntıyla boşalıyorum, klitorisim ve amım onun dokunuşuyla senkronize bir şekilde zonkluyor.

"Ve kimse yapmayacak," diye fısıldıyor boğazıma doğru. "Lanet karıma dokunmasına izin verilen tek kişi benim."

Hâlâ orgazmın şok dalgalarının etkisindeyim ve bırakın düşünmeyi, tam olarak konuşamıyorum bile.

Tek yapabildiğim, Kirill'in içimden çekip çıkardığı cinsel cazibeye ve acımasız zevke teslim olmak.

Elini amımdan çekiyor ve bir boşluk hissi beni iliklerime kadar sarsıyor. Tekrar doldurulmak ve sadece onun bildiği gibi vahşice becerilmek istiyorum.

Dehşet içinde boğazımı da serbest bırakıyor ve beni tamamen boş bırakıyor. Kemerini çözüp avucunun etrafına sararken sert bakışları üzerimde kalıyor.

Bu görüntü karşısında iç bacaklarımdan tahrik akıyor. Bu kemer her zaman en ahlaksız eğilimlerimle ilişkilendirilmiştir.

Diğer eliyle sikini serbest bırakıyor. Damarlı, sert ve tepesinde bir miktar precum parlıyor.

Birkaç şiddetli vuruşla kendini sarsıp daha da sertleştirirken bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bir elimi onunkine doluyorum ve yavaşça itiyorum, böylece ona dokunan ben oluyorum.

O kadar uzun zaman oldu ki, onun sikini ne kadar sevdiğimi ve parmaklarımın altında canlanmasını neredeyse unutuyordum.

"İşte bu," diye inliyor boğazından ve başını arkaya atıyor. "Daha hızlı yap. Bana zarar vermeyeceksin."

Hızımı artırıyorum ve onun gerildiğini hissettiğimde, olabildiğince sert sıkıyorum. "Ben gittikten sonra başka biriyle yattın mı?"

Gözleri tekrar benimkilere odaklanıyor ve bir tür seks tanrısı gibi alt dudağını ısırıyor. Sonra kemerini boğazıma doluyor ve beni güçlü göğsüne doğru çekiyor. Aleti aramızda sıkışmış durumda ve ben hâlâ sıkıyorum.

Başka bir kadının ona sahip olduğunu hayal ettikçe, yumruğumu daha da sıkıyorum.

Bana göre, o asla başkasının olmamalıydı. Gerçekten Kristina'yla evlenseydi ne yapardım bilmiyorum.

Kendimi iyi bir insan olarak görmeyi severim ama onun karısı olsaydı kesinlikle bir şeytana dönüşürdüm.

"Senin yasını tutarken başka kadınlara bakacak zamanım olduğunu mu sanıyorsun?" Derin sesinden belli belirsiz bir öfke damlıyor ve bunun neden olduğum acıdan kaynaklandığını sanmıyorum.

Kulağa daha çiğ ve müdahaleci geliyor. Daha

fazla...acı. İşte o zaman beni vuruyor.

Daha önce, onu terk ettiğim için özür dilememi istediğinde, bunun bir tür güç gösterisi olduğunu düşünmüş ve bu yüzden ondan nefret etmiştim. Ama şimdi maskesinin arkasını net bir şekilde görebildiğim için, gerçekten incindiğine inanmak istiyorum.

Kudretli Kirill Morozov benim yüzümden acı çekiyordu.

Ağzımdan çıkmaya çalışan özrü ağzımdan kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, zevkini yeniden uyandırmak için onu yukarı aşağı sarsıyorum.

Kirill onu bırakmam için beni zorluyor ve ona daha iyi bir açı sağlamak için kot pantolonumu ve külotumu tekmeliyorum. Bacaklarımdan birini beliyle aynı hizaya gelecek şekilde kaldırıyor ve efsanevi gözleri benimkilerle buluşuyor.

Bir an için dikkatim dağıldı.

Hayır, doğru kelime *tuzağa düşmek* olurdu.

İçlerindeki derinlik beni tamamen transa geçiriyor. İçlerinde dönen mistik duygular. Sanki... bunca zamandır içinde gizlenen bir canavarı serbest bırakıyor.

Ya da belki de bu sefer sonunda serbest bıraktığı adamdır.

Kirill kemeri tek yumruğuyla kavrıyor ve sıkıyor. Nefesim daralıyor ve bu da amımın daha çok zonklamasına neden oluyor.

"Bir daha asla gözümün önünden ayrılmayacaksın." Ve sonra içime girdi.

Bedenim sarsılıyor ve kalçam arkamdaki tahta korkuluğa çarpıyor. Uzun zaman olmuştu ve Kirill kocaman olmuştu. Bir parça acı, ezici zevkle karışıyor ve yıkılmamak için korkuluklara tutunmak zorunda kalıyorum.

Rusya'ya gittikten sonraki ilk birkaç hafta fiziksel ve duygusal bir cehennem gibiydi. Kendime ondan nefret ettiğimi söyledim ve ettim de, ama bu onu ya da bana sadece onun verebileceği hayvani dokunuşu özlemekten vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu.

O piç beni diğer tüm erkekler için mahvetti. Başka hiç kimseye bakamıyorum ve bu ezici zevki ve bu lanet duyguları hissedemiyorum.

Hayır.

Kalçalarımı döndürüyorum, o daha derine inerken onu alıyorum. Burada hiçbir duygu söz konusu değil. Hiçbir duygu olmamalı.

Bu sadece fiziksel çekim ve birbirlerinin bedensel ihtiyaçlarıyla ilgilenmekle ilgilidir.

"Karım." Kemeri daha da sıkıyor ve ben onun sikinin etrafında kenetleniyorum. "Benim kadınım." *İt.* "Benimkini sik."

Sonra beni vahşice öpüyor. Sanki doyamıyormuş gibi. Sanki benim tadım onun ihtiyacı olan her şeymiş gibi.

Sadece fiziksel.

Onu aynı hayvani ihtiyaçla öperken kafamın içinde zikrediyorum. Parmaklıkların sırtıma batıyor olması ve morlukların oluşmaya başladığını hissetmem umurumda bile değil.

Buna değecek.

Sikişme seanslarımızın kanıtlarını görmeyi seviyorum ve belki de onu bu kadar özlememin bir nedeni de budur.

Beni kendi zevki için kullanmaktan hiç çekinmedi. Karşılığında bana bir kadının hayal edebileceği en heyecan verici boşalmaları yaşattı.

Biz ilkeliz. Çiğiz. Ve seks sırasında uyumlu bir çiftin mükemmel örneğiyiz.

Kirill kalçamı sıkıyor, neredeyse tamamen dışarı çekiyor, sonra tekrar içeri giriyor. İnlemelerim etrafımızda yankılanana kadar hassas noktama tekrar tekrar vuruyor.

"İşte bu, Solnyshko," diye homurdanıyor ağzıma karşı. "Sikimi ne kadar istediğini göster bana."

Kalçalarımı sarsarken ve dilimle onun tadına bakarken bile ona ters ters bakıyorum.

Neden o olmak zorunda? Bu gezegendeki onca erkek varken, neden en canavar olanıyla birlikte olmak zorundayım?

Neden normal olamıyor?

Muhtemelen sen de normal olmadığın içindir, Sasha.

"Bundan nefret ediyorsun, değil mi?" Dilini çıkarıp önce burnumun ucunu, sonra da üst dudağımı yalıyor. "Beni bu kadar çok istemenden ve buna engel olamamaktan nefret ediyorsun. En iyi çabalarına rağmen vücudunun bana boyun eğmesinden nefret ediyorsun. Bu yüzden bunca zamandır beni kendinden uzaklaştırıyordun, değil mi? Bu cinsel arzuya teslim olmaktan kaçınmaya çalıştın, ama mesele şu. Benden asla kaçamazsın, karıcığım."

"Kapa çeneni," diye inliyorum. Lanet olsun.

"Sabırlı davrandım Sasha ve biliyorsun ki sabır benim en güçlü özelliğim değil. Bana geri döneceğin anlamına geliyorsa istediğin kadar sabırlı olmaya hazırım ama bir daha beni terk ettiğini duymayacağım."

Tüm bedenim hırpalanana ve uysallaşana kadar itişleri daha vahşi ve daha derin hale geliyor. Ta ki her santimim onun önünde kanayana kadar.

Bu sadece fiziksel... Sözsüz bir çığlıkla boşalırken zihnimi düşünmeye zorluyorum. Sonra başımı omzuna koyuyorum ve boynu ile köprücük kemiği arasındaki boşluğu ısırıyorum.

Kuru kanla kaplı olması umurumda değil. Aslında, sadece burada benimle olduğundan ve dışarıda bir yerlerde yaralı olmadığından emin olmak için daha sert ısırıyorum.

Bu sadece fiziksel bir şey. Bundan daha fazlası olamaz.

Kirill vahşi bir enerjiyle daha da hızlanıyor. Her itişinde kıçımın yanakları parmaklıklara çarpıyor.

Onu ısırmaya devam ediyorum, mümkün olduğunca çok acı çektiriyorum. İnliyor, sonra benim boğazımı da ısırıyor.

Ve aynen böyle, içimin derinliklerine boşalıyor. Çekiliyor ve kalçamı serbest bırakıyor, böylece amıma geri itmeden önce klitorisime spermiyle özensiz bir şekilde masaj yapabiliyor.

Bunu her zaman yapıyor olması neden beni birkaç saniye içinde bu kadar ateşli ve rahatsız ediyor bilmiyorum. Sanki tek bir damlanın bile kaçmasını istemiyor ve hepsini bana içiriyor.

Birkaç dakika böyle kaldık. O boğazımı emip kemirirken ben nefesimi tutuyorum. Yarın orada kesinlikle koyu bir morluk olacak.

Başımı omzuna yasladığımda, zevk bulanıklığı yavaşça dağılıyor ve kasvetli gerçeklik yüzüme çarpıyor.

Artık bunu inkar edemem.

Eski alışkanlıklarıma geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Sasha benden uzaklaştı.

Duşa ihtiyacı varmış gibi davrandı ve Viktor'u aramam gerektiği için gitmesine izin verdim.

Şimdilik.

Alt kattaki duşta yıkandıktan sonra belime bir havlu sarıyorum ve saçlarımı başka bir havluyla kuruluyorum.

Telefon kulağımdayken oturma odasına girdim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı patron?" Viktor yarı uykulu bir ses tonuyla cevap verir.

Sabahın erken saati olduğunu unutmuşum. Viktor'un aylardır mahrum kaldığı uykuya ihtiyacı olsa da bunun için zamanı yok.

"Bu gece saldırıya uğradık."

Diğer uçta bir sessizlik olur, ardından bir ses duyulur. Ayık bir sesle, "Birazdan oradayım," derken bir şey onun ucuna vuruyor.

"Hayır."

"Hayır derken ne demek istiyorsun? Sana korunmadan tek başına olmanın aptalca bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Sana söylemiştim dediğin an bu mu?"

"Şaka yapacak havada değilim. Kalmalıydım." Kıyafetlerin hışırtısını ve bir kemer sesi duyuyorum.

"Üstünü değiştirmeyi bırak. Gelmiyorsun ve eğer gelirsen seni Maksim ve Anton'un yanına kapatacağım. Geçen sefer oradaki atmosferden nefret etmiştin, bu yüzden onlarla birkaç gün daha geçirirsen belki fikrini değiştirirsin."

"Seni korumaya gelmeyeceksem ne yapmam gerekiyor?"

"Bunu kimin yaptığını bulun." Saç havlusunu yere atıyorum ve pencereden dışarıdaki zifiri karanlığa bakıyorum. Kulübe eski ve bakımsız görünebilir ama camlar çift camlı ve kurşun geçirmez. Duvarlar o kadar kalın ki dışarıdaki gece hayvanlarının cıvıltılarını duymak zor.

"İşte bu yüzden kanıt toplamak için olay yerine gitmeliyim," diyor Viktor. "Geriye bir şey kaldığından şüpheliyim. Muhtemelen cesetleri temizlemişlerdir.

Şimdiye kadar."

"Ivanov'lar mı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Anton'u kurtarmaya gelmeleri mantıklı ama silahları o görev sırasında depoda bulduğumuz türden değildi. Sasha geri döndükten sonraki son operasyondan beri silah değiştirdiklerini sanmıyorum. Ayrıca, ona saldırdılar."

"Ya da seni oyuna getirmek ve tuzağa düşürmek için numara yapıyor olabilir." "Bahsettiğin kişi benim karım Viktor."

"O hâlâ seni ortadan kaldırmaya çalışan aileye mensup. Bunca zamandır şüpheleniyordum ama sen vurulmadan önce seni Rusya'ya çeken oydu, değil mi?"

"Bırak onu."

"Yapamam. Döndüğünden beri sana sadık olduğunu kanıtlamamışken ona çok fazla güveniyorsun."

"Ailesine zarar verdiğime inanırken bunu nasıl yapsın?"

"Çocukların öldürülmesini düzenleyecek kadar insan altı olduğunuzu düşünmemeye ne dersiniz?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Sinir bozucu bir şekilde haklı ve onu yumruklamak istiyorum ama telefonda böyle bir seçenek olmadığı için nefesimi serbest bırakıyorum. "Son zamanlarda Makar'dan haber aldın mı?"

Duraksıyor, muhtemelen konunun değişmesine şaşırmış. "Hayır. Sizinle doğrudan teması yok mu?"

"Onu arayın. Bildiğim son yer Chicago'da olduğu." "Neden yerini tespit edeyim ki?"

"Çünkü hain olan o. Sasha, Makar'ı gördüğü için onu o kulübede öldürmeye çalıştığımı düşünüyor. Onu oraya kimin gönderdiğini bilmek istiyorum."

"Üzerinde." Duraklıyor. "Ve dikkatli ol. Ceset toplama havasında değilim."

Kapattıktan sonra telefona bakıyorum. Pislik herif son zamanlarda normalden daha cüretkâr davranıyor. Çoğunlukla uykusuzluktan kaynaklanıyor, ki bunun için özür dilemeliyim.

Mesele şu ki, ondan sinir bozucu bir gölge olmasını ben istemedim. Bu pozisyonu kendisi seçti ve bunun tüm sorumluluğunu üstlenmesi gerekiyor.

"Viktor muydu o?"

Sasha'nın sesiyle yavaşça arkamı döndüm. Tamamen uyumasını ya da uyuyormuş gibi yapmasını ve ikinci raunt için onu uyandırmak zorunda kalmayı bekliyordum.

İyi ki uyanma olmayacak, çünkü onu huysuzlaştıracağı kesin.

Merdivenlerin yanında duruyor, üzerinde ortası kesik yün bir elbise var. Sadece ikimizin olduğu bir yerde onu köşeye sıkıştırmak için bu planı tasarladığımda bugün erken saatlerde buraya teslim ettiğim kıyafetlerden biri.

Karina, Rai, Anna, Kristina ya da lanet korumalarım yok.

Ne oldu? Dikkatini benim yerime onlara yöneltmeyi seçti ve ben karımın hayatında bir yan karakter olmaktan hoşlanmıyorum.

Minibara gidip iki bardak votka dolduruyorum, sonra birini ona uzatıyorum. "Evet. Viktor."

Bir yudum alıyor ve benimkine yan gözle bakıyor. "Ne zamandan beri votka içiyorsun?"

"Karımı yatıştırmaya çalıştığım için."

Gözlerini devirmeden önce kendini durduruyor, ama gülümsüyor ve bir yudum daha alarak bunu gizliyor.

Tatsız votkayı tolere ederek ona ayna tutuyorum. Eminim Rus atalarım mezarlarında dönüp bu sözlerimden dolayı beni cehennemin en alt çukuruna kadar lanetleyeceklerdir. Hatta Viktor, varlığının kutsal mesihine iftira attığım için beni 'sahte Rus' olmakla suçladı.

Maksim ayrıca Rus kanından özür dilemem gerektiğini söyledi.

Şanslılar ki, güzel karım içkiyi çok seviyor ve bu nedenle gereksiz konuşmalardan kaçınacağım.

Sasha votkasını ciddiye alıyor. Kanepede oturuyor, her yudumun tadını çıkarırken duruşu biraz rahat. Dikkatimi tamamen yüzünün yumuşak hatları ve boynuna dökülen ıslak sarı saç telleri çekiyor.

Ama asıl şaheser, daha önce boğazının yan tarafına bıraktığım büyük morluk. Kemerin kırmızı izleri onu çevreliyor, cildini morartıyor.

onun sahibi.

Spoiler uyarısı: Bu ben oluyorum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra başını kaldırıyor ve beni dolaba yaslanmış, bakarken bulunca gözleri biraz daha açılıyor.

Boğazını temizliyor. "Viktor'dan gerçekten Makar'ı aramasını mı istiyorsun?" "Birileri kulak misafiri olma alışkanlığı geliştirmiş."

"Öyle bir niyetim yoktu... Sadece oradan geçiyordum."

Konuşmanın ne kadarını duydu? Neyse ki Viktor'un iğrenç yorumlarını dinlememiş, çünkü bunlar kesinlikle benim lehime değil.

"Viktor'dan onu aramasını istediyseniz, bu nerede olduğunu bilmediğiniz anlamına gelir."

"Ya da ne yaptığını."

"Ya da şu," diye tekrarlıyor alçak, yumuşak bir sesle. "Şimdi bana inanıyor musun?"

Uzun bir yudum alıyor ve iç çekiyor. "Artık neye inanacağımı bile bilmiyorum."

"Bu gece bize saldıran adamların ailen tarafından gönderildiğini mi düşünüyorsun?"

Başını iki yana sallıyor. "En azından, beni öldürmeye çalıştıklarını düşünürsek, öyle olmadıklarını umuyorum."

"Anton'u kurtarmak için senin peşinden gelme ihtimalleri ne kadar büyük?" "Yüzde yetmiş mi?" diyor acı dolu bir gülümsemeyle ve ben her birini öldürmek istiyorum
ve acıyı oraya koyan her biri.

Bu sıkıntılı bir durum.

Eğer kendi ailesi onu korumazsa, ciddi bir tehdit altında demektir. Benim peşimden gelmelerine bir şey demem ama ona zarar vermeye kalkarlarsa kalplerini sökmek zorunda kalırım. Ve bunun için benden nefret edebilir.

"O kadar yüksek mi?"

"Büyük şemada hiçbir zaman önemli olmadım." Pencereden dışarı, sonsuz karanlığa bakıyor. "Çocukken, sadece oyun oynamayı önemseyen, bilgisiz, korunaklı bir erkek fatmaydım. Katliamdan sonra aile için bir askere dönüştüm. Neredeyse bir gecede, varlıklarımızı korumak ve intikam almak için kullanılacak bir silah haline geldim. Ben Anton için sadece bir desteğim, varis olduğunda kullanabileceği bir araç. En üzücü kısmı ise tüm bunlar bittikten sonra bir amacım olacağını sanmıyorum. Her şey sona erdiğinde kendime başka bir rol bulmam gerekecek."

"Yeniden bir kadın gibi giyinerek o rolü aramaya başladınız mı?"

Dudakları aralandı. "Bunu nereden biliyorsun?" "Bir önsezi."

"Evet. Onlara artık bir erkek gibi dolaşmayacağımı söyledim. Artık kendimi koruyacak kadar güçlüyüm. Eğer saldırıya uğrarsam, öyle olsun."

İşte benim kadınım.

Sonunda özgür olmaya karar verdiğinde gözlerinin kararlılıkla parlamasına bayılıyorum. Ya da kısmen özgür, çünkü hala ailesine söylenmemiş bir sadakat kuralıyla bağlı.

"İşte burada yanılıyorsun." Ona bir bardak daha getirdim ve yanına oturdum. "Ben burada olduğum sürece kimse karıma zarar veremeyecek."

Boş bardağı masaya bırakıyor ve yenisini alıyor. "Bana öyle demeyi keser misin?"

"Peki, sen benim karım değil misin?"

"En çok bana zarar verebileceğinizi hiç düşündünüz mü?"

"Nasıl yani? Sanırım hakkımdaki yanlış düşüncelerinizin hiçbirinin doğru olmadığını kanıtladım. Başka bir kadınla evlendiğime ve seni ve aileni öldürmeye çalıştığıma inanmaya devam ettiğini düşünsene."

Gerilir. Belli belirsiz ve kısa sürede gizliyor ama bu olasılığın görüntüsü aklından binlerce kez geçmiş olmalı.

Sasha'nın zayıflığı -aşırı düşünme eğiliminde olması- onun çöküşü olabilir.

Bir anlık sessizlikten sonra bana baktı, gözleri yumuşak yeşil ve sert kahverenginin karışımıydı. "Hâlâ planlarını, hırsını ve güç yarışını benim önüme koyuyorsun. Bunu tekrar yapmayacağına güvenemem."

"Paranoyaklaşıyorsun."

"Paranoyak mı? Sana seni sevdiğimi söyledim ve sen de birkaç saat sonra lanet nişanını tüm dünyaya duyurdun. Bunun neresi paranoyakça?"

Ben konuşmaya başlıyorum ama o elini kaldırıyor. "Başka bir şey hakkında konuşalım.

Makar'ı bulduğunuzda ne yapacaksınız?"

"Cevaplar için ona işkence edin. Arnavutlar seni öldürmek için bir adamla işbirliği yaptıklarını söylediler."

"Bunun Makar olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. O hayatı boyunca bir hizmetkârdı. Birden bire efendiye dönüşmez."

"Sizce yaptıklarının arkasında biri mi var?"

"Sanmıyorum. Eminim. Şimdi o kişinin ne kadar yakınımda olduğunu bulmam gerekiyor."

"Şüphelileriniz mi var?" "Her zaman vardır."

"Elbette." Bir nefes bırakıyor. "Yani ona işkence ediyorsun ve sonra ne yapıyorsun?" "Sonra ona istediğini yapacaksın."

"Onu bana mı emanet edeceksin?"

"Seni öldürmeye çalıştığına göre adil görünüyor."

"Vay canına. Kudretli Kirill kritik bir konuda son sözü başkasına mı bırakıyor?"

"Başka biri değil." Kolumu beline dolayıp onu kendime öyle bir çekiyorum ki, birkaç votka damlası göğsüne sıçrıyor. "Benim *karım*."

Rahatsız olmamış gibi görünmek için elinden geleni yapmasına rağmen, yanaklarını pembe bir renk kaplıyor.

Sanki allığını tenimde hissediyormuşum gibi yanaklarını okşuyorum. Sasha hareketsiz kalıyor ama ben onu okşarken dudakları aralanıyor.

"Kendin olmaya izin verdiğinde çok seksi göründüğünü söylemiş miydim?" "Kendine sakla." Birkaç santim uzaklaşıyor. "Makyaj falan da yapmıyorum, o yüzden dalkavukluğa gerek yok."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Onu tekrar yanıma çektim, aramıza mesafe koymasına kişisel olarak alınmamaya çalıştım. "Makyaj umurumda bile değil. Ben senden ve o muhteşem sarı saçlarından bahsediyorum."

"Sarışınların senin tipin olduğunu biliyordum," diye homurdanıyor. Sırıtıyorum. "Bu yüzden mi tekrar boyattın?"

"Hayır." Dünyaya g e l m i ş en korkunç yalancı gibi başka tarafa bakıyor.

"Kristina ile ilk nişanlandığımda sen de bana sarışın olduğunu söylemiştin."

"Bunu hatırlamıyorum."

"Onun gibi olabileceğinizi de söylemiştiniz. *O kadar* kıskanç mıydın?"

"Hayır. Kristina kim? Ayrıldığımdan beri onu hiç düşünmedim." Bunu söylerken bile yanakları kızarıyor ve dudakları büzülüyor.

Yeni baldızıma, eşimin bu yönünü ortaya çıkarmayı başardığı için 'Sana robot dediğim için özür dilerim' yazan bir teşekkür kartı almam gerekecek.

Bu, ne kadar inkâr etse de beni önemsediğini gösteriyor.

Yanımda olduğu sürece benimle istediği kadar savaşabilir.

Asla bir çıkış yolu bulamayacağından
emin olacağım. Bir tane bile.

Boşanma mı? Söz konusu o olduğunda bu lanet kelimeye inanmıyorum.

"Benimle neden **evlendin ki**?" diye soruyor bir süre sonra.

"Sen
Kendine kolayca başka bir pazarlık ya da evlilik yoluyla ortaklık bulabilirdin."

"Çünkü sen istedin."

Kalın bir şekilde yutkunuyor ve bir sonraki kelimesi fısıltı olarak çıkıyor. "Ne?"

"Bana 'Eğer karın olmak isteseydim, bunu gerçekleştirir miydin?' diye sormuştun. Ben de bunu gerçekleştirdim."

"Kuruma inanmıyor olsanız bile mi?"

"Artık biliyorum. Ve ne var biliyor musun? Ölü numarası yaptığın için hâlâ çok öfkeliyim ama senden başka karım olmayacak."

Dudakları ayrılıyor ve yavaşça, çok yavaşça başını omzuma koyuyor.

Şimdi, horozumun söz verdiği ikinci raundun sabote edilmesi ihtimalinden hoşlanmadığını belirtmek isterim, ancak bugün çok şey yaşadı ve uyumasına izin verebilirim.

Ya da ben gözlerimi kapatırken böyle düşünüyorum. Elimi tutuyor ve avucumu sabit kalp atışlarının üzerine koyuyor.

Ve böylece, ben yokum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Belli ki Kirill'in planı beni buraya getirmekti.

Bu kulübeye geleli bir hafta oldu ve o gitmeyi reddediyor.

Açıkçası ben de ayrılmak istediğimi sanmıyorum. Ancak onun aksine, dışarıda bizi bekleyen gerçek hayat sorunlarını tamamen göz ardı edemem.

Kirill, Pakhan olduğu düşünüldüğünde bu konuda daha endişeli olmalı. O da bu görevde yeni olduğu için dışarıda neler olup bittiğine dair tek kaynağı olan Viktor'a güvenerek aksiyondan uzak kalmayı göze alamaz.

Yine de bu onu caydırmışa

benzemiyor. Azıcık bile değil.

O daha çok her fırsatta beni becermekle ilgileniyor. Bütün gün onun tarafından köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Son zamanlarda garip bir şekilde azmış durumdayım ve o da mümkün olan her fırsatta beni şımartıyor.

Kirill'in her zaman hayvani bir seks dürtüsü vardı, ama daha kötüye gideceğini hiç düşünmemiştim.

Her fırsatı beynimi sikmek için bir fırsat olarak görmekle kalmıyor, aynı zamanda bitirmiyor ve ben tükenene, hareketsiz kalana ve çökmenin eşiğine gelene kadar devam ediyor.

Sanırım bunu, duş almama ve yıkanmama yardım etme ve ardından kollarında koza gibi uyumamı sağlama şansına sahip olmak için yapıyor.

Ve en büyük mucize? Gerçekten uyuyor. Her gece.

Bazen başı göğsümde. Bazen de benim başım onunkinde.

Bütün gece uyumuyor ama çok ihtiyacı olan birkaç saat dinlenebiliyor.

Birkaç gün önce beni tekrar Anton'u görmeye götürmesi bir yana, burada isteyerek bulunmamın bir nedeni de onda tanık olduğum gerçeküstü değişim.

Sanki bambaşka bir Kirill'in yanındaymışım gibi, ama aslında öyle değil.

O aynı esrarengiz, biraz iyi, *çok* fazla aklı başında olmayan, dünyayla kavgalı, güvensiz bir manipülatör olan adam. Ama bu kulübede onunla geçirdiğim süre boyunca, onun...daha fazlası olduğunu keşfettim.

Örneğin, yemek yapmayı seviyor ve aslında bu konuda çok da iyi. Bunun sebebinin çocukken Konstantin ve Karina'nın en sevdiği yemekleri yapmaktan hoşlanması olduğunu söylüyor.

Kirill olduğu için, içten içe bir bakıcı, koruyucu tarafı olduğunu asla kabul etmez. Herkes bu ayrıcalığa sahip değildir, ancak bu listeye dahil olan birkaç kişi onun koşulsuz desteğini alır.

Kristina ile evlendikten sonra Konstantin ile ilişkisinin muazzam bir şekilde geliştiğini görmek beni mutlu etti. Bu konuyu açtığımda Kirill "Ben sadece iş anlaşmasıyla ilgileniyordum" dedi.

O tam bir yalancı. Öyle olsaydı, Igor fikrini değiştirirse diye onlar için yalan söyleyip evlenmelerini sağlamak için elinden geleni ardına koymazdı.

Son birkaç gündür o kadar dostane davrandı ki, bu biraz korkutucu.

Yemek yapmayı öğrenmek istediğimi her zaman söylediğim için bana yemek yapmayı öğretmeyi teklif etti. Her sabah bana çiçek getirir, sonra onları bir vazoya yerleştirir.

Şaka yapmıyorum. Spor olsun diye öldüren Kirill, benim için sevecen bir aşık gibi çiçek topluyor.

Bazen gece geç saatlere kadar konuşuyoruz. Diğer zamanlarda, zirveye ulaşana kadar yürüyüşe çıkıyoruz ve sonra yüzünde kocaman bir sırıtışla avazım çıktığı kadar bağırmamı izliyor.

Kaslarımı gevşetmek için bana derin masajlar yapıyor. Kısmen, bunu bir sonraki sikiş seansında daha enerjik olmam için yapıyor, ama minnettarlıkla kabul ediyorum.

Bu tür şeylerin ona doğal gelmediğini biliyorum. Benim için çaba sarf ediyor. Sadece hayalini kurduğum yanını görmeme izin veriyor.

Kirill'in zamanını kendime mi ayırayım?

Gülümsem
esi mi?
Gülüyor
mu?
Dalga mı geçiyor?
Tüm dikkatini mi?
En çılgın hayallerimde bile bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim.
Ama öyle. Ve bu beni çok korkutmaya başladı.
Her sabah, balayı döneminin sona ermesinden korkarak uyanıyorum. Onun ailemin düşmanı olduğu bir dünyaya geri dönmek zorunda kalacağız.
Ne zaman dışarı çıksak, bir parçam etrafımızı izliyor ve o adamların bize tekrar saldırmasını bekliyor.
Bunun bugün gerçekleşmemiş olması, yarın da gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez. Hepsi.
Ve bu düşünce süreci beni deli ediyor.
O naif umutlu duruma düşmek istemiyorum.
Evlendim, çünkü iyi olan her şeyin bir sonu olduğunu biliyorum.
Her şeyi.
Ama aynı zamanda, **i ç i m i** kaplayan ezici mutluluğu da kontrol edemiyorum.
Daha fazlasına ihtiyaç var.
Bırakma dürtüsü. Sadece bir süreliğine.
Ne yazık ki benim için ve ne kadar karşı koymaya çalışsam da, Kirill hala kendim için sahip olmak istediğim tek kişi.
Görev için değil. Aile için değil. İntikam için
değil. Sadece benim için biri.
Birlikte egzersiz yapmaktan ibaret olan sabah rutinimiz için biraz fazla heyecanlanıyorum. Ona birkaç kez yumruk atmayı başardım ama bunlar çok az.
Fırsatını bulduğu her an beni alaşağı etmekten çekinmiyor.
Merdivenlerden egzersiz kıyafetlerimle iniyorum. Bugün sadece sporcu sütyeni ve dar şortumu giymeye karar verdim.
Kıçımın kenarı.
Onu baştan çıkarmaya çalıştığımdan falan değil. Tamam, belki biraz.
Geçen gün en yakın kasabaya alışverişe gittiğimizde aldım.
-Bir saatlik yürüme mesafesinde.
Noel'e yaklaşık iki hafta var, bu yüzden tüm kasaba ışıklar, süslemeler ve heyecanla doluydu. Kalbim Noel'i hatırladıkça acıyor.

Geçen Noel'i kutlama fırsatım olmadı. Ancak insanları mutlu görmeyi sevdim.

Kirill ise hiç etkilenmedi ve tüm bu neşeli atmosferi bir huysuz gibi yargılamaya devam etti.

Çok fazla çanta taşıdığımız için dönüş yolunda bir çiftçinin kamyonuna otostop çekmek zorunda kaldık. Şoför beni bir saniye fazla kontrol etmiş olabilir ve Kirill'in zavallı adamın kafasına bir kurşun sıkmasını engellemek zorunda kaldım.

Günümüze dönelim. Genelde beni günün çiçekleriyle uyandırırdı ama bugün uyandırmadı. Yine de normalden biraz daha erken uyandım.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda duraksıyorum. Taze çiçekler yemek masasının üzerindeki vazoda güzelce duruyor.

Yani geri geldi.

Onları kokluyorum, sonra fotoğraflarını çekiyorum ve onları tutarken bir selfie çekip Karina'ya gönderiyorum.

Sasha: Bugünkü çiçeklerim.

Hemen cevap veriyor.

Karina: Ugh. Seni benden uzak tutmak için her şeyi yapıyor.
Onu bir daha gördüğümde bıçaklayarak öldüreceğim.

Cevabımı yazarken gülümsüyorum.

Eninde sonunda geri döneceğiz**.** Sonsuza kadar burada kalamayız.

Eminim sen de istiyorsundur.

Kardeşimin serbest bırakılacağından ve herhangi bir sorun çıkarmayacağından emin olsaydım, evet. Ama şu anda durum, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi geliyor.

Fırtına öncesi sessizlik.

İşin iyi tarafı işkence yok. Birkaç gün önce onları tekrar ziyaret ettiğimizde Anton ve Maksim odanın iki ucundan birbirlerine bakıyorlardı.

Saçmalama**.** Tabii ki geri dönmek istiyorum.

Karina: Lütfen yap. Seni özledim! Kirill'i değil

ama. Başımı sallıyorum.

Yemin ederim bu aile sert sevgi gösterileri olmadan hayatta kalamaz. Sanat dalında ödül almaları lazım.

Çiçeklerin birkaç fotoğrafını daha çektikten sonra onları ve telefonumu masanın üzerine bırakıp dışarı çıkıyorum.

Bahçede duran ve Kirill olmayan başka bir adamla karşılaşınca adımlarım durdu.

"Viktor?"

Dağ gibi adam arkasını dönüp kaşlarını kaldırdı, muhtemelen bu şekilde giyinmeme alışık değildi, sonra yüz ifadesini düzeltip başını salladı. "Bayan Morozova."

Alaycı bir şekilde omzuna dokunuyorum. "Birdenbire bu kibarlık da neyin nesi? Bana Sasha ya da Aleksandra de, çünkü küçültme formuna alerjin var."

"Sen patronun karısısın. Size resmi unvanınızla hitap edeceğim."

Gözlerimi deviriyorum. "Ona kızdığın zaman Kirill diyorsun." "Sana kızdığımda isminle hitap edeceğim."

Tanrım. O bükülmez bir pislik.

Yine de Viktor orada olduğu sürece Kirill'in güvende olduğunu hep hissettim. Ve onu muhtemelen benden daha iyi koruyabileceğinden nefret etsem de, Viktor'un ona bir şey olmasına izin vermeyeceğine sevindim.

"Nerede o?" Sanki altı-üç yaşında kaslı bir adam samanlıkta hemen fark edilemeyecek bir iğneymiş gibi etrafını araştırıyorum.

"Bir şeyi kontrol ediyor."

"Neymiş o şey?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Onun yaptıklarını sana bildirmek gibi bir yükümlülüğüm yok." "Sen gerçekten bir pisliksin, bunu biliyor muydun? Bu kimseye zarar vermez.
az önce soruya cevap verdin."

"Buna ben karar vereceğim."

Kollarımı kavuşturup daha uzun duruyorum, Viktor boy ve yapı olarak benden çok daha büyük olduğu için bu biraz anlamsız. "Benimle bir sorunun mu var?"

"Benim," diyor robotik, donuk bir ses tonuyla. "Sana bunu düşündüren ne? Onu gözetlediğin gerçeği mi? Ya da Rusya'da onu neredeyse öldürtüyor olman mı? Ya da belki, sadece *belki,* şimdi her şeyi yeniden yapıyor olman mı?"

Kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. "Rusya olayı kasıtlı değildi ve eğer ölmesini isteseydim, geri döndüğümde onu öldürürdüm."

"Yani onu kolundan mı vurdun?"

Dudaklarım aralandı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır. Askerlerden birinin onu vurduğunu söyledi ama ben durumun böyle olmadığından şüphelendim. Yakın olduğu biri olmadıkça ya da kendisi izin vermedikçe bu kadar kolay vurulmasına izin vermezdi. Şimdi,

sen olduğunu doğruladım."

"Ben...düşündüm ki..."

"Ne? Başka biriyle mi evlendi? Seni ve aileni öldürmeye mi çalıştı? Bu konuda onunla konuşmayı bile denemeden bu kadar emindiniz."

Dudaklarımı büzüyorum, sonra dilimi şaklatıyorum. "Tam olarak doğru ruh halinde değildim."

"Sence öyle miydi? Seni kendi elleriyle gömdükten sonra hayatta olduğunu yeni öğrendi. Seni geri görmeye hazır olduğuna inanıyor musun?"

Yutkunmam boğazımda düğümleniyor ve ne diyeceğimi bilemeden birkaç saniye ona bakıyorum. Bir yandan, işaret ettiği şeyi suçlayamam ama diğer yandan, Rusya'ya geri dönmek zorunda kaldıktan sonra benim yaşadığım duyguları yaşamamıştı.

İhanet, öfke ve mutlak çaresizlik duyguları. Hatta özlem bile vardı. Kirill'i çok özlüyordum ve bunun için her gün kendimden nefret ediyordum.

Viktor öne çıkar. "Seni uyarıyorum. Eğer ona tekrar zarar vermeye kalkışırsan, seni affetmesi umurumda bile olmaz. Seni öldürürüm ve onun hayatından kalıcı olarak çıkarırım Aleksandra."

Çenemi kaldırıyorum. "Denediğini görmek isterim."

"Beni zorlama. Senin sözde ölümünden sonra nasıl eski halinin bir hayaletine dönüştüğüne şahit oldum ama onu kendim gömmek yerine bunu tercih ederim."

"Onun yaralanmasını ya da ölmesini istemiyorum Viktor."

"Geçmiş siciliniz sizin lehinize işlemiyor. Sadece kelimelerden daha ikna edici bir şeye ihtiyacım olacak."

"Bunu sana kanıtlayacağım."

"Neyi kanıtlayacaksın?"

Kirill'in derin sesi omurgamı dikleştiriyor. Başka biri olsa sadece kapalı tonunu duyardı ama ben yüzeyin altında kaynayan öfkeyi kolayca algılayabiliyorum.

Kolu sırtıma dolanıyor ve çıplak tenimde tüylerim diken diken oluyor.

Ona bakıyorum ve keşke bakmasaydım diyorum. Yüzünde keskin bir onaylamama açısı var. Gözlerinde eşi benzeri görülmemiş bir fırtına kopuyor ve gözleri öfkeli bir maviye dönüşüyor.

Ve o gözler şimdi Viktor'a çevrilmiştir. "Karım sana neyi kanıtlayacak?"

Muhafız sadece bir omzunu kaldırır. "Neden ona sormuyorsun?"

"Sana soruyorum ve eğer bir sonraki nefeste bana cevap vermeye başlamazsan, son nefesini verene kadar tüm havana el koyacağım."

"Önemli bir şey değil." Kararsız bir elimi göğsüne koyuyorum.

Son zamanlarda o kadar mutluluk içindeydim ki, ne kadar korkutucu olabileceğini neredeyse unutuyordum.

"Ayrıntıları öğrendikten sonra bir şey olup olmadığına karar vereceğim."

"Senin incinmeni istemediğini söyledi, ben de casusluk ve komploculuk geçmişini göz önünde bulundurarak ona inanmadığımı söyledim, o da bunu kanıtlamayı teklif etti."

Viktor'a bakıyorum, ağzım açık. Piç herif hiçbir ayrıntıyı atlamadan her şeyi anlattı. Şaşırmam gerekmiyordu ama en azından beni utandırmayacağını düşünmüştüm.

"Ben gidiyorum," diyor Viktor ve cevap beklemeden dönüp gidiyor.

Buraya arabayla gelmiş ve arabayı birkaç dakikalık yürüme mesafesindeki ana toprak yolda bırakmış olmalı.

Kirill'in ifadesi, Viktor'un sırları ifşa etme seansına rağmen değişmiyor. Aksine, gözlerindeki bakış daha da koyulaşıyor, gözbebekleri neredeyse irisleri yutuyor.

Dikkatle de olsa gülümsemeye çalışıyorum. "Bu maç için hazır mısın?" "*Farklı* görünüyorsun."

İznim olmadan yanaklarım kızardı. "İyi farklı mı?" "Kötü."

"Siktir git," diye fısıldadım.

Parmaklarını koluma geçiriyor. "Viktor'u fark edince mi böyle giyindin? Senin tipin olduğunu bilmiyordum."

"Belki de öyledir." Çenemi kaldırıyorum.

"Öyle mi?" Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ama bu daha çok korkutucu bir sırıtışa benziyor. Böyle sakin olmasından hoşlanmıyorum. Haince bir şeyler planladığını anlamanın kesin bir yolu bu.

"Evet. Boşandığımız zaman için seçeneklerimi açık tutmaya karar verdim." Onu kışkırttığımı biliyorum ama önce o yaptı.

Onun için giyindim ve lanet olası pislik beni kötü hissettiriyor.

Bir an orada duruyorum ve sonra beni boğazımdan yakalıyor, parmakları yanlara bastırıyor, böylece hareketsiz kalıyorum.

"Ne zaman çeneni kapatman gerektiğini öğrenmelisin, Sasha."

Eline vuruyorum ve bacağına tekme atıyorum ama hareket etmeme izin vermiyor.

Bu adamla her zaman mücadele ediyorum. Sanki kazanma şansı olmayan bir boğayla dövüşüyorum.

"Bırak beni, seni pislik," diye zorluyorum kalan azıcık nefesimle. "Bunu anla, *karıcığım*." Yüzüme çok yakın konuşuyor, ağzı neredeyse yanağıma dokunuyor. "Senin için benden başka seçenek yok. Eğer var diye ısrar etmeye devam edersen, her birini katledişimi sana izletirim."

Bende kesinlikle bir sorun var. Aksi takdirde, neden onun vahşi dokunuşu ve çılgın sözleri vücudumdaki sıcaklığı bir kademe artırıyor?

Belki ben de onun kadar berbat durumdayım.

Belki de en başta ona aşık olmamın nedeni, varlığından haberdar olmadığım deli yanımla konuşmasıydı.

Beni geri itiyor ama çimlerin üzerine düşüyorum, bu yüzden pek bir darbe almıyorum. Son zamanlarda beni o kadar çok hırpalıyor ve fırlatıyor ki, her zaman bir tür gümbürtü bekliyorum.

"Görünüşe göre kime ait olduğunu hatırlatmaya ihtiyacın var." Öfkeli bir tanrı gibi üzerimde geziniyor, göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor. İnce gri gömleği kaslarına yapışmış, hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

Şortumu indiriyor ve kumaş şişmiş klitorisime sürtünme yaratırken nefes nefese kalıyorum.

Şortu bir kenara fırlatıyor. "Altına bir şey giymemişsin bile."

"Giymememi söylemiştin."

Amımı tokatlıyor ve ben de sarsılıyorum. Vay anasını. Bunun çok iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?

"Şşşt. Bir kelime daha etme, Sasha."

"Siktir git."

Amımı tekrar tokatlıyor ve sonra klitorisimi ovuyor. Çekirdeğim zonklayarak canlanırken başım geriye doğru yuvarlanıyor.

Boşalacağımı sanıyorum ama birden parmaklarını kaldırıyor.

"Kapa çeneni lafının hangi kısmını anlamadın, hmm?" Dizleri başımın iki yanında olacak şekilde üzerime geliyor ve saçlarımdan tutup beni yukarı çekiyor. Kafa derimde acı patlıyor ama sikini kurtarıp yüzümü kasıklarına doğru iterken buna odaklanacak vaktim yok. "Görünüşe göre seni yapmak için o ağzı becermem gerekiyor."

Bir şey söylemek için dudaklarımı aralıyorum, ama o bu fırsatı kullanarak içeri giriyor.

Aleti boğazımın arkasına çarpıyor ve orada tutuyor.

Gözyaşlarım göz kapaklarımdan süzülürken ve öğürme refleksim devreye girerken ona bakıyorum. Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

"Bakmak istediğim gözler bunlar. Benimkilere benziyorlar."

Sadece tekrar itmek için dışarı çekiyor. Parmakları kafatasımı kazarken, başımı yönlendirmek ve ağzımı sikmek için tutuşunu kullanıyor. Onu emmeye bile çalışmıyorum. Şu anda istediği bu değil. Bana hükmetmesi, beni kullanması gerekiyor ve gözlerindeki dengesiz bakış, iç bacaklarımın uyarılmayla yapış yapış olmasına neden oluyor.

"İşte bu, Solnyshko. Sikimi sertleştir ve ıslat ki amına sokabileyim."

Bana bir fahişe gibi davranırken takma adımı kullanması garip gelebilir ama hiç de öyle değil.

Ağzım tıkanıyor ve sikinde boğuluyorum ve o kalçalarını ileri iterek onu olabildiğince derine almamı sağlıyor. Kendi kalçalarım sarsılıyor, bir dokunuşa ihtiyaç duyuyorum, sadece küçük bir uyarım ve boşalacağım.

Çekildiğinde, tükürük ve gözyaşları yüzüme yapışıyor, ancak tekrar içeri girmeden önce bir nefes almama zar zor izin veriyor. Ellerinden biri saçlarımı yumrukluyor ve diğeri neredeyse tüm yüzümü kaplıyor, gözyaşları ve salyalarımla bulaştırıyor.

Elimi bacaklarımın arasına götürüyorum ama yüzümü bırakıp ağrıyan meme uçlarıma tokat atıyor, sonra da elimi çekip alıyor. "Kullanılmak seni azdırdı mı, karıcığım?" Ağzımdan kayarak çıktı. "Seni becermemi söyle."

Nefesim kesiliyor ve boğuluyorum. Havasızlıktan ciğerlerim yanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

"Siktir git," diye fısıldadım.

Bana kalp durdurucu bir gülümseme sunuyor. "Yeterince iyi."

Bacaklarımın arasına yerleşiyor, onları daha da ayırıyor, sonra iki elini boynuma doluyor.

Nefessizlikten mi, oramın yapış yapış olmasından mı, yoksa ağzımı sikerek beni soktuğu durumdan mı, belki de hepsinin bir kombinasyonu olduğundan emin değilim. Ama içine girdiği anda boşalıyorum.

Tüm bedenimi sarsan keskin ama güçlü bir orgazm. Çığlık atmak istiyorum ama boğazımı vahşice kavradığı için bu imkansız. Bir an için, o beni canlı canlı sikerken öleceğimi düşünüyorum.

"Amın tam olarak kime ait olduğunu biliyor, Solnyshko. Benim sikimden başka bir seçeneğe ihtiyacı yok, değil mi?"

Sırtım yerden kalkıyor ve kök salabilmek için iki avuç ot tutuyorum.

"Sen benimsin." Daha sert sıkıyor ve beni daha derin sikiyor, hassas noktama tekrar tekrar vuruyor. "Sadece *benimsin*."

Tekrar boşalacağımı düşünüyorum ama aniden çekiliyor ve boynumu serbest bırakıyor. Dudaklarımdan bir hayal kırıklığı iniltisi dökülüyor ve sadist bir kıkırdama çıkarıyor.

Beni hiç uyarmadan yüzüstü çeviriyor ve dört ayak üzerinde durmam için kaldırıyor, sonra da kıçım havaya kalkacak şekilde aşağı itiyor.

Arkamda diz çöktüğünü hissediyorum, vücudunun sıcaklığı dış dünyanın soğuğuna karşı hoş bir erteleme. Buraya aslında kimse gelmese de, beni herkesin içinde becerdiği gerçeği var ve bu da tahrik olmama büyük bir coşku katıyor.

Kirill kıçımın yanaklarını ayırıyor ve ıslaklığımı yarığımdan arka deliğime doğru sürüklüyor. Gerildim, kalbim küt küt atmaya başladı. "Ne yapıyorsun?"

"Her santimini sahipleniyorum. Kıçın sahiplenilmek için yalvarıyor." Deliğime tükürüyor ve nedense o kadar sıcak ki yutkunuyorum.

Daha önce ve geçen hafta boyunca çok fazla anal oyun yaptık, ama beni orada hiç becermedi.

Şimdi o an geldi ve içimi bir korku kapladı. Titreyen elimi uzatıp bileğini kavrıyorum. "Bekle...bekle."

"Beklemekten

bıktım." "Ama..."

"Şşşt..." diyor şaşırtıcı derecede yatıştırıcı bir tonda ve kıç yanağımı tokatlıyor, sonra da zonklayan arka deliğime tükürüyor.

Nefesim kesiliyor, kalçalarım titriyor ve o da bu şansı tacı içeri sokmak için kullanıyor.

Oh, Tanrım.

Islandım ama hala acı veriyor.

İkinci santimi takip etti ve hıçkırarak ağlamaya başladım. "Kirill, lütfen... Acıyor..."

"Şşşt... çok iyi bir kız gibi sikimi alıyorsun, Solnyshko."

Dudaklarım titriyor ve tırnaklarımı çimlere ve toprağa geçiriyorum. Bir elini aşağı uzatıyor ve klitorisimi zevkli daireler çizerek ovuyor. "Beni dışarı itme. Rahatla."

Sırtımı indiriyorum ve kendimi rahatlamaya zorluyorum ve sonra sonuna kadar giriyor. Gerilme o kadar keskin ki çığlık atıyorum, ama klitorisimi yavaş, neredeyse yatıştırıcı dairelerle uyarmaya devam ederken acı kısa sürede yerini zevke bırakıyor.

"Sen çok iyi bir kızsın, karıcığım."

"Luchik..." Lakabını söylemek istememiştim ama şimdi söyledim ve geri alamıyorum.

Bunun üzerine hızı artar ve homurdanır, "Bir daha söyle."

"Luchik, lütfen."

"Lütfen ne?"

"Becer beni."

Üç parmağını amıma sokarken kıçımı tokatlıyor ve içine giriyor. "Amcığımın dışlanmış hissetmesine izin veremeyiz."

Tamamen doldurulma hissi beni nefessiz bırakıyor ve

-Hayır, serbest bırakılmam gerekiyor.

Hayatımda hiç bu kadar muhtaç hissettiğimi hatırlamıyorum.

Ona doğru geri itiyorum, kıç yanaklarım kalçalarına ve kasıklarına karşı bir tokat sesi çıkarıyor.

Kıçıma şaplak atıyor, sonra parmaklarını etime batırıyor. "Bu kıyafetleri benden başka kimse için giymeyeceksin. Sana böyle bakabilecek tek kişi benim. Seni böyle sikebilecek. Sana böyle *sahip olacağım.*"

"Deli olmayı bırak..."

Saçlarımdan bir tutam tutuyor ve sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni yukarı fırlatıyor ve doğrudan ağzıma karşı konuşmak için başımı çeviriyor. "Söz konusu sen olduğunda delinin teki olduğumu şimdiye kadar anlamış olmalıydın. Sakın beni sınamaya kalkma."

İçime daha sert pompalıyor ve bu sefer onun sikinin ve parmaklarının etrafına boşalırken çığlık atıyorum.

Kirill beni öpüyor, beni boğarken bile dilim onunkiyle savaşıyor.

Nefesimi çaldığında ne kadar gerildiğimi çok iyi biliyor ve bu hareketi tekrar tekrar yapmaktan asla çekinmiyor.

Ama işinin biteceğini umuyordum, tamamen yanıldığım kanıtlandı.

Beni tekrar çimlerin üzerine fırlatıyor, kıçım havada ve çıldırtıcı bir hızla devam ediyor.

Açık.

VE DEVAM ET.

Ve *devam et*.

Neredeyse bayılana kadar.

Ta ki artık "sadece fiziksel" cümlesini düşünemeyene kadar. Bu konuda kesinlikle sadece fiziksel bir şey yok.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

"Gkalk artık."

Sasha bana saldırırken boğazının derinliklerinde hırlıyor. Bu sefer onu öyle bir kışkırttım ki durup düşünmedi bile. strateji hakkında.

Akılsız, adrenalin ve sağlıksız dozda öfkeyle dolup taşıyor.

Ter şakaklarından ve boğazından aşağı süzülüyor ve spor sütyeninin altından göğüslerinin arasına süzülüyor. Benim hakkım olan yeri aldığı için tere kızıyor muyum? Muhtemelen.

Bana yüksek tekme atmaya çalıştığında yoldan çekiliyorum, sonra onu ters yöne itiyorum. Çimlerin üzerine düşüyor ama kalıcı hasara yol açacak kadar sert değil.

Ya da herhangi bir hasar, gerçekten.

Her zaman onu ciddiye almamı ve sonuna kadar gitmemi istedi ama bu imkansız. Sadece onu incitirim ve bunu yapmaktansa kollarımı kesmeyi tercih ederim.

Pratik yapmaktan ve şiddetten hoşlandığını biliyorum. O gerçek bir askeri yaşam ürünü ve farkında olmadan fiziksel uyaranlar olmadan hayatta kalamayan askerlerden birine dönüştü.

Bu duyguyu bir dereceye kadar anlıyor olsam da, bazı erkeklerim gibi bunu tüm kişiliğim haline getirmiyorum. Ve Sasha.

İki buçuk haftadır kulübedeyiz ve ne zaman onun beynini sikmesem, bir maç talep ediyor. Bu sabah düelloları, her seferinde dört gözle beklediği bir rutin haline geldi. Bu durum için giyiniyor bile.

Şimdi, dar spor sütyeninin ve dolgun bacaklarını saran bu minik şortun dikkat dağıtıcı olduğunu belirtmek isterim. Daha iyi bilmesem, bunu dikkatimi dağıtmak için bilerek yaptığını söylerdim.

"Spor olsun diye dayak yemekten bıktın mı?" Kollarımı kavuşturup onun dört ayak üzerindeki pozisyonuna bakıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Daha eğlenceli bir aktiviteye geçebiliriz."

Bana ters ters bakıyor, ayağa fırlıyor ve ellerini havaya kaldırarak gardını alıyor. "Daha bitirmedim."

Yumruk atmadan önce havada bir savaş çığlığı yankılanıyor. Yumruğunu avucumun içine aldım. "İnat etmeyi bırak. Eğer vuramayacağına karar verirsem, vuramazsın."

"Ugh." Tüm gücüyle itiyor. "Pes etmeyeceğim." "Bu durumda,

bütün gün burada kalmamız gerekebilir."

"Umurumda değil!"

"Evet, öyle. Diğer zevkli fiziksel aktiviteleri tercih ederim."

"Hayal kurmaya devam et, pislik." Eğilir ve tekrar dener.

Sırtını göğsüme yaslaması için elini tutarken onu belinden kavrıyorum. Sonra başımı eğiyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Söz veriyorum, aklımdaki şeyden bundan daha fazla zevk alacaksın. Aslında, bu öfkenin azalmasına yardımcı olacak."

"Aptalca umursamazlığınla şu anda beni daha da sinirlendiriyorsun."

"Gerginliğini atman için sana biraz bitki çayı da hazırlayabilirim." Kulağının kabuğunu kemirdim.

"Kirill!" diye homurdanıyor, belli ki patlamanın eşiğinde.

"Evet?"

"Benimle ciddi bir şekilde dövüş ve oyun

oynamayı bırak." "Reddediyorum."

"Ama neden?" Gözlerini kısıyor. "Beni bu kadar az mı

düşünüyorsun?" "Hayır. Sadece seni incitme fikrinden

hoşlanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Bana dirsek attı ve elimden kurtuldu. "Ben orada dururken Kristina ile nişanlandığını açıkladığında bunu gayet iyi yaptın."

"Bunun için beni asla affetmeyeceksin, değil mi?"

"Bilmiyorum. Belki de yapmam. Beni ciddiye alırsanız bunu düşünebilirim."

"Bunu isteyen sendin, o yüzden yürüyemediğin zaman gelip bana ağlama."

Sırıtıyor ve hiç vakit kaybetmiyor. Sasha tüm gücüyle üzerime geliyor. Onu yere itiyorum, altımda sıkışıp kalmasının verdiği hissin tadını biraz fazla çıkarıyorum.

Birkaç dakika sonra kaçmayı başardı ve bana yüksek tekme atmaya çalıştı. Bileğinin etrafından dolanıp çekiyorum. Dengesini kaybediyor ve tekrar yere düşüyor.

Normalde hemen geri zıplardı ama kıpırdamadan duruyor.

Çekişin arkasına güç koymadım, bu yüzden iyi olmalı.

Değil mi?

"Ah," diye homurdanıyor, cenin pozisyonuna geçiyor ve karnını tutuyor.

"Siktir." Yanına koştum. "İyi misin?"

Yüzü buruşmuş, gözleri yarı kapalı ve üst kısmında boncuk boncuk ter var. dudak.

Lanet olsun.

Bir elimi ona doğru uzattım. "Sana benimle kavga etmemeni söylemiştim! Nerede? Acıyor mu? Hareket edebiliyor musun-"

Saniyeden kısa bir süre içinde sırt üstü dönüp yüzüme tekme atıyor, sonra da boktan bir sırıtışla zıplayarak uzaklaşıyor. "Yakaladım seni!"

Elimin tersiyle yanağımdaki zonklayan noktaya dokunuyorum. Küçük lanet-

Tek kelime etmeden arkamı dönüp kulübeye doğru ilerliyorum. Tendonlarım gerginlikten neredeyse kopacak ve başım patlayacakmış gibi hissediyorum.

Sasha hemen yanıma gelip omzumu omzuyla itiyor. "Eziklik yapma. Hadi devam edelim."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Oh, hadi ama. Beni her zaman aşağı atıyorsun. Beni incinmiş gibi davranırken görmüyorsun."

Her zaman öyle yapıyor, lanet bir bebek gibi mızmızlanıyor ve homurdanıyor. Sasha bazı konularda bir Japon balığının hafızasına sahip gibi görünüyor ama bana karşı beslediği tüm kinleri hatırlamakta hiç zorlanmıyor.

"Bir kez bile kazanmak benim için çok

mu yanlış?" Cevap yok.

"Seni tekmeledim diye bana sessizlik muamelesi mi yapıyorsun cidden?"

Birden onunla yüzleşiyorum, geri adım atmadan önce bana çarpıyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Neden... neden bu kadar korkutucu görünüyorsun?"

"Benim yüzümden ciddi şekilde incindiğini sanmıştım. Sakın ama *sakın bir* daha böyle bir şey yapma. Duydun mu beni?"

Boğazı bir yutkunmaya çalışıyor. "Ben düşünmedim..."

"Belli ki yapmamışsın. Bana vurmayı bu kadar çok istiyorsan, orada öylece durur ve kabul ederim. Bu saçmalığı bir daha yapma."

"Sana vurmak istediğimden değil." Sesi titriyor ve boğazını temizliyor. "Ben de seni incitmek istemiyorum ama sen beni hiç ciddiye almayan kışkırtıcı bir pisliksin." Acıyan yanağıma dokunuyor. "Çok acı veriyor mu?"

"Hayatta kalacağım."

"Hadi ama." İşaret parmağıyla dudaklarımın kenarlarını yukarı çekiyor. "Bir daha yapmayacağım. Suratını asmayı keser misin?"

Bu konuda neden bu kadar öfkelendiğimi bile bilmiyorum.

Hayır. Aslında bu duyguların büyüklüğünün farkındayım.

Sasha'nın öldüğünü düşündüğümde, bir parçam bunun benim yüzümden olduğuna inandı ve bu beni daha da kontrolden çıkardı.

Parçalanma sürecimi durduramayan o asi versiyonumdan nefret ediyorum.

Tekrar aynı duruma düşmek -Sasha'nın *yine* benim yüzümden acı çektiğini *düşünmek*- kara ruhumun derinliklerindeki o çileden çıkarıcı duyguları ortaya çıkardı.

Ondan uzaklaşıyorum. "Alışveriş için şehre gidiyorum."

Beni bırakıyor ama omuzları kamburlaşıyor. Bu gece ona bir sürpriz hazırlamam gerekiyordu, hâlâ da hazırlıyorum ama şu anda keyfim yerinde değil.

Duşumu bitirip üzerimi değiştirdikten sonra Sasha'yı evin önünde beni beklerken buluyorum, çoktan duşunu almış ve paltosunu giymiş.

Beni görünce taşları tekmelemeyi bıraktı. Yumuşak yüzü dikkatli bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Ben de geleceğim."

Planımın işe yaraması için onun da gelmesini istiyorum ama gönüllü olacağını sanmıyorum.

Genelde kasabaya yürüyerek gideriz ama yaklaşık bir hafta önce Viktor'dan acil bir durum olursa diye bana bir kamyonet getirmesini istedim.

Ben sessizlik içinde araba kullanıyorum ve Sasha radyo istasyonlarıyla oynuyor. Müzik dinlemeyi, şarkı söylemeyi ve boş yere benim de katılmamı sağlamaya çalışmayı çok seviyor.

Ancak bugün şarkı söyleme havasında değil gibi görünüyor. Birkaç dakika istasyon değiştirdikten sonra radyoyu kapatıyor ve iç çekiyor.

"Gerçekten böyle mi olacaksın?" "Ne
gibi?"

"Bir pislik gibi." Kollarını kavuşturmuş, koltuğunda bana bakıyor. "Bir daha yapmayacağımı söyledim zaten. Seni bu kadar kızdıran ne?"

"Sadece sessiz ol."

"Siktir git." Kendini yakalamadan önce sesi titriyor. "Yaptığın her şey için sana kızgın olması gereken kişi benim. Önemsiz bir mesele yüzünden beni suçlu hissettirmene izin vermeyeceğim."

Önemsiz.

Az önce bu lanet şeye *önemsiz* mi dedi?

Ona uzanıp boğazını sıkmamak için direksiyonu sıkıca kavrıyorum, ki bu da onu incitmek istemememin tüm amacına ters düşüyor.

"Eğer bu senin manipülatif, ters psikoloji yöntemlerinden biriyse, üzülerek söylüyorum ki işe yaramayacak, seni piç kurusu."

"İşin bittiyse, kapa çeneni. Ciddiyim."

Oflayıp pufluyor, muhtemelen daha çileden çıkarıcı bir şey söylemek için ağzını açıyor ama neyse ki tekrar kapatıyor.

Kasaba bizim ruh halimizin tam tersi. Bugünün Noel arifesi olduğunu düşünürsek, herkes son dakika alışverişi yapıyor. Uzaktan ilahi sesleri geliyor ve çocuklar sıkılmış bir halde Noel Baba'nın kucağına oturmuş, gecikmiş hediye istek listelerini okuyorlar.

Rengarenk Noel ağaçları ve süsleri her dükkanın önünde sıralanıyor ve havada genel olarak iğrenç derecede neşeli bir atmosfer hakim.

Hiçbir zaman Noel'in ya da herhangi bir bayramın hayranı olmadım. Onlar aileler içindir ve benim hiç ailem olmadı.

Roman beni kendi varisi yapmakla daha çok ilgileniyordu ve aptalca olayların beni yumuşatacağını düşünüyordu. Yulia bayramları sadece Konstantin ile kutlardı.

Eskiden kardeşlerim için hediye paketleri hazırlardım, ancak aramıza mesafe koyma kararımdan sonra kısa süre sonra bunu bıraktım.

Şimdi, her şeyin renkli ve iğrenç bir şekilde mutlu olduğu yılın can sıkıcı bir zamanı.

Noel öncesinde bu şehre ilk geldiğimizde Sasha burayı sevmek istediğini ama sevemediğini söylemişti.

Noel ona ailesinin gözleri önünde öldüğü günü hatırlatıyor ve bu nedenle kutlama yapmamayı tercih ediyor.

Ancak, ben bir huysuza dönüşmüşken, o aslında kasabanın atmosferinden hoşlanıyor. Şimdi bile ne zaman tekrarlanan Noel şarkılarını duysa ya da dükkanları dolaşan bir aile görse gözleri parlıyor.

Bazen soytarıca şarkı sözlerine de eşlik ediyor.

Geçen gün bana "Benim için travmatik bir olay olduğu için, sanırım diğer herkes için hala mutlu bir olay olduğunu bilmek hoşuma gidiyor" dedi.

Her zaman saf bir kalple merhametli olmuştur - tabii ki bana karşı kin beslediği zamanlar hariç.

Ve hayır, yakın gelecekte bu konuda çenemi kapatmayacağım.

Birkaç market alışverişi yapıyoruz ve ona fazla yaklaşan herkese ters ters bakıyorum. Bunu fark eder, gülümser, sonra da başını iki yana sallar.

Ana cadde boyunca yürürken, süslü dükkanların fotoğraflarını çekiyor. Birbirine karışmaya başlayan sıradan şeyleri çektikten bir süre sonra bana dönüyor. "Son dakikada bir Noel ağacı alsak bundan nefret eder miydin?"

"Evet."

Dudaklarını büzüyor ve uzun, sinirli bir nefes veriyor. "Bugün etrafta olmak gerçekten büyük bir keyif."

"Teşekkürler."

"Bu bir iltifat değildi. Ruhu hissetmek çok mu yanlış?"

"Ne ruhu? Ayrıca biz Noel'i yarın kutlamıyoruz. Rusya'da yedinci Ocak'ta kutlanır."

"Daha da iyisi. Bunu iki kez
yapabiliriz!" "Ölmeyi tercih
ederim."

"Grinch." Beni itip geçti ve küçük bir kız ona doğru tökezledi.

Sasha kendini kızın hizasına indiriyor ve kırmızı beresini karıştırıyor. "İyi misin?"

Kız utangaç bir şekilde gülümser ve şapkasından sarkan ponponlarla oynar, ardından "Mutlu Noeller!" diye bağırır ve kendisini bekleyen annesine ve kardeşine doğru koşmaya başlar.

"Mutlu Noeller!" Sasha da bağırıyor ve gereğinden fazla coşkuyla el sallıyor.

Onun parlak ifadesini ve ışıltılı gözlerini dikkatle izliyor, bir gün kendi çocuklarımızla birlikte hayal ediyorum.

Harika bir anne olurdu ve en önemlisi, bebeğimi taşırken çok seksi görünürdü.

Onu hamile bırakmak, kararlı olduğu üç küfür ayından daha fazla yanında tutmanın en kesin yoludur.

Asıl soru nasıl olacağı. Hap falan yok.

Aşıyı yenileme konusunda çok titiz. Hesaplamalarım doğruysa, yakında yenilemesi gerekiyor. Muhtemelen birkaç hafta içinde.

Benden nefret etmesine neden olmadan bu sürece nasıl müdahale edebilirim?

Ona sorabilirsin.

Var olması bile utanç verici olan beynimin en aptal kısmı fısıldıyor.

Cevap kesinlikle hayır olacak. Benimle ne kadar kalacağına dair bir zaman çizelgesi koyduğunda lanet olası çocuk sahibi olmayı kabul eder mi?

Bu arada sadece yetmiş bir gün kaldı. Biliyorum çünkü her birini sayıyorum.

Yanında duruyorum ve çenemi geri çekilen aileye doğru uzatıyorum. "Tüm o kırmızı ve yeşillerle yürüyen bir Noel ağacı olduklarını düşünebilirsiniz."

"Grinch olmayı bırak." Kendi omzuyla benim omzuma vuruyor. "Bence çok tatlı görünüyorlar."

"Çocuklar mı yoksa amatör Noel modası mı?"

Bir gülümsemeyi bastırır. "İkisi de. Ve cidden, kes şunu. Siz tatili önemsemiyorsunuz diye herkes önemsememeli."

"Ben öyle demiyorum."

"Onları sadece yargılıyor musunuz?"

"Ve isteyerek bir rozet gibi taktıkları göze batan renk seçimi."

"Sadece Noel kazağı giyip normal insanlar gibi şekerlemeli sıcak çikolata içerek havalı görünemeyeceğin için kıskanıyorsun."

Burnumun ucuyla ona bakıyorum. "Her şeyi yaparken havalı görünüyorum." "Öyle mi? Bahse girmek ister misin?"

Tam olarak ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, ancak kendi güvensizliklerim nedeniyle bir pislik olduğum için, yine de onun vasatın altındaki manipülasyon girişimine katılıyorum.

Bir saat sonra, evsiz bir insana giydirmeye kıyamayacağım Noel kazaklarını giymiştik. Sasha beyaz ponponlu kırmızı Noel Baba şapkası bile aldı.

Bana da bir tane teklif etti ve ben de eğer o şeyi bana giydirirse tüm mağazayı vurmakla tehdit ettim, o da vazgeçti.

Şu anda ormana bakan bir iskelede oturmuş, bir insanın tüketmesi gerekenden daha fazla mide bulandırıcı tatlı şekerlemelerle dolu sıcak çikolatamızı yudumluyoruz. Arkamda dev bir Noel ağacı var, sinir bozucu süsleri başımın üstünde asılı. Bu koltuğu seçtim çünkü Sasha fotoğrafımı çekmeyi bırakmıyordu.

Pişman olmaya başladığım bu planı kabul ettiğimden beri bunu yapıyor. Aslında pişman değilim, çünkü sürekli gülümsüyor ve alışveriş yapıp farklı kıyafetler denerken bir çocuk gibi sersemliyor.

"Yakın zamanda fotoğraf çekmeyi bırakacak mısın?" Bir tane daha çekiyor. "Çok fotojeniksin."

Gözlüklerimi düzeltiyorum. "Biliyorum. Üstün genlerle birlikte geliyor." Gözlerini deviriyor. "Daha alçakgönüllü olmanın sana zararı olur mu?" "Hayır, ama bana da bir faydası olmaz."

Telefonunu karıştırıyor, muhtemelen kamera rulosunu kontrol ediyor. "Bunları ona göndersem Karina kötü hisseder mi...? Ne diyorum ben? Tabii ki üzülür. Noel'i birlikte kutlamamızı istediğini söyledi."

"Ona ne söyledin?"

"Yapamayacağımı. Ama belki de yapmalıydım. Ne de olsa hayatım boyunca bunu kutlayamam."

Masanın öbür ucuna uzanıp çenesini parmaklarımın arasına alıyorum. Şaşkın gözleri benimkilerle buluşuyor, yeşil ve yumuşak sarıyla dolup taşıyor. "Ne?"

"Benimle konuşurken yüzüme bak."

Telefonu yavaşça masanın üzerine kaydırıyor. "Bunu söyleyebilirdin. Neden birdenbire bu kadar yoğun olmak zorundasın?"

"Başka nasıl ilgi odağı olabilirim ki?" Bırakmadan önce çenesini okşuyorum. "Fotoğraflarda mükemmel göründüğümü biliyorum ama gerçek hayatta daha iyiyim."

"Vay canına. Buna daha fazla dayanamayacağım." "Dün gece de böyle demiştin."

Etrafımızda vızıldayan insanları izliyor ve gülerken tıslıyor. "Kirill!"

"Ne? Yapmak istediğin referans bu değil miydi?"

"Hayır." Tekrar gülüyor, yüz ifadesi düğün günümüzden beri gördüğüm en mutlu ifade. "Bazen cidden imkansız oluyorsun."

"Bu diğer zamanlarda katlanılabilir olduğum anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Belki." Sıcak çikolatasından bir yudum alıyor ama kenarından beni izlemeye devam ediyor. "Egonu beslemek pahasına, Noel kazağıyla bile havalı göründüğünü itiraf edeceğim."

"Biliyorum." Ben de bir yudum alıyorum. "Egonu beslemek gibi saf bir niyetle, bu iğrenç renkleri giyerken bile yenilebilir görünüyorsun."

Sevimli bir aptal gibi sırıtıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, hatta size kanıtları göstermek için kucağıma oturmanızın bir sakıncası olmaz."

Bu açıklamadan fazla bir şey beklemiyordum ama Sasha oturduğu yerden kalktı ve gelip kucağıma oturdu. Bacakları belimin iki yanında duruyor ve kollarını boynuma doluyor. "Sanırım bugün uslu durduğun için yapacak bir şey yok, bu sabahki hıyarlığın için seni affediyorum."

"Beni ölümüne korkuttuğun için seni affediyorum."

Dudakları aralandı. "Böyle duygulara sahip olduğunu bilmiyordum."

"Söz konusu sen olunca öyleyim." Parmaklarımı kalçasına batırıyorum. "Sahte vücudunu gördüğüm için travma yaşıyorum."

"Bu yüzden mi geçen gün benden özür dilememi istedin?" Başımı salladım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Senin beni incittiğin kadar ben de seni incitmek istedim."

"Beni incitmenin ötesine geçtiniz."

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor, bu sefer yanaklarıma, burnuma, göz kapaklarıma ve dudaklarıma öpücükler konduruyor.

Bedenim onun dokunuşuyla gevşiyor ve gözlerimi kapatıyorum ki onun sıcaklığının benimkiyle çarpıştığını ve kalp atışlarının benimkiyle gürlediğini hissedebileyim.

O burada.

O gerçekten burada.

Her sabah, gerçekliğimin bir rüya olduğunu ve kendimi onun öldüğü alternatif bir gerçeklikte bulacağımı düşünerek uyanıyorum.

Dakikalar sonra geri çekiliyor ve "Şimdi ne olacak Kirill?" diye mırıldanıyor.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve onun bekleyen yüzüne bakıyorum. "Şimdi mi?" "Bundan sonra." Ellerini etrafa savuruyor.

"Neden bir sonrası olması gerekiyor?"

"Sonsuza kadar balayı evresini yaşayamayız. Pakhan olarak sorumlulukların var."

Ruh halim ters yönde keskin bir dalış yaparak değişiyor. "Siktir et."

"Benim de kendi sorumluluklarım var."

"Bunu duymak istemiyorum." Ayağa kalkmaya başlıyorum ama iki yanağımı da avuçluyor. "Dış dünya yokmuş gibi davranamazsın."

"İzle beni."

"Ama-"

Dudaklarım dudaklarında ve elim boğazını sıkarak onu susturdum. Nefes nefese ağzıma giriyor ama çok geçmeden dilini benimkine çarpıyor.

Sasha beni terk etmeden önce tereddüt etmeyecekmiş gibi davranabilir, ancak o da benimle paylaştığı bu görünmez bağlantı tarafından rehin tutuluyor.

Koşullar ne olursa olsun kopmayı reddeden bir bağ.

Birbirimizi tanıdığımızdan beri var olan bir bağ.

Bir milyon yıl sürecek bir savaşa hazırım, yeter ki sonunda onu bulayım. o.

Ayrıldığımızda nefes nefese kalmıştı, dudakları şişmişti ve gözleri ışıltılı. "Bu ne içindi?"

"Seni susturmak için." Ayağa kalkıp telefonumu kontrol ediyorum. Beklediğim mesajı bulduğumda elini tutuyorum. "Biz gidiyoruz."

Hiçbir şey söylemiyor, sersemlemiş gibi görünüyor. Ama iğrenç bir Noel müziği açıyor ve ben uzaklaşırken şarkı söylüyor.

Şarkı sözlerini bildiği için her heyecanlandığında kendimi gülümserken buluyorum. Ben de daha yavaş sürebilirim.

Kulübeye vardığımızda, omuzları kamburlaşmış bir şekilde dışarı tırmanıyor. "En azından küçük bir ağaç almalıydık."

"Gerek yok."

Evin önündeki bir düzine ışık dizisini ve dışarıdaki iki Noel ağacını görünce durur.

"Sen... bunu yaptın mı?"

"Ben sipariş ettim. Bu sayılır mı?"

"Evet!" Bana sarılıyor, bunu yaparken zıplayıp duruyor. Sarılmalarına bağımlı hale geldiğimden beri, onun dokunuşundan zevk almak için her fırsatı değerlendiriyorum.

Bir süre sonra garaj yolunu dolduran iki arabayı fark ediyor ve bakışlarımı arıyor. "Kimi davet ettin?"

İçeri girerken cevabımı beklemiyor. Ev tam bir Noel ruhu içinde. Karina Viktor'a evi dekore ettiğini söylüyor.

yanlış olduğunu ve görünüşe göre ışıkların güvenlik kabloları gibi yerleştirilemeyeceğini söyledi.

Konstantin ve Kristina kendi süslerini yerleştiriyor ve klişe bir Hallmark filminin kahramanları gibi birbirlerine gülümsüyorlar.

"Sasha!" Kız kardeşim Viktor'un zayıf dekorasyon girişimlerini düzeltmekten vazgeçiyor ve karımın kucağına koşuyor. "Ne düşünüyorsun? Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu çok güzel." Sasha diğerlerini selamlıyor ve hatta Viktor'un sırtını sıvazlıyor, o da homurdanıyor.

Eğer ben grinch isem, o da kafirdir.

"Bu sen misin?" diyor, kazağımı o kadar sert değerlendiriyor ki lazer delikleri açmadığına şaşırıyorum. "O iğrenç renklerin içinde seni tanıyamadım."

"Çok komik." Ona zoraki bir gülümseme veriyorum ve o da kendi gülümsemesini bastırarak başını sallıyor.

Üstümü değiştirmek için yukarı çıktım. Yatak odasının kapısı açıldığında gömleğimin düğmelerini ilikliyordum. Kısa süre sonra, kaslı kollar arkamdan beni sarıyor ve Sasha başını sırtıma gömüyor.

Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor, öldüğünü sandıktan sonra gözümde canlandırdığım o görüntüyü düşünüyorum.

Hayır. Bu gerçek. O geri döndü.

Karım fısıldıyor, "Tüm bunları planladığın için teşekkür ederim."

Dönüp ona bakıyorum. "Tüm bu Noel havasından rahatsız değil misin?"

"Düşündüğüm kadar değil. Bunu bırakmanın zamanı geldi. Konfor alanımdan çıkmamı sağladığınız ve ailenizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim."

"Maksim'e Anton'u buraya getirmesini söyleyeyim mi?"

Başını sallıyor. "Seni öldürmeye çalışacak ya da seni öldürmek için Karina'yı rehin tutacak."

Bunu anlayacak kadar aklı başında olmasına sevindim. Sadece onu yatıştırmak için söyledim. O haşaratın ailemin yanına yaklaşmasına asla izin vermem. Bana kalsa, ben de onun kızımın yanına yaklaşmasına asla izin vermezdim.

"Onun yerine beni daha sonra ziyaretine götür," diye öneriyor. "Şimdilik sadece anı yaşayalım."

O an.

Bu hoşuma

gitti.

Ama bir sorun var. Ben anlık düşünen bir insan değilim.

Zihnim şimdiden gelecek için olası planlarla dolu. Ancak karım parmak uçlarına kalkıp dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda tüm sesler kesiliyor. "Schastlivogo Rozhdestva, Luchik."

Mutlu Noeller.

Bu iğrenç tatili hiç şu an sevdiğim kadar sevmemiştim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

I Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama son birkaç gün muhtemelen hayatımın en mutlu günleriydi.

Hiçbir şey beni yaşadığım bunaltıcı duygulara hazırlayamazdı. Kirill'in ailesi bayramı bizimle kutlamaya geldiğinden beri.

Yulia hariç. Bunun için minnettarım çünkü döndüğümden beri durmadan bana bakıyor.

Noel günü, yıllarca birlikte çalıştığım gardiyanların çoğundan akşam yemeğinde bize katılmalarını istedim.

Kirill olayların bu şekilde gelişmesinden kesinlikle hoşlanmadı ve hoşnutsuzluğunu bakışlarıyla ifade etti, ama o gece duşta bunu telafi ettim.

Bundan kesinlikle keyif aldı, bu yüzden görevin başarılı olduğunu söyleyebilirim.

Burada geçirdiğimiz zaman boyunca Kirill'in bu yeni yönünü sevmeye başladım. Hâlâ orduda tanıştığım o sinir bozucu adam, ama şimdi daha yakın hissediyorum. Daha gerçek. *Dokunulabilir.*

Ancak bu rahatlık hissi, tahmin ettiğim gibi, yakında sona erecek.

Amca ve Babuşka'nın onu her zaman öldürmek isteyeceklerini biliyorum. Anton'un özgürlüğünü kazanmayı istemek dışında, artık onlarla herhangi bir hedef paylaşıyor muyum bilmiyorum.

Ama yine de, Kirill'in hayatını riske atmadan Anton'u nasıl kurtarabilirim?

Ne zaman düşünsem başım ağrıyor, bu yüzden sadece şimdiye odaklanmayı seçiyorum.

Şu an sürdüğü sürece. Birkaç gün ya da ay. Bu rüya gibi durumda olduğum sürece umurumda değil.

Sonunda uyandığım gün bir anne gibi acıyacak, ama o gün bugün değil.

Bugün çok daha stresli bir şey oluyor.

"Belki başka zaman gelirim," diye mırıldanıyorum, steril beyaz odada sadece ikimiz olmamıza rağmen.

Kristina elimi sıkıyor ve gülümsüyor. "Bugün her zamankinden daha iyi."

Bir ay önce biri bana Kristina ile el ele tutuşup bir kadın doğum uzmanının masasına oturacağımı söyleseydi, onlara aptal derdim.

Ama işte buradayız.

Her şey öğle yemeğinden sonra midemin bulanmasıyla başladı. Kirill fazladandı ve beni acile götüreceğini söyledi ama Kristina bununla ilgileneceğini söyledi.

Duygusal tepkiler ve vücut değişiklikleri hakkında bazı garip sorular sordu, sonra bana hamile olabileceğimi söyledi.

Tabii ki güldüm ve tamamen inkar ettim, ama sonra Kirill'in beni bodruma kilitlediği süre boyunca çekimin yenilenmesini kaçırdığımı hatırladım.

O sırada farklı bir stres altında olduğum için bunu ancak daha sonra düşündüm - ki Kristina da ironik bir şekilde buna katılmıştı. Bilmeden de olsa. Rusya'ya döndükten sonra, süresiz olarak bekar kalmayı planladığım için yenilemenin anlamsız olduğunu düşündüm.

Kendimi normalden daha duygusal ya da daha azgın bulursam, bunun hamilelik hormonlarından kaynaklanabileceğini söyledi. Buraya sadece onun yanıldığını kanıtlamak için geldim. Hepsi bu.

Son zamanlarda anormalleştiysem ne olmuş? Bu hamile olduğum anlamına gelmez.

Evet, Kirill yerine Kristina'yla geldim çünkü ben bir anlam verene kadar onun tüm bu durumdan haberdar olmasını istemiyorum.

Kristina ve benim birlikte olmamız fikrine gözlerini kıstı ama bir işimizi hallederken bu fikrin peşini bıraktı. Sonra Konstantin'i bir kez olsun onun yanından ayrılmaya ikna etmek zorunda kaldık. Bir test yeterli olabilirdi ama ben hemen bir doktora görünmenin daha iyi olacağını düşündüm. Ayrıca, bu çılgın teoriye gerçekten inanmaya başlıyorum. En azından bu şekilde, birçok şeyin gerçek bir açıklaması olacak.

İdrar testinin sonuçlarını beklemek uzuvlarımı kıpır kıpır yapıyor.

Kapı açılır ve kısa saçlı genç bir doktor yüzünde kocaman bir sırıtışla içeri girer.

Oh, Tanrım.

Oh, Tanrım.

Şimdi kaçmak mümkün mü-

"Tebrikler," diye anons ediyor. "Hamilesin."

Doktor düzenli kontroller ve ilk üç aylık dönemde yapmam gereken birkaç şey hakkında bir şeyler söylüyor ama dinlemiyorum.

Kalbim o kadar yüksek atıyor ki, sanırım boğazımdan fırlayacak.

Bir parçam açıklanamaz bir şekilde mutlu. Bunalmış, evet, ama anne olma düşüncesi beni her zaman büyülemiştir.

Ancak, mantıklı ve ayakları yere basan diğer taraf, bunun işleri büyük ölçüde karmaşıklaştıracağını biliyor.

Kirill öğrenirse gitmeme asla izin vermez.

Son birkaç haftadır y a p t ı ğ ı n d a n daha kötü bir şekilde bana sahip olmak için bebeği kullanacak. Kalmam için beni zorlayacak.

Beni boğarak öldürecek.

Bu düşünce bende kusma isteği uyandırıyor ki aylardır hamile olmama rağmen hiç sabah bulantısı yaşamadığım için bu ironik bir durum.

Kahretsin.

Gerçekler tüyler ürpertici bir hızla kafama dank ediyor ve doktorun sözlerini dinliyorum. Görünüşe göre her kadında bu kadar erken şişlik olmuyormuş, bu da karnımın neden biraz düz olduğunu açıklıyor. Biraz kilo aldığımı sanıyordum, ama görünüşe göre bu hamileliğin bir sonucuymuş.

Bu bebek tam bir savaşçı. Sadece o bombalamadan sağ çıkmakla kalmadı, aynı zamanda vücudumu soktuğum tonlarca fiziksel aktiviteden de sağ çıktı. Stres, seyahat ve ezici kalp ağrısından bahsetmiyorum bile.

Doktor bana ultrason yapmak isteyip istemediğimi ve muhtemelen bebeğin cinsiyetini öğrenmek isteyip istemediğimi sordu. Kabul ettikten sonra bir teknisyen geliyor. Ekranda hareket eden siyah ve beyaz demeti gördüğüm an tüm düşüncelerim sakinleşiyor.

Fetüsün hareketini izlerken ve kalp atışlarını duyarken dudaklarım aralanıyor.

"On beş haftalık hamilesiniz," diyor doktor gülümseyerek. "Sağlıklı görünüyor,"

"H-he?" Ona bakıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Ortadaki karanlık bir noktayı işaret ediyor. "İşte bu yüzden o bir erkek."

"Aww." Kristina gülümsüyor. "Tebrikler, Sasha. Bebeğimin cinsiyetini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Ekranı izlemeye devam ediyorum, gözlerimde nem birikiyor. Sanırım duygusallaşıyor olabilirim.

Çünkü bu bebeği gerçekten kucağıma almak istiyorum. İntikamdan sonra bir amacım olmadığını düşünüyordum ama belki de kader bana kesinlikle bir amacım olduğunu söylüyor.

Ultrason görüntüsüne sonsuza kadar baktıktan sonra, onu kotumun arkasına koyuyorum ve Kristina'dan doktorun bana verdiği doğum öncesi vitaminleri çantasına saklamasını istiyorum.

Ayrılmadan önce kolunu tuttum. "Kirill'e, Konstantin'e, hatta Karina'ya bile söyleme. Aslında, kimseye söyleme."

Kaşları çatılır. "Neden?"

"Durum biraz karışık. Kirill'e söylemeden önce birkaç şeyi çözmem gerekiyor." "Tamam."

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Zaten paylaşman gereken iyi haber bu." "Teşekkürler, Kristina."

"Rica ederim. Hamileliğimi paylaşabileceğim biri olduğu için mutluyum." Yüz ifadesi düştü. "Yulia'ya yakın olmaya çalıştım ama benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Konstantin'den başka kimseyi sevmiyor."

"Biliyorum, bu yüzden gelin olarak görevimi yapmaya çalıştım ama o beni hiçbir zaman onaylamadı."

"Benim yaptığım gibi onu görmezden gel. Çabalarınıza değmez."

"Teşekkürler. Şu hamilelik derslerine birlikte gidebiliriz... tabii benden nefret etmezsen."

"Neden senden nefret edeyim ki?"

"Nişan yüzünden mi?"

"Oh. O. Bunun için endişelenme. Bunların hepsi geçmişte kaldı." "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Eğer teselli olacaksa, Kirill asla beni sevdi. Onsuz nefes almaktan korkuyormuş gibi baktığı tek kadın sensin."

Gülüyorum. "Abartıyorsun."

"Öldüğünü sandığında sen orada değildin. Her gün sözde mezarını ziyaret etti ve kendinden geçene kadar sarhoş oldu. Sensiz zar zor çalışıyordu ve ancak sen döndükten sonra hayata geri döndü."

Yutkunuyorum, kalbim sanki hiç ezilmemiş ve paramparça olmamış gibi hızla çarpıyor. Bu sadece hormonlar olsa iyi olur.

Öyle olmalı.

"BURADA BEKLIYOR OLACAĞIM."

Bugün kardeşimi ziyaret etmek için bana eşlik eden Viktor'a bakıyorum.

Yeni yıl geldi ve geçti ve Kirill'in görevine geri dönme zorunluluğu vardı. Böylece hepimiz New York'a döndük.

Diğer liderlerle önemli bir toplantısı olduğu için beni buraya getirmesi için Viktor'u görevlendirdi. Onunla yolculuk beklediğim kadar kötü geçmedi diyelim. Birbirimizi görmezden geldik.

Ek odaya vardığımızda, parmak iziyle kapıyı açtı ve içeri girmemi söyledi.

Muhtemelen bir şey denerim ve Anton'un kaçmasına yardım ederim diye dışarıda kalmak istiyor.

Dikkatlice birkaç adım attım. Antrenmanı bıraktım ve sadece hamileliğe uygun sporlar yapıyorum. Kirill neden artık sabah düelloları yapmadığımızı sorup duruyordu ama ben de ona zarar vermek istemediğimi söyleyince durdu.

Ondan başka kimseyle dövüşmeyeceğimi söyledi, ben de kabul ettim, o da gözlerini kıstı. Şüpheli olduğunu biliyorum ama tam olarak ne olduğundan emin değilim.

Ancak, bu başka bir gün için bir düşünce.

Şu anda önceliğim karnımdaki küçük çocuk. İlk üç aylık dönemde onunla ilgilenemedim, bu yüzden şimdi bunu düzgün bir şekilde yapacağım.

Karnımda bir şişlik oluşmaya başladı ve din gibi davrandığı tüm sevişmeleri göz önüne alırsak, yakında kesinlikle fark edecektir.

Sorun şu ki, bu konuda ona nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum.

Tüm bu durumla, yani ailemle ilgili ne yapacağıma karar verene kadar ona söyleyemem.

Ayaklarım birkaç merdivenin dibinde durdu. Bu da

ne...?

Önümdeki sahnenin gerçek olduğundan ve halüsinasyon olmadığından emin olmak için gözümü kırpmam gerekiyor.

Anton'un genellikle yatakta meditasyon yaptığı odanın köşesinde tamamen farklı bir şey oluyor.

Kardeşim ve arkadaşım uyuyorlar, kolları birbirlerinin bellerine sarılmış ve alınları birleşmiş.

Ve çıplaklar.

Ya da en azından üst kısımları ve bacakları öyle. Mahrem yerlerinin üzerine bir çarşaf atılmış olmasına sevindim.

Bir tür ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Maks tek bir hareketle ayağa fırlıyor. Hemen ardından Anton geliyor ve onları çırılçıplak görmemek için başımı tam zamanında çeviriyorum.

"Siktir" ve "Bok" sesleri arkamda yankılanıyor, ardından iniltiler ve kıyafetlerin karıştırılması geliyor. Arkam dönük olmasına rağmen gözlerimi kapatıyorum. Kazara çıplaklıklarına tanık olma ve hayatım boyunca travma geçirme riskini almak istemiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Maks hayal kırıklığı içinde soruyor. "Patron bana geleceğini söylemedi."

Kirill eskiden böyle mi yapardı? Ziyaretlerimizden onu haberdar etmek mi?

"Belki de unutmuştur. Ayrıca beni buraya Viktor getirdi."

Bir el koluma dokunuyor ve yavaşça gözlerimi açıyorum. "Siz iyi misiniz?" "Evet," dedi ikisi de aynı anda, Anton'un sesi daha sinirli çıkıyordu.

Maks.

İkincisi koluma dokunan kişi. Hayatında ilk kez telaşlı görünerek başının arkasını ovuşturuyor. Başparmağıyla girişi işaret etmeden önce bir an için ne diyeceğini şaşırmış gibi görünüyor. "Ben Viktor'la konuşmaya gidiyorum."

Anton'a kısa bir bakış atıyor, o da arkadaşım ayrılmadan önce anlık bir bakış atıyor ve kapının arkasından kapandığını duyuyorum.

Kardeşim yatakta oturuyor, başı öne eğik ve omuzları gergin. Yavaşça ona yaklaşıyorum, sonra yanına oturuyorum. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır dersem, peşini bırakacak mısın?" "Muhtemelen hayır."

İnliyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Yüzü daha önce çok huzurlu görünüyordu, ama şimdi ruhunun derinliklerinde bir savaş sürüyor ve sürüler halinde vücudunun dışına taşıyor.

"Tosha..." Koluna dokunuyorum. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Az önce hiçbir şeye benzemiyordu."

"Ne olduğunu bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Her şey çok karmaşık."

Omzunu sıkıyorum. "Hayatımda seninle hiç şu anki kadar yakınlık kurmamıştım."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, yavaşça sakinleşiyor. "Hangi kısmında?"

"Her şeyin karmaşık olduğu ve artık hiçbir şeyin mantıklı olmadığı gerçeği."

Aynı anda iç çekmeden önce aramızda birkaç dakika boyunca sessizlik uzanıyor.

Buna kıkırdıyorum ve Anton da tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Ne halt ediyoruz biz?" diye soruyor fısıltıyla, herkesten çok kendine.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum yine de.

"Bu şekilde devam edemeyiz. Aile üyelerimizin ölümleri omuzlarımıza yüklenmiş durumda."

Bu noktada beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığına dair hiçbir fikrim yok. "Biliyorum," diyorum.

"Beni buradan çıkarmanın bir yolunu buldun mu, yoksa Kirill'in karısı olarak kalmaktan memnun musun?"

"Rahat olsam bile, kilit altında olman hoşuma gitmiyor." "Ama?"

"Kirill'e zarar vermeni istemiyorum."

"Kahretsin, Sasha. Yine aynı tuzağa düşüyorsun."

"Hayır, değilim. Kirill asla başka bir kadınla evlenmeyi ya da beni öldürmeyi planlamadı.

Ayrıca, ailemizin ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanmıyorum."

"Yani şimdi ona güveniyor musun?"

"O açıdan, evet." *Sadece beni gelecekteki manipülasyon oyunlarında bir piyon olarak kullanabileceğine güvenmiyorum.*

"Her zaman bir hataya sadıktın." İç çekiyor. "Aileye, birlikte görev yaptığın adamlara ve özellikle de Kirill'e. Şimdi babamın neden senin hastalıklı naif doğanı korumak istediğini ve annemin neden sana bebek gibi bakıp yaltaklandığını anlıyorum. Senin gerçek dünyaya maruz kalmanı istemiyorlardı."

"Minnettarım ama sonrasında bana bir faydası olduğunu sanmıyorum." "İnan bana, yaradı. En azından bir canavara dönüşmedin."

"Sen de bir canavar değilsin Tosha."

Homurdanarak cevap veriyor ve sonra derin bir nefes veriyor. "Şu anda bir yol ayrımındasın." "Sen de öyle değil misin?"

"Bu... farklı."

"Evet, doğru. Bu noktada bana mı yoksa kendine mi yalan söylediğinden bile emin değilim. Bu dünyada siyah ya da beyaz yoktur. Sadece uç noktalarda durmak imkansız."

"Ne öneriyorsun o zaman?"

"Bu durumu düzeltip kendimiz için de bir şeyler yapamaz mıyız? Sadece bir kez?"

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim."

"Ama neden?" Sesim kesiliyor ve dudaklarım titriyor.

Bu kez omzumu sıkan Anton oluyor. "Bizim gibi insanlar mutluluğu hak etmez, Sasha. Bu kavram o gün bir daha geri dönmemek üzere bizden koparıldı."

Başımı sallıyorum.

Bundan sonra bir hayatımız olmadığına inanmayı reddediyorum.

Anton gideceği yolu çoktan seçmiş olabilir ama ben seçmedim.

Ne yapacağımı ve bu kötü kaderi sonsuza dek nasıl sona erdireceğimi bulmak için hâlâ zamanım var.

Çocuğumun iyiliği için.

Benim hatırım için.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Bir sorun var.

Bunu biliyorum, hissediyorum ve lanet havanın kokusunu alabiliyorum.

Kulübeden döndüğümüzden beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Üç hafta önce.

Sasha kurnazca mesafesini koruyor. Geri döndüğü ve zamanını benden başka biriyle geçirmeyi seçtiği zamanki kadar bariz değil. Bu sefer, daha çok küçük detaylarda.

Sabah antrenmanlarını bırakması, artık beni beklememesi, benimle içki içmemesi ve benim yerime Viktor'un şirketindeki kardeşini ziyaret etmeyi tercih etmesi gibi.

Sonuncusu hakkında gerçekten bir şey yapamam çünkü Bratva'daki tüm pisliklerle boğulmuş durumdayım, yani Damien'ın öldürme çılgınlığını kontrol altında tutmak.

Yukarıdaki değişiklikler fark edilebilir olsa da, diğer her şeyle karşılaştırıldığında geçici olarak görülebilirler.

Birincisi, artık beni birkaç hafta içinde terk etmekten bahsetmiyor.

Bana geçici olarak karım olduğunu hatırlatmak için eline geçen her fırsatı kullanmıyor.

Ve en önemlisi, benim onun için duyduğum arzunun aynısını o da benim için duyuyor. Onu ağzımı amına dayayarak uyandırmaya çalışıyordum, ama son zamanlarda rolleri tersine çeviriyor, böylece dudakları sikimin etrafında cennette uyanan ben oluyorum.

Yine de en büyük kırmızı bayrak, benim ve kardeşimin dehşetine rağmen eski robot Kristina ile daha fazla zaman geçiriyor olması.

Garsondan bir şampanya kadehi kaptım ve kardeşimin yanında durdum. Kardeşliğin Yakuza ile ittifakını kutlamak için evde bir toplantı düzenliyoruz. Kardeşlik liderleri ve diğer grupların başkanları da geldiler.

Bu ilişkinin güçlenmesine neden olan kişi -Damien- Tanrı bilir nereye gitti. Babası daha önce tanıştırdığından beri nişanlısını da görmedim.

Pakhan olmanın dezavantajı, özel toplantılar yapma ve aptalca gevezeliklere dalma zorunluluğu, ama bu aklımdaki en son şey.

Son birkaç gündür içimi kemiren bu duyguya bir açıklama bulamadım.

En basit tanımıyla Sasha söz konusu olduğunda huzursuzluk ve bilinmeyenden korkmak. Beynimin verdiği ilk tepki onu daha da boğmak, gerekirse kilitlemek oldu, böylece ne kadar denerse denesin bir çıkış yolu olmayacaktı.

Ancak bu, sahip olduğumuz barış görüntüsünü tamamen ortadan kaldırmak anlamına gelecektir.

O da benden de nefret ederdi.

Ayrıca, gitmeye çalışmıyor.

Ya da belki de yaptığı şey budur, ama planlarını engelleyemeyeyim diye gizlice.

"Şaşırtıcı derecede yakınlar," diyor kardeşim yanımdan, dikkati iki kadının üzerinde.

Sinir bozucu Rai ve Adrian'ın karısı Lia ile birlikte duruyorlar, sanki burası bir tür kız öğrenci birliği gibi.

Sasha dizlerinin hemen üzerinde duran bol siyah bir elbise giyiyor. Parlak sarı saçları artık sırtının ortasına kadar uzanıyor. Kadınlığa geri döndüğünden beri bir kez bile kesmemiş.

Topukları diğerleri kadar yüksek olmasa da, yine de grubun en uzunu. En güzeli de. Sadece söylüyorum.

"Daha çok, karın şaşırtıcı derecede yapışkan." Kötü niyetli bakışlarımı kardeşime yönelttim. "Onu karımdan uzak tut."

Kaşlarını kaldırıyor. "İşlerin böyle yürüdüğünden emin değilim." "İşe yarayan bir çözüm bul o zaman."

Gülümsüyor ve bu şaşırtıcı derecede muzip bir gülümseme. "Kadın arkadaşlar edinmesi çok mu kötü? En azından senin şiddetle karşı çıktığın muhafızlar değiller.

.."

"Onun zamanını benden çalmaya meyilli olan hiç kimseyi sevmiyorum." "Yardıma ihtiyacın var."

"Evet. Senin. Kristina'nın karımı kim bilir nereye götürmesini engellemek için."

Karina bile Sasha ile mümkün olduğunca fazla vakit geçiremediği için sinirlenmeye başladı. Biz konuşurken kız kardeşim odasında saklanıyor. Zaman zaman evden çıkmaya başlamış olabilir ama kalabalıklar onu hala korkutuyor.

"Senin dışında bir sosyal çevreye ihtiyacı olabileceğini hiç düşündün mü?" Konstantin aptal gibi soruyor.

"Hayır."

"Şaşırdığımı söyleyebilirim ama bu yalan olur..." Annemiz - düzeltiyorum, annesi- kardeşi Yakov'la birlikte merdivenlerin dibinde belirdiğinde sözünü yarıda kesiyor.

Aile bankasının yönetim kurulunda yer alıyor ve ilk günden beri beni destekleyen diğer kardeşlerinin aksine beni her zaman göz ardı etti. Ailenin ve bankanın başı olan en büyük amcam da buna dahil.

Yulia Yakov'la her zaman iyi geçinmiştir. Yıllar boyunca ziyaret ettiği tek kardeşi Yakov'du ama geçmişte buraya nadiren gelirdi çünkü Roman'la birbirlerinden tutkuyla nefret ederlerdi.

Aile evimizde yüzünü ancak ölümünden sonra göstermeye başladı.

Dikkatim tekrar Konstantin'e kayıyor, flütünü o kadar sıkı tutuyor ki parçalara ayrılmamasına şaşırıyorum.

Yulia'nın Kristina'yı dolaylı olarak tercih etmesi ve annesinin onaylamadığı bir kadınla evlenmesi nedeniyle Yulia ile aralarının gergin olduğu bir sır değil.

Ama Yulia'nın altın çocuğundan nefret etmesi için bir mucize gerekir. Konstantin'in bu şansı zehirli annesiyle arasına bir tür mesafe koymak için kullandığını sanıyordum ama belki de hikayenin tamamı bu değildir.

Gözlerimi Yulia ve Yakov'a dikiyorum, sonra bakışlarımı kardeşime yöneltiyorum. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Dudaklarını büzüyor ama bir şey söylemiyor.

"Konstantin." Onunla yüzleşirken en diplomatik tonumu takınıyorum. "Model kardeş olmadığımızı biliyorum ama sen hâlâ benim kardeşimsin. Yakov sana herhangi bir şekilde bok atıyorsa, gözünü kırpmadan onu taşaklarından asarım.

Tepkiler konusunda endişelenmenize gerek yok. Onu ezecek kadar gücüm var-"

"Ben Yulia."

"Yulia'yı hayali taşaklarından asmamı mı istiyorsun?"

Kıs kıs gülüyor ama kısa sürüyor. "Ciddi ol."

"Sorun nedir?"

"Bu sabah bir şey oldu ve ben... yanıldığıma inanmak istiyorum."

"Duyalım bakalım."

"O... Daha önce birkaç kez hizmetçisine bir şeyler fısıldadığını duymuştum. Kris'e bağışıklığı artıran şifalı bitkiler vermekle ilgili bir şeyler. Başlangıçta pek önemsemedim ama tedbir olsun diye Kristina'ya annemin hazırladığı otlardan vermeyi teklif ettim, sonra da onları kanalizasyona attım. Kris'ten onun yanında asla bir şey yiyip içmemesini ve sadece Anna'nın verdiklerini tüketmesini istedim." Yutkunurken adem elması sallanıyor. "Bana paranoyak olduğumu söyle."

"Söz konusu bitkileri test ettiniz mi?" "Sonuçları bugün aldım."

"Dur tahmin edeyim. Zehirliler."

Çenesinin sıkılması ihtiyacım olan tek cevap. "Belki de bilmiyordu..."

"Uyan artık. Bu kadın hiçbir şeyi amaçsız yapmaz. Bebeğinizin ölmesini istiyor." "Ama bu onun torunu."

"Kara ve ben onun lanet çocuklarıyız. Sence bizi öldürmeye çalışırken bunu göz önünde bulundurdu mu? Kardeşimize hamileyken kendini merdivenlerden aşağı attığını gördün. Hatırlayacak kadar büyüktün." Duraksıyorum ve ses tonumu yumuşatıyorum. "Her zaman sizin güvenliğiniz ve iyiliğiniz konusunda takıntılıydı ama Kristina'ya katlanamıyor. O kadın yüzünden sen ona karşı çıktın. Annen hayır cevabını kabul edecek bir tip değil. Muhtemelen Kristina'nın çocuğundan kurtulursa, onunla kalmak için bir nedenin kalmayacağını ve ondan boşanacağını düşünüyor."

"Böyle bir şey olmayacak."

"O zaman bunu yapana kadar durmayacak."

Göğsü yoğun bir ritimle inip kalkıyor. "Şimdi ne yapmam gerekiyor? Kris'in artık onun yanında güvende olduğunu sanmıyorum."

"Yulia'yı kovabilirim."

Duraksıyor, boynuna dokunuyor, sonra iç geçiriyor, "Benim de gelmemi isterdi." "O zaman hayır de, orospu çocuğu. Bir cinayete tanıklık etme havasında değilsen
trajedi?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman sabah ilk iş bunu gerçekleştireceğim." Bardağımı onunkiyle tokuşturuyorum.

Hâlâ tereddütlü görünse de içiyor. Konstantin'in sorunu her zaman Yulia'nın iyi yanlarını görmeye çalışmasıdır. Yulia'nın ona akıttığı onca sevgi düşünüldüğünde bu mantıklı. Bir noktada, Yulia onu boğarak öldürdü ve Konstantin her zaman onun bize karşı tutumundan nefret etti, her ne kadar etmiyormuş gibi davransa da.

"Yakov'u daha yakından incelemek isteyebilirsin," diyor Konstantin. "Ne için?"

"Katılmayı reddettiğim her şeyde onun sağ kolu." Hmm.

İlginç.

Teorimin temelinde kaçırdığım ipucu bu olabilir. Viktor'a bir mesaj gönderdim.

Kulübenin bombalanması sırasında Yakov'un nerede olduğunu ve Makar'la olası iletişimini kontrol edin.

Kısa bir süre sonra Adrian da bize katılıyor, o da karısından ayrı kalmaktan hoşlanmıyor. Yine de birbirimizin arkadaşlığından zevk almak zorunda değiliz, çünkü neyse ki akşamımız hazır.

Yakuza ve Luciano liderleriyle birkaç görüşmem var ama aklım başka, daha acil konularla meşgul.

Ana salona geri döndüğümde Kristina'yı Konstantin'le bir anlığına görüyorum ve Rai Kyle'la konuşuyor. Lia kocasının korumalarıyla birlikte ama Sasha'dan eser yok.

Güçlü bir felç edici dehşet duygusu beni ele geçiriyor ve onu ararken düzgün nefes almak için kendimi zorlamam gerekiyor. Telefonu kapalıydı.

Siktir. Siktir. Siktir!

Kristina'ya karımın nerede olduğunu soruyorum, o da Sasha'nın bir süre önce ayrıldığını söylüyor.

Bu temelli gittiği anlamına mı geliyor? Gafil avlandım mı?

Alyansımı neredeyse parmağımı koparana kadar çevirirken her seferinde iki adımda odamıza doğru ilerliyorum.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde nefesim yavaşça normale dönüyor. Sasha kanepede yatıyor, gözleri kapalı ve kollarını ortasına sarmış.

Sikeyim.

Lanet olsun.

Böyle devam edersem, tekrar ortadan kaybolduğu an kalp krizi geçirebilirim.

O takip cihazına ihtiyacım var. *Şimdi.*

Evet, şu anda hâlâ elimde ama birkaç gün, hatta birkaç saat sonra ne olacağını kim bilebilir?

Alarmım artık kontrol edemeyeceğim seviyelere ulaştı. Öyle bir noktaya geldi ki evden ve dolayısıyla ondan ayrılma konusunda endişelenmeye başladım.

Viktor'a ayarlamaları yapması için mesaj atmayı henüz bitirmiştim ki Sasha kıpırdandı. Dirseklerinin üzerinde doğruluyor, gözleri uykulu ve sesi boğuk. "Kim o?"

"Benim." Telefonumu cebime geri koyuyorum.

Ayağa kalkıyor, yavaş yavaş gözlerine tanıdık geliyor. "Çok uzun zamandır mı yoktum? Sadece biraz kestirmem gerekiyordu."

"Ne zamandan beri şekerlemeye ihtiyacın var?"

Yutkunuyor ama kısa süre sonra gülümsüyor. "Fark etmediysen diye söylüyorum, son zamanlarda yeterince uyumama izin vermiyorsun."

"Hmm."

"Ve muhtemelen bu gece de kendini tutmayacaksın, değil mi?" Ayağa kalkmaya başladı ama ben başımı salladım.

Sasha'nın şaşkın gözleri benimkilerle buluşuyor ve birkaç saniye boyunca onu dikkatle izliyorum. "Neler oluyor, karıcığım?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Değiştin ve bunun nedenini bulmam gerekiyor. Sana bunu bana dostça anlatman için bir şans veriyorum. Eğer reddedersen, onaylamayacağın yöntemler kullanmak zorunda kalabilirim."

"Hiçbir şey değişmedi."

"Saçmalık. Bir şans daha."

"Kirill..."

"Ailen mi? Seni yine kendilerine mi çekiyorlar? Anton'la yaptığın toplantılar yüzünden mi? Seni bana karşı mı kışkırtıyor? Onların propagandalarına inanmayı mı seçiyorsun?"

"Bu değil-"

"O zaman bana bir şey ver!" Nefesimi bırakıp var olmayan sakinliğime tutunmaya çalışmadan önce sesim tüm soğukkanlılığını kaybederek onun sözünü kestim. "Son şansın."

"Gerçekten önemli değil."

"Pekâlâ." Gözlüklerimi düzeltiyorum. "Buraya gel."

Dikkatle yürüyor, yüzümden okunması gereken hayvani şehveti fark ettiğinde gözleri parlıyor.

Sasha benim ilkel eğilimlerimin mükemmel bir aynası. Ne zaman sınıra yaklaşsam heyecanlanması ne kadar uyumlu olduğumuzun açık bir göstergesi.

"Dur," diye emrettim ve durdu. "Dizlerinin üzerine çök."

Sasha sanki daha önce hiç oraya gitmemiş gibi yavaşça pozisyon alıyor. "Şimdi bana doğru sürün. Sikimi ne kadar istediğini göster bana."

Dudakları aralanıyor ve yemin ederim bir şey söyleyecek ama onun yerine dört ayak üzerine kalkıp yavaşça bana doğru sürünüyor. Soluk göğüslerinin eğimi dekoltesinin altından belli oluyor ve siyah kumaşla bir kontrast oluşturuyor.

Nazik bir salınım kalçalarını kaldırıyor ve pembe bir allık yanaklarını ve boğazını kaplıyor. Sasha'm baştan çıkarma oyununda acele etmiyor ya da yavaşlamıyor, sanki açlıktan ölmek üzere olan sikim üzerinde nasıl bir etki yarattığını tam olarak biliyormuş gibi.

Ereksiyonum kalınlaşıyor ve boxer külotuma doğru geriliyor, onun sıcaklığını talep ediyor.

Yine de yerimde kalmayı başarıyorum, sabırla kıçını buraya getirmesini bekliyorum.

Yine de ifadem hoş karşılanmamış olmalı, çünkü Sasha nihayet bana ulaştığında duraksıyor. Meraklı gözleri sanki durumu anlamaya çalışıyormuş gibi benimkilere dalıyor.

"Sikimi çıkar," diye kapalı bir ses tonuyla emrediyorum.

Yumuşak elleri pantolonumun kemerini çözüyor ve sikimi serbest bırakmadan önce fermuarımla ve boxer külotumla uğraşıyor.

Tüm gösteri boyunca yarı sertti, ama onu tutarken acı verici bir şekilde sertleşiyor. İki eline birden almak zorunda kalıyor, bana bakarken hafifçe okşuyor.

Avucum yanağını kaplıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor, gözleri kısa süreliğine kapanıyor.

"Sadece okşama, Solnyshko. Sikimde boğul."

İçinden bir ürperti geçiyor, ama öğürme refleksini tetiklemeden beni olabildiğince uzağa ve nazikçe içeri kaydırıyor. Sonra çekip çıkarıyor ve tekrar içeri sokmadan önce tepesini yalayıp emiyor. Onun ıslak küçük ağzının sürtünmesi beni çok sertleştirdi.

Ama içimden geçen tek duygu bu değil. Şehvet yaygın, ama öfkeyle karışık. Öyle dik ve içi boş bir öfke dalgası ki, harekete geçersem ne kadar ileri gideceğimi bilmiyorum.

İşte bu yüzden değilim.

Ona bunu kendi başına yapma özgürlüğü veriyorum, çünkü ağzını sikersem canını yakarım. Buna hiç şüphe yok.

Aletimi derinlemesine yalarken çıkardığı zevk sesleri havada yankılanıyor, muhtemelen bundan hoşlandığımı bildiği için. Ve benim eğilimlerimi çok iyi öğrendiği için, orada durmuyor ve bana daha fazla sürtünme sağlamak için dilini kullanıyor.

Onun bütün düğmelerine basmayı biliyor olabilirim, ama o da benimkileri ezbere biliyor. Belki de bu yüzden beni çok kızdırıyor.

"Boğulduğunu duymuyorum, Sasha." Sesim şehvet ve kontrol arasında gidip geliyor.

Şimdi yeşil ve biraz da sarı olan gözleri benimkilerle buluştuğunda kararlılıkla doluyor. Hızını artırıyor, beni boğazından aşağıya alıyor ve hatta taşaklarımı okşuyor.

Sasha bu ritimde devam ediyor, sesleri havada yankılanana kadar sikimi buzlu şeker gibi emiyor. Boğazından aşağı itmemek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Eğer bunu yaparsam,
durmayacağım. Eğer
bunu yaparsam-

Beni ağzından kaydırarak çıkardı, gözleri parlıyordu ve dudakları prekum ve tükürüğüyle parlıyordu. "Kirill..."

"Evet?"

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum *ben*? Bana sakso çekmesi gereken kişi sensin."

"Evet, ama normalde şimdiye kadar kontrolü ele almış
olurdun." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bunu
mu istiyorsun?"

Başını hevesli bir şekilde aşağı yukarı sallıyor.

"Başka ne istiyorsun, Solnyshko?"

Halıya sırt üstü uzanıyor, bacaklarını açıyor ve elbisesini sırılsıklam beyaz külotunu ortaya çıkaracak kadar kaldırıyor. Beni emerken bile azmasını hep sevmişimdir.

"Becer beni," diyor gırtlaktan gelen ve neredeyse boşalmama neden olacak bir sesle. "Ya havamda değilsem?" Bacaklarının arasına diz çöküp

Kemerimi çıkar.

"Oh, lütfen. Her zaman havandasın."

"Belki de bugün kötü bir ruh halindeyim, Sasha." Kemeri elime doladım ve külotla kaplı amına bir tokat attım.

Nefes nefese kalıyor, tırnakları halıyı kazıyor ama gözleri şehvetle doluyor. Ben de külotunu çıkarıyorum ve teninde sonsuza dek kalacak olan *Luchik* dövmesine bakıp inliyorum.

"Bu ruh halindeyken seni becermemi istememeliydin, çünkü durmayacağım." *Tokat*. "Seni yıpratmak ve sana *sahip olmak* zorundayım, karıcığım." *Tokat.* "Seni tekrar tekrar benim yapmam gerekecek ki bir daha ayrılmayı düşünemeyesin."

İsmim ağzından bir iniltiyle çıkarken o yerden sarsılıyor, iç kalçaları titriyor ve gözleri geriye kayıyor.

"Hayır, gelme." Amına şaplak atmayı bıraktım ve deriyi boğazına doladım.

Bir inilti çıkarıyor, kalçalarını sarsıyor, böylece benim horozum onun açılışına geliyor. "Lütfen, lütfen, şu aptal orgazm inkârını yapma. Bundan nefret ediyorum."

"Ve bana yalan söylemenden nefret etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Kirill..." Kendini sikime doğru itmeye çalışıyor ama boğazındaki deri kemeri sıkarak hareket etmesini engelliyorum.

Bir elini uzatıp yanağımı, burnumu ve dudaklarımı okşuyor. "Lütfen... Lütfen..."

Sesindeki çaresizlik beni benden alıyor. Bana o ışıltılı gözlerle baktığında onu gerçekten inkar edemiyorum.

O gözler için her şeyi yaparım.

İçine girdiğimde iniltisi havada yankılanıyor, ama kemerin her iki ucunu halının üzerinde tutup zıt yönlere çektiğimde kesiliyor.

Benim Sasha'm böyle davranıyor çünkü o benim için yaratılmış. Ben onun havasını çalmaktan zevk alıyorum, o ise oksijeninin alınmasından. Ben sert sikişmekten zevk alıyorum, o ise kabalıktan.

Orgazmı boyunca ona vuruyorum, hassas noktasına tekrar tekrar vuruyorum. Dudakları sözsüz bir çığlığa dönüşüyor ve sırtı halının üzerinde yükseliyor.

Boğazındaki kemeri gevşetmeye çalışmıyor. Kendini kurtarmak için doğal bir içgüdüsü bile yok.

Çünkü onu öldürmeyeceğim konusunda bana güveniyor. Ona zarar vermeyeceğime.

Güvenini sarsmamak için.

Yüzü kıpkırmızı olduğunda kemeri bırakıyorum ve elimi sırtına dolayarak onu yukarı kaldırıyorum. Şimdi kucağımda oturduğu için açı daha derin ve alttan daha hızlı itiyorum.

"Sikimi çok iyi bir kız gibi alıyorsun." Elbisesini çıkarmak üzereydim ama Sasha kollarını boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma çarptı.

Ritmime uyarken beni deli bir kadın gibi öpüyor. Kıçı kasıklarıma tekrar tekrar vuruyor.

Lanet olsun.

İçine boşalmam uzun sürmedi. Karım kalçalarını döndürürken beni öpmeyi bırakmıyor, yavaş, baştan çıkarıcı bir ritimle yukarı ve aşağı gidiyor.

Ondan uzaklaşıyorum. "Amına döllerimle masaj mı yapıyorsun, Solnyshko?"

Parlak gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu her zaman yapmıyor musun?"

Evet, biliyorum. Ama bu kadar hoşuna gittiğini bilmiyordum. Yavaşça dışarı kayıyorum ve onu yeniden konumlandırıyorum, böylece ayrılmış uyluklarımın üzerine oturuyor. Benim dölüm ve onun uyarılmışlığı halıya damlıyordu.

"Çok pis." Döllerimi amının dudaklarından toplayıp tekrar içine itiyorum.

Sasha titriyor, kendini parmaklarımın üzerinde yukarı ve aşağı kaldırırken erotik bir gülümseme ağzını ayırıyor.

Titreyen bacaklarına ve sıkılan amına bakılırsa hâlâ orgazmının kalıntılarını kovalıyor.

Onu şımartıyorum, kollarımdaki hissini biraz fazla seviyorum. Sasha'yı dört yüz yirmi kez becerdim ve kıvılcım hâlâ aynı.

Ne? Tabii ki, hala sayıyorum.

Bir süre sonra onu serbest bırakıyorum ve bana doğru sarkıyor, başı boynumda saklı ve bacakları belime sarılmış.

"Bana neler olduğunu anlatmayacak mısın?" demeden önce bu şekilde birkaç dakika geçirdik.

Bana karşı titriyor, kalp atışları göğsümde hızlanıyor. "Bir şeyler olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü normal davranmıyorsun ve ben seninle ilgili her şeyi fark ediyorum."

Geri çekiliyor ama parmaklarını ensemde dolaştırmaya devam ediyor. "Bana zaman tanıyabilir misin?"

"Zaman ne kadar uzun? Bir gün mü? İki gün mü?"

"Bundan biraz daha uzun. Benim... önce ailemle tanışmam gerekiyor ve-" "Hayır."

"Onlardan sonsuza dek kaçamam. Tıpkı Anton'u ömür boyu kilit altında tutamayacağınız gibi."

"İkisi de yapılabilir."

"Kirill," diyor bir hayal kırıklığı notuyla. "Mantıklı ol."

"Kesinlikle öyleyim. Lanet aileni görmeye gittiğin son iki seferde iki kez vuruldum ve beni öldüğüne inandırdın."

"Bu şekilde asla huzur bulamayacağız." "Bırak da bunu ben düşüneyim."

"Bu bizim hayatımız. Senin ve *benim*. Bu konuda endişelenmesi gereken tek kişi sen değilsin. Benim de söz hakkım var. Bana karım deyip duruyorsun ama beni her konuda ortağın yapmadığın sürece asla kocam olamayacaksın."

"Zaten öylesin."

"İkimizle ilgili aldığın kararlar hakkında benimle konuşmazsan olmaz."

"Ölü numarası yaptığında benimle konuştun mu, Sasha?" Sesim yükseliyor ve nefesi kesilerek hareketsiz kalıyor. "Bunu yapsaydım nasıl hissederdin, hmm?"

"Üzgün olduğumu zaten söyledim," diye mırıldanıyor, parmakları ensemi okşuyor. "İkimiz de hatalar yaptık ama artık yeni bir bölgedeyiz. Bana zaman vermelisin, lütfen."

İçimdeki her hücre bu fikre isyan ediyor ama yeni bir başlangıç yapabilmemiz için yapmam gerekenin tam olarak bu olduğunu biliyorum.

"Tamam, ama onlarla bensiz buluşmayacaksın."

Gözlerini deviriyor ama başını tekrar omzuma koyarken dudaklarını bir gülümseme boyuyor. "Teşekkür ederim."

"Bu işi bitirene kadar bana teşekkür etme."

Olumlu bir ses çıkarıyor. "Partiye geri dönmek zorunda mıyız?"

"Evet."

"Ama insanlar beni becerdiğini bilecek."

"Umurumda değil. Aslında, senin benim olduğunu ve sınırların dışında olduğunu bilmeleri iyi."

"Mağara adamı."

"Mağara adamınız."

"Mmm. Bunu sevdim." Sesi uykulu bir şekilde kesiliyor. "Bana on ver."

Telefonum titrediğinde göğsüme yaslanmış saçlarını okşuyordum.

Ekrandaki isim beni duraksattı.

Patron. Ben Makar. Ortadan kaybolduğum için özür dilerim ama tehlikede olduğunuzu söylemek zorundayım. Buluşabilir miyiz?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

"W Burada ne işimiz var?" Bakışlarım kurum içi kliniğin bekleme alanındaki halının desenlerini takip ediyor.

Kirill bu sabah ilk iş olarak beni buraya getirdi. Yulia'yı kovdu. Bana onun Kristina'nın hamileliği için tehlike oluşturduğunu ve Konstantin'in bile bunu kabul ettiğini söyledi.

Çok dramatikti. Gitmeyi reddetti ve Kirill, Viktor'a onu zorla götürmesini emrettiğinde çılgına döndü. Kirill'e zarar vermesi mümkün olmadığından, kötü niyetli enerjisini Karina'ya yöneltti ve onu tokatlamaya çalıştı.

Kimse onu durduramadan, titreyen Karina'nın önünde durdum ve kadını ittim.

Konstantin onu zehirli planlarından vazgeçirdikten sonra şimdi eşyalarını topluyor.

Bu sabah gerçekleşen değiş tokuştan hâlâ rahatsızlık duyuyorum. Sanki ölmemi istiyormuş gibi bana dik dik bakan zehirli gözlerini neredeyse görebiliyorum.

Bugün Kristina ile hamilelik kitapları okuyarak vakit geçirmeyi planlıyordum. -Yalnızca e-okuyucudan, çünkü bu kadar açık olamam.

En önemli soru şu: Kirill'i daha ne kadar kandırabilirim? Sürekli sevişiyor olsak da tamamen soyunmamaya çalışıyorum. Göğüslerimin ne kadar büyük olduğunu ya da karnımdaki şişliği fark etmesinden korkuyorum. Aslında Kristina'nınki kadar belirgin değil ve kilo almaya bağlanabilir ama muhtemelen daha da büyüyecek.

Vücuduma çok uzun süre odaklanmaması için dikkatini dağıtmaya çalışsam da bu sonsuza kadar süremez.

Kirill aptal değil. Bir şeylerin yanlış gittiğini zaten hissediyor. Eğer ona söylemezsem, eninde sonunda kendisi anlayacaktır.

Bir parçam bunu söylemek istiyor. Hatta dün gece ağzımdan kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

Ama diğer yanım, bu adımı atarsam geri dönüşü olmayacağının farkında.

Hiçbir çıkış yolu olmadan Kirill'in ağına hapsolacağım ve bunun olmak istediğim yer olduğundan emin değilim.

Özellikle de amcamla iletişime geçmeye çalıştığım ve ulaşamadığım için. Durum en iyi ihtimalle bulanık ve hiçbir şeyin mantıklı olmadığı bir yol ayrımındayım.

Bebekten başka bir şey yok.

Onu öğrendiğimden beri şaşırtıcı derecede mutluyum. İçimde her şeyimle istediğim tek şey o. Gerisi bulanık.

Tamam, bu bir yalan. Ben de Kirill'i istiyorum. Onu delirecek kadar istiyorum ve sadece fiziksel olarak değil. Kalbini istiyorum. O kadar içinde olmak istiyorum ki, yerimi dolduramayacak.

Ama yaram çok taze; bu kez tedbiri elden bırakabileceğimi hiç sanmıyorum.

Beni herkese karısı olarak tanıttığında gizliden gizliye mutlu olduğumda bile.

Sadece ailesini, çalışanlarını ve cemaat liderlerini değil, aynı zamanda tüm sosyal çevresini de kastediyorum.

Elini belime koyarak beni odanın içinde dolaştırdı ve "Güzel karımla tanıştınız mı? O bir Rus."

Evet, tüm bu havadan sudan konuşmalar yorucuydu ve eminim ki bunu herkes benim ona ait olduğumu ve dolayısıyla yasak bölge olduğumu bilsin diye yapıyordu ama her saniyesinden keyif aldım.

Muhtemelen bir kadın olarak onun kollarında olacağımı hiç hayal etmediğim içindir. Hayır, kolunda değil.

Karısı.

Sahip olabileceği tek eş.

"Kirill?" Önüne geçiyorum, o da yürümeyi bırakıyor.

Evden ayrıldığımızdan beri sorularımı duymazdan geliyor. İfadesi kapalı, gözleri bir kutup kurdununkinden daha yoğun ve çenesi sabit.

Ceketinin yakasına dokunuyorum, gömleğinin üst açık düğmelerinin arasından görünen dövme izlerine bakıyorum.

Uyandığımda siki içimde kayıyordu ve daha bu sabah beni anlamsızca sikmesine rağmen, ona doyamıyorum.

Benim cinsel dürtülerim de onunla aynı, hatta daha fazla. Hormonları suçlayabilirim ama yine de Kirill Morozov'u istemediğim bir gün bile olmadı.

Onu öldürmeyi planladığım sırada bile.

"Neler oluyor?" Dikkatli bir ses tonuyla

soruyorum.

Bilerek kendini bana kapatmasından nefret ediyorum.

"Yakında öğreneceksin." Elimi tutuyor ve beni odalardan birine sürüklüyor.

Hemşire ve doktor, üzerinde bazı ekipmanlar bulunan bir tepsiyi taşırken beklemektedir.

"Başlayabilirsiniz," diyor ve yatağa oturmam için omzuma baskı uyguluyor.

"Neye başlayalım?"

Kahretsin.

Sakın bana hamile olduğumu öğrendiğini söyleme. Ve eğer öğrendiyse, ne yapmaya başladı?

Kirill üzerime doğru geliyor, omuzları daha geniş ve daha korkutucu görünüyor. "Doktor şimdi kolunuza bir takip cihazı takacak. Uzun sürmez."

Dudaklarım aralandı. "Ne?"

"Beni gayet iyi duydun, Sasha."

"Evet, söyledim ama şaka yapıp yapmadığını anlamaya

çalışıyorum." "Ben asla şaka yapmam."

"Lanet telefonumu zaten takip ediyorsun. Neden buna da ihtiyacınız

olsun ki?" "Çünkü telefonunuz kapalıyken ya da kaybettiğinizde

güvenilir değildir.

kasıtlı ya da kasıtsız olarak."

"Yani bana bir takip cihazı mı yerleştiriyorsun?

Öylece?" "Güvenliğinizi sağlamak için tek seçenek

bu."

Ayağa kalktım ve parmağımı göğsüne sıkıştırdım. "Daha çok, beni izlemen için tek seçenek. Bunu yapmayacağım."

Yanından geçmeye başlıyorum ama kollarımdan tutup beni öyle hızlı geri oturtuyor ki başım dönüyor.

Soğuk gözleri benimkilerle aynı hizaya gelecek şekilde alçalıyor. "Zorluk çıkarma."

"Zor mu? Yani bu işte *zor* olan ben miyim?"

"Ortadan kaybolma eğiliminiz var, bu yüzden güvende olduğunuzdan emin olmak için en iyi çözüm bu."

"Yapma bunu," diye fısıldıyorum usulca. "Beni bu şekilde ortağın yapamazsın Kirill."

"Sen kaçmayı düşünürken seni ortağım yapamam." Gösteriyi sessizce izleyen doktor ve hemşireye bakar. "Yap şunu."

Kolunu tekmeleyip pençeleyerek dövüşmeye başlıyorum ama beni kaba kuvvetiyle yatağa yapıştırıyor. Dizleri uyluklarımın iki yanında, onları yerinde tutuyor ve bileklerimi başımın üstünde yatağa hapsediyor.

Kaslarımı gevşetmeliyim ki karnımı falan ezmesin.

Üzerimde geziniyor ve bir elini bırakıyor ama omzumu yatağın üzerinde düz ve hareketsiz tutuyor.

Hemşire kolumun üst kısmını dezenfekte ediyor. Alkolün soğukluğu rahatsız bile etmiyor ama gözlerimde nem birikiyor.

Bulanık görüşümle ona bakıyorum, sonra fısıldıyorum, "Senden nefret ediyorum." "Güvende olduğun sürece benden istediğin kadar nefret edebilirsin."

"Güvende olmam gereken tek kişi sensin, pislik herif."

Neredeyse alaycı bir sesle, "İçindekileri dök," diyor.

"Birkaç hafta içinde boşandığımız anda bunu kaldıracağım."

Bundan hoşlanmıyor. Hatta bundan o kadar hoşlanmıyor ki, olumsuz duygularının ağırlığının göğsümü ezdiğini hissediyorum.

Güzel. Beni incittiği kadar onu da incitmek için söyledim.

Bunun olmayacağını ya da rüya gördüğümü söylemesini bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor ve beni karanlığının merhametine bırakıyor.

Doktor her ne yapıyorsa canımı acıtmıyor. Kirill'in beni buna boyun eğdirdiği gerçeği acıtıyor.

Ona ters ters baktım. "Roller tersine dönseydi ve seni bunu yapmaya zorlasaydım nasıl hissederdin?"

"Ben olsam yapardım."

"Sadece bunu söylüyorsun."

"Eğer üzerimde bir takip cihazı istiyorsan, hemen bir tane bulacağım, Sasha."

"O zaman yap. Bakalım her hareketini izlediğimde nasıl hissedeceksin."

Bir saniye geçti.

İki.

Üçüncüsünde, kendini üzerimden kaldırdı ve yatağın ayak ucuna oturdu. Sonra, "Bana bir takip cihazı daha takın." diye anons etti.

Hemşire kolumla ilgilenmeyi bitiriyor ama doktor dolaba yönelip başka bir tepsiyle geri döndüğü için ona odaklanamıyorum.

Kirill, sol kolunu açmadan önce titiz ve sakin hareketlerle ceketini çıkarıyor ve gömleğinin düğmelerini açıyor.

Hemşirenin işi bittiğinde yavaşça doğrulup yanına yerleşiyorum. "Bunu gerçekten yapıyor musun?"

"Aynı fikirde olmamız seni daha iyi hissettirecekse, benim için sorun değil."

İkimizin de bir takip cihazı almamasını tercih ederim, ancak bu mümkün olmadığına göre, bu bir çeşit yaraya merhem olur.

Hâlâ bunu isteyerek yapıyor olması ve bunun için onu zapt etmek zorunda olmamam gibi küçük bir gerçek var.

Eğer bebeğin güvenliğinden korkmasaydım, o pislikle güreşir ve onu yere sererdim.

Doktor onunla işini rekor sürede bitirir ve Viktor'un bunu aktive edebilmesi gerektiğini söyler.

Klinikten ilk ben çıkıyorum, omuzlarım çökük ve adımlarım zorlanıyor.

Kirill bana yetişiyor ve bir kolunu belime doluyor. Onu itmeye çalışıyorum. "Dokunma bana."

"Neden karıma dokunmayayım ki?"

"Bilmiyorum, belki de şu anda gözlerini oymak istediğim içindir?"

"Bunu yaparsan sana nasıl bakarım?"

Gözlerimi deviriyorum ve ufka odaklanıyorum. "Bu beni bir şeye zorladığın son sefer. Bir daha böyle bir şey yaparsan beni asla bulamayacağın bir yere kaybolurum, bunun için kolumu kesmek zorunda kalsam bile."

Parmakları kalçama batıyor ve beni yaralıyor. "Böyle saçma sapan şeyler düşünmeseydin bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Belki de senin davranışların yüzünden düşünüyorumdur." Ona ters ters bakıyorum. "Beni eşit olarak görmezsen ya da fikirlerime değer vermezsen buna tahammül edemem. Ciddiyim, Kirill. Rusya'ya gittiğimde sana karşı olan hislerimi ayaklarımın altına aldım ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yapabilirim."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Demek bana karşı bir şeyler hissediyorsun." "Ciddi misin? Söylediklerimden çıkardığın tek şey bu mu?"

"En önemli şey bu değil mi?"

"Ne var biliyor musunuz? Unut gitsin. Sadece kapalı bir yola giriyoruz." "Yani duygular artık kapalı bir yol mu?"

"Sana kızgın olduğumda, evet, öyleler."

Bir düzine bavulun bir minibüsün arkasına yüklendiği evin önünde duruyoruz. Kirill sadece ben durduğum için durdu. Durumdan o kadar uzak ki ne arabaya ne de personele dikkat ediyor.

Acaba bunu hep yapmak istiyordu da kardeşinin hatırı için mi Yulia'yı yanında tutuyordu? Şimdi Konstantin ona karşı temkinli davrandığına göre, Kirill muhtemelen gitme zamanının geldiğini düşündü.

Muhtemelen 'düşmanlarını daha yakın tut' mantığıyla onun evde yaşamasına izin verdi, ancak şu anda ailesinin sahip olduğu bankada hisseleri olan Pakhan o, bu yüzden artık bunu yapmasına gerek yok.

Eve girdiğimizde havada hissedilir bir gerilim var. Karina merdivenlerin yanında duruyor, korkuluklardan birine can havliyle sarılıyor.

Kristina onu omzundan tutuyor, parmaklarıyla omzunu rahatça okşuyor. Yulia, Konstantin'in alanına giriyor ve dizlerine kadar uzanan elbisesi ve şekillendirilmiş saçlarıyla her zamanki gibi zarif görünürken, içinden yıkıcı bir enerji yayılıyor.

"Herkes bir yana, bunu bana sen yapamazsın Kosta. Eğer ben gidiyorsam, sen de benimle geliyorsun."

"O yetişkin ve evli bir adam, Yulia." Kirill beni de yanına alarak içeri girdi. "Aş artık şu lanet şeyi."

Etrafında dönüyor, zehrini anında ona yöneltiyor. "Bu saçmalığı onun kafasına sokanın sen olduğunu bilmeliydim, seni lanet şeytan."

"Ne diyebilirim ki?" Yüz ifadesi kapalı olsa da sırıtıyor. "Senden daha iyi bir etkim var."

"Öyle değil anne." Konstantin durumu kurtarmaya çalışıyor ama sanırım artık çok geç.

"Bırak neye istiyorsa ona inansın." Kirill ona bakıyor. "Konstantin senin gösterişli oyuncağın ya da ne yapacağını veya ne isteyeceğini söylediğin bir evcil hayvan değil. Bırak onu, yoksa ben seni bıraktırırım. İkinci seçenekten hoşlanmayacağını söylediğimde bana inan."

"Eğer oğlumu benden alabileceğini düşünüyorsan-"

"Kimseyi götürmüyorum. Burada kalmayı kendi rızasıyla seçiyor çünkü ona bir birey olarak gerçekten saygı duyuyorum. Senin hiç yapmadığın bir şey-"

Elini ona doğru kaldırıyor ama ben çoktan elini yakalamış, bükmüş ve geri atmış oluyorum. "Sana bunu bir daha yapmamanı söylemiştim."

Yulia önce bana, sonra Kirill'e hırlıyor: "Fırsatım varken seni ve iblis kardeşini öldürmeliydim. Siz doğmadan önce sefil hayatlarınıza son vermeliydim."

Odanın diğer tarafından bir hıçkırık geliyor ve Karina Kristina'nın kucağında titriyor. Üçü arasında duygusal açıdan her zaman zayıf olan oydu ve annesinin muamelesine hiç alışamamış gibi görünüyordu.

"Anne, dur." Konstantin onu şaşırtıcı bir güçle geri çeker, sesi ilk kez onun üzerinde yükselir. "Dur. Kes şunu artık!"

Dudakları aralanır. "Kosta, sen ne-"

"Senin için bahaneler bulmaya çalışmaktan, yıllar önce onları terk ettiğimi düşündükleri için kendi erkek ve kız kardeşlerim tarafından nefret edilmekten bıktım." Kirill ve Karina'ya bakıyor. "Annem, oradan ilk ben çıkarsam sizin için de gemiler göndereceğini söyledi. Daha sonra bunu ne zaman açıklamaya çalışsam, Kirill'in bir sonraki eğitim görevine karşı komplo kurmakla ya da Kara'yı yatılı okula göndermekle tehdit ediyordu. Seni güvende tutmamın tek yolu, artık seni daha az önemsemiyormuşum gibi davranmaktı. Tıpkı bizi babam Kirill'den korumaya çalıştığında yaptığın gibi."

Kocamın dudakları büzülüyor ve tüm öfkesi Yulia'ya yöneliyor.

Ama Konstantin devam ediyor: "Senin boğucu ilginden hiç hoşlanmadım anne. Her zaman senin yanında yumurta kabuğunun üzerinde yürümek ve büyük beklentilerini karşılamak zorundaymışım gibi hissettim. Kardeşlerimden nefret ettiğini ve onlara zarar vermekten çekinmediğini fark ettiğimde senden nefret etmeye başladım. Onlardan da nefret etmemi sağlamaya çalıştığında senden daha çok nefret ettim. Ama kırılma noktası neydi biliyor musun? Karıma ve çocuğuma zarar vermeye çalışmandı. Bu seni asla affetmeyeceğim bir şey."

Yulia'nın çenesi titriyor ama başını dik tutuyor. "Senin için sadece en iyisini istiyorum."

"Biz de senin çocuklarınız," diyor Karina küçük, kırılgan bir sesle. "Neden bizim için en iyisini istemiyorsun?"

"Çünkü lanet olası baban bana tecavüz etti!" diye bağırır ve Kirill'e döner. "Her şeyin sebebi sensin, seni lanet olası şeytan. Roman beni istedi ama bana sahip olamadı, bu yüzden bana defalarca tecavüz etti.

ta ki sana hamile kalana kadar. Beni onunla evlenmeye zorladı ve *senin* yüzünden beni kendine bağladı. Senden ve ondan hayatımdaki her şeyden daha çok nefret etmeme rağmen beni sana sahip olmaya zorladı. Ne zaman o lanet yüzüne baksam, sana nasıl hamile kaldığımı hatırlıyorum ve seni çıplak ellerimle öldürmek istiyorum. Seni bıçaklayarak öldürmek ve kendi kanın içinde çırpınışını izlemek istiyorum. Sen de kız kardeşin de tecavüz sonucu hamile kaldınız, beni duyuyor musun? Babanızla yaşadığınız her cinsel ilişki rıza dışı ve acı vericiydi, ama siz ikiniz bundan küçük şeytanlar gibi çıktınız. Konstantin benim sevdiğim tek adamdan olan oğlum, bu yüzden tabii ki onu severim, *sizi* değil."

Yulia'nın sözleri yavaşça kaydedilirken yaşam alanına sağır edici bir sessizlik çöküyor.

Konstantin ve Kristina solgun. Karina hasta olacakmış gibi görünüyor ve genellikle Kirill kadar duygusuz olan Yulia bile titriyor.

Bir yandan, Karina'ya ve özellikle Kirill'e karşı duyduğu derin nefret tamamen mantıklı.

Öte yandan, yine de doğru değil.

Orada bulunanlar arasında ifadesi değişmeyen tek kişi Kirill'dir. Ama yine de, olağanüstü durumlarda her zaman ürkütücü derecede sakindir. Bu yüzden orduda mükemmel bir yüzbaşıydı ve şimdi Pakhan olmak için son derece uygun.

Ama sakin olması etkilenmediği anlamına gelmiyor. Duygularını silmede o kadar iyi bir iş çıkarıyor ki bazen onların varlığını unutuyor.

"Roman, Konstantin'in herhangi bir güce ya da mirasa sahip olmasına şiddetle karşı çıktığı için, onun farklı bir babası olabileceğinden şüphelendim," diyor şaşırtıcı bir kayıtsızlıkla. "Kimmiş o?"

Diğerleri az önce duyurduğu haberin ağırlığından kurtulmaya çalışırken, kadının kendisi Kirill'e ters ters bakıyor.

"Tek önemsediğin bu mu?"

"Ne bekliyordun ki? Sen bana hiç annelik yapmamışken, benim ona düşkün bir evlat olmamı mı? Flaş haber Yulia, pislik babamın sana tecavüz etmesi benim ya da Karina'nın suçu değil. Senin ya da onun çocuğu olmayı biz istemedik. Varoluşumuzla ilgili hiçbir seçeneğimiz yoktu, ama bizi sevme ya da bizden nefret etme seçeneğiniz vardı ve siz annemiz olmamayı seçtiniz. Ben de senin oğlun olmamayı seçiyorum."

"Onu sen öldürdün." Karina Kristina'dan ayrılır ve yavaşça annesine doğru yürür. "Babamı sen öldürdün... değil mi? Tüm o zaman boyunca onun günlük kahvesini hazırlıyordun... sen... çok çabuk kötüleşmesinin nedeni sensin."

Yulia başını havaya kaldırıyor. "Tercih ettiğimden yıllar daha uzun sürdü ama en azından aptal şüphelenmedi."

"Seni kaltak!" Karina ona doğru hamle yapar, ancak Konstantin ona vuramadan belinden yakalar.

"Ne?" Yulia bağırıyor. "*Ne?* Şimdi de o aptal için mi üzülüyorsunuz? Bu işte haksızlığa uğrayan benim."

"Haksızlığa uğrayan benim!" Karina bağırarak karşılık verir. "En azından beni sevdi. Hayatımı mahvetti ama sonrasında beni sevdi. Bana iyi geceler öpücüğü verdi ve nasıl olduğumu sordu. Korkunç bir insan olabilirdi ama babam olmaya çalıştı. Sen asla benim annem olmadın!"

Yulia sanki kendi kızını görmeye dayanamıyormuş gibi dilini tıkırdatıyor. "Sizinle iletişim kurmak anlamsız. Gidelim, Kosta."

Karina tüm vücudu titreyerek ona doğru ağlarken oğlu kıpırdamıyor. Ölü bir ifadeyle annesini izliyor. "Benim babam kim, anne?"

"Bu yılanın ininden çıktıktan sonra konuşuruz."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Babam kim? Hâlâ hayatta mı, yoksa ondan da mı kurtuldunuz?"

"Konstantin!" Yulia incilerini sıkıca tutuyor ve sonra yavaşça bırakıyor. "Daha sakin olduğunda ve kimsenin seni benim kadar önemsemediğini fark ettiğinde konuşuruz. En azından bu şeytan."

Çıkarken Kirill'e ters ters bakıyor. Başı dik ve adımları ölçülüdür.

O kadının gücüne hayranım ama yine de çocuklarının hayatında oynadığı rolü küçümsüyorum.

Konstantin sırtını sıvazlarken Karina hıçkıra hıçkıra ağlamaktadır. Kirill ile bakışıyorlar. Bunun yoldaşlık mı yoksa anlayış mı olduğundan emin değilim.

Nedense sanki kardeşlerin ilişkisine müdahale ediyormuşum gibi hissediyorum. Belki de büyürken birbirlerine bu bakışı atmışlardır.

Bir süre sonra Kirill merdivenlerden yukarı çıkıyor. Karina'nın ve Konstantin'in omuzlarını okşayıp peşinden gidiyorum.

Ona kızgın olmam gerekirken, bu olaydan sonra onu yalnız bırakmam mümkün değil. Duygularını saklayan bir tip olduğu için bu durum ona ters tepiyor.

Onu dolapta buldum. Ceketi yere atılmıştı ve gömleğini çıkarıyordu.

"İyi misin?" Yavaşça ona yaklaşıyorum.

Kirill tişörtünü indiriyor, gergin kasları ortaya çıkıyor. "Neden olmayayım ki?"

Vücudu ile dolap kapısı arasında olacak şekilde önünde duruyorum. Parmaklarım ensesini buluyor ve yanağını okşuyorum. "İyi olmamak sorun değil." "Ben gayet iyiyim. Aslında benden neden hiç hoşlanmadığını ve hoşlanmayacağını bilmek güzel. Bende onun saldırgan genleri var, ki bu onun seveceği bir şey değil. asla onaylamam."

"Yaşadıkları için üzgünüm ama sana ve Karina'ya sanki senin suçunmuş gibi davranmaya hakkı yoktu."

Hiçbir şey söylemiyor ama dokunuşuma doğru eğiliyor ve yavaşça gözlerini kapatıyor.

Kollarımı beline doluyor ve yüzümü çıplak göğsüne gömüyorum. Görünüşe göre, bu onun ihtiyaç duyduğu türden bir teselli, çünkü Kirill kollarıyla belimi çevreliyor ve beni kucaklıyor.

Kısık fısıltısı neredeyse kalbimi durduracak. "Burada olduğun için teşekkür ederim, Solnyshko."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

I Sinirlendim.

Hayır, bu yetersiz bir ifade. Öfke ve kontrol kaybı sınırında sallanıyorum.

İçinde bulunduğum durum karşısında soğukkanlılığımı korumak insanüstü bir güç gerektiriyor.

kendimi içinde buldum. Yani, Sasha'nın yavaş ama emin adımlarla aramıza koymaya devam ettiği mesafe.

Yaklaşık bir hafta önce takip cihazını taktığımdan beri daha da kötüleşiyor. Ama yine de daha önce de yapmıyor değildi. Tek fark, artık daha da ileri götürüyor.

Benden başka kimseyle vakit geçirmemeye çalışıyor. Ve son zamanlarda şaşırtıcı derecede yüksek bir seks dürtüsüne sahip olsa da, neredeyse hemen sonra geri çekiliyor ve her türlü bahaneyi ortaya atıyor.

Kristina ile tanışmalıyım.

Karina'ya yürüyüşe çıkacağıma söz verdim. Rai ve Lia beni öğle yemeğine davet etti.

Viktor beni kardeşimi görmeye götürüyor.

Her gün benimle vakit geçirememesi için bir sebep buluyor. Damien'ın karıştırdığı yeni bir pisliğe bulaşmış olmamın da yardımı olmuyor ve onu köşeye sıkıştıracak zamanım olmadı.

Belki de onu tekrar o kulübeye götürmeliyim ki sadece ikimiz olalım ve kimse bizi rahatsız etmeye cesaret edemesin.

Aksi takdirde, bu ilişkiye dayattığı lanet olası son tarihe ulaşana kadar uzaklaşmaya devam edecek.

"Bu konuda içimde kötü bir his var. Tuzak gibi kokuyor," diyor Viktor elinde silahla etrafımızı izlerken.

Şehrin dış mahallelerinde bir nakliye iskelesinin yakınındayız. Kartellerle işlemlerimizi tamamladığımız yerlerden biri. Gerçi yıllardır buraya gelmemiştim. Özellikle de Pakhan olduğumdan beri.

Tüm bu ufak tefek işlemler başkaları tarafından halledilebilir.

Gecenin geç bir saati olduğu için tek ses Viktor'un sert nefes alışları ve ara sıra suyun iskeleye çarpması.

"Zaten rıhtımın her yerinde konuşlanmış destek ekiplerimiz var." Gözlüklerimi düzeltiyorum. "Yani Makar beni pusuya düşürmeyi planlamış olsa bile, onu ve yanında kimi getirirse getirsin ortadan kaldırmak için yeterli insan gücümüz var."

"Ya Chicago şubesinin Pakhan'ı ile işbirliği yaptıysa ve elimizdekinden daha fazla adam getirdiyse?"

"Bir, bu paranoya. İki, Makar'ın etkisini abartıyorsun." "Ya da belki de hafife alıyorsun..." diye devam etti ve gerildi, ben de
Yakınımızda üçüncü bir varlık hissediyoruz.

Makar dikkatlice konteynerlerin arasından sıyrılıyor. Bize yaklaşırken etrafı dikkatle inceliyor.

Viktor'un yanımda olduğunu fark edince adımları daha da ağırlaştı. Yalnız görüşmek istedi ama Viktor'un gölgem olmayı şiddetle reddettiğini artık biliyor olmalı.

Makar ortalama bir yapıya, sivri bir buruna ve ince dudaklara sahip kel bir adamdır. Ayrıca her zaman bir beden küçük görünen takım elbiseler giyer.

"Yalnız buluşacağımızı sanıyordum?" diye soruyor önümüze geldiğinde ve çenesiyle Viktor'u işaret ediyor.

"Senin kural koyacak yerin yok, orospu çocuğu," diyor kıdemli gardiyanım her zamanki açık sözlü üslubuyla.

"Doğuştan birbirimize bağlı olduğumuzu düşündüğünü biliyorsun." Ses tonum Viktor'unkine kıyasla daha sıcak ve daha az gergin.

Makar, bakışları bir o yana bir bu yana kaymaya devam etse de biraz rahatlamayı başarıyor.

"Bana nerede olduğunu söylemek ister misin?" Aynı dostane tonda soruyorum.

"Etrafında." Bir nefes bırakıyor. "Seninle bir daha asla temas kurmamam gerekiyordu."

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Birlikte çalıştığım kişinin seni ortadan kaldırmayı planladığını öğrendim ve bu asla planın bir parçası değildi. Öylece oturup izleyemezdim. Senin

Babam bana zirveye çıkmana yardım etmemi söyledi, senden kurtulmamı değil."

Viktor öne çıkar. "Orada durup kendi patronuna karşı başka biriyle işbirliği yaptığını itiraf edecek kadar cüretkar mısın?"

"Başka seçeneğim yoktu! Ailem tehdit altındaydı."

"Bunun için bana gelebilirdin ve ben de onların güvende olduğundan emin olurdum." Viktor'u omzundan tutup geri çekiyorum. "Ama başka bir nedeni vardı, değil mi?"

Makar kel kafasının yan tarafını kaşıyor. "Sasha'nın senin konsantrasyonunu önemli şeylerden uzaklaştırdığını sanıyordum. Ayrıca, o babanın düşmanlarının kızı."

"Yani bunu halletmenin en iyi yolunun onu öldürmek olduğuna karar verdin." Onaylamam sakin, o kadar sakin ki yutkunuyor.

"Benden sadece yardım istendi."

"Kim tarafından?"

"Konstantin."

Vücudum kaskatı kesiliyor ve kulağımda bir çınlama duyuluyor. Viktor'un kaşları bile sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi çatılıyor.

Kardeşime karşı çok mu yumuşak ve ihmalkâr davrandım? Onun bu göreve katılmış olabileceğini nasıl göz ardı edebilirim?

Arnavut adamın gizlice buluşmakla ilgili söyledikleri ve müttefikinin bana mümkün olduğunca zarar vermek istemesi mantıklı.

Son birkaç ayda yaptığı her şey mükemmel bir oyunculuk muydu? Yoksa benden daha iyi bir manipülatör olabileceği gerçeğini göz ardı m ı e t t i m ?

Doğru kelimeleri söyledi. Doğru duyguları gösterdi. Çocukluğumuzdaki gibi yanımda durdu ve bana bir kardeş gibi baktı.

"Kanıt," diyorum Makar'ın dik durmasını sağlayacak kadar gergin bir sesle.

Bana kardeşimle plan hakkında yazıştığı mesajları ve birlikte çekilmiş bazı fotoğraflarını gösteriyor.

Mantıken, sahte olabildikleri için bu yeterli bir kanıt olmamalı, ancak zihnim tam tersi yönde ilerliyor.

Bu, Sasha'nın katilini ya da küfre teşebbüs eden kişiyi ararken gözden kaçırdığım bir ayrıntı.

Karım bana arkasında sahte bir şey bıraktığını söylediğinden ve DNA sonuçlarının manipüle edildiğini fark ettiğimden beri failin yakınlarda olduğunu biliyordum.

Sadece *ne kadar* yakın olduğunu bilmiyordum.

Gardiyanlarımdan şüphelenmeye hazırdım ama Konstantin'den hiç şüphelenmemiştim. Özellikle de eski halini görmeye başladığımdan beri.

düğünü.

Belki bunların hepsi de bir sahteydi.

Sasha'nın öldüğünü düşündüğüm iki ay boyunca benim parçalandığımı ve kontrolümü kaybettiğimi görmek hoşuna gitmiş olmalı.

Desteğini sunarken içten içe gülüyor olmalıydı.

"Beni öldürmeyi planladığını söylemiştin." Makar'a ters ters baktım. "Nasıl?"

"Bilmiyorum, ama senin Pakhan olmak için uygun olmadığını ve onun yerine geçmesi gerektiğini düşünüyor. Bana inanmak zorundasın, Patron. Ona bu konuda asla yardım etmem. Baban onun hiçbir zaman ailenin lideri olmasını istemedi ve ben de aynı fikirdeyim."

"Roman, Konstantin'in oğlu olmadığını zaten biliyor muydu?"

Makar'ın dudakları aralanıyor ama başını sallıyor. "Tüm çabasını Yulia'nın aldattığı adamı bulmak için harcadı. Onunla da arkadaş oldu, çünkü o piç onun kocası olduğunu bile bilmiyordu. Zamanı geldiğinde de onu ortadan kaldırdı."

Bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başladı. "Belsky Örgütü'nün bir parçası olabilir mi?"

Makar tekrar başını

sallar. "Hangisi?"

"Anatoly Ivanov."

Sasha'nın amcası. Neyse ki babası değildi, yoksa durum çok hızlı bir şekilde karmaşıklaşacaktı.

Yine de benim sikik kardeşimle kuzenler. "Roman nasıl

öğrendi?"

"Yulia her yaz Rusya'nın kırsalına gider. İlk kez sen doğduktan bir yıl sonra gitmişti. Ama sonra düzenli olarak gitmeye başladı. Başlangıçta hepimiz bunun bir tatil olduğunu düşündük. Ama Roman, onun o zamanı belli bir adamla buluşmak için kullandığını öğrendi. Görünüşe göre, yıllarca süren bir ilişkileri vardı, ama sadece yaz aylarında, tanıdıkları herkesten uzakta, isimsiz bir Rus kasabasında buluşuyorlardı. Bu süre bittikten sonra kadın New York'a dönüyor, adam da ailesinin yanına gidiyormuş."

"Bu yüzden Roman onu ve tüm ailesini yok etmeye karar verdi."

"Sadece onunla oynamayı ve sonra da onun önünde öldürmeyi düşündü ama sonra Rus hükümetinden Belsky Örgütü'nün oluşturduğu tehdidi ortadan kaldırması için teklif aldı ve o da hemen kabul etti. Son günlerinde Yulia, Roman'ın ne yaptığını öğrenmiş olabilir.

ve Anatoly'yi uyarmaya çalışmış olabilir ama muhtemelen çok geç kalmıştır."

"Babam bu operasyonla ilgili herhangi bir kayıt tuttu mu?"

"Sadece en sevdiği kitabın sayfalarına gizlenmiş birkaç not."

"Suç ve Ceza." O kitabı neden kasaya koyduğunu merak ediyordum ama şimdi cevabımı aldım.

"Dikkatli olmalısın patron. O sizi ortadan kaldırmadan önce Konstantin'i ortadan kaldırın."

"Yapacağım." Silahımı çıkardım ve alnına doğrulttum. Yüzü bembeyaz oldu. "Ne... güvenliğim için söz vermiştin."

"Sadece itirafın süresince. Karım Makar'ı öldürmeye çalışarak korkunç bir hata yaptın ve bu günahın cezası ölümdür."

Onu iki gözünün ortasından vuruyorum, silah sesinin yankısı havayı doldururken o bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Ah. Hassiktir.

Sasha'ya onun kaderine karar vermesine izin vereceğime söz verdim ama devam ettim ve kontrolü kaybettim. Tekrar.

Yüzüm çok gergin, tendonlarımın kopmamasına şaşırdım.

Viktor sahneyi izliyor ve sonra bana odaklanıyor. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, karımı öldürebileceğini düşünen diğer orospu çocuğunu cezalandırıyorum."

Kimse Sasha'ya zarar verip yaşayamaz. Lanet kardeşim bile.

GERI DÖNDÜĞÜMÜZDE, AILEMI YA DA AILEM OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜĞÜM ŞEYI BULDUM. aile yemeği yiyor.

Sasha ve Kristina tabakları birbirlerine uzatırken Konstantin, Karina'nın söylediği bir şeye gülüyor.

Yulia gittiğinden beri bu ruh hali hakim. Konstantin bir kez bile onu ziyarete gitmedi ve burada karısı ve ailesinin geri kalanıyla kalmayı tercih etti.

Ya da daha çok, gözlerini ödülden, yani benim pozisyonumdan ayırmak istemedi.

Viktor ve diğer birkaç adamımla birlikte yemek salonuna adımımı attığım anda tüm dikkatler üzerime çevriliyor.

"Kirill," diyor Konstantin, hâlâ gülümseyerek. "Kara'nın bahsettiği saçmalıkları duymalısın."

"Bir düzine yeğen istemek saçmalık değil. Yarısını sen ve Kristina, diğer yarısını da Kirill ve Sasha alabilir."

Sasha bana bakıyor, yanaklarını bir kızarıklık kaplıyor, ama yüzümü gördüğü anda hareketleri donuyor.

Dünyada bir şeylerin yanlış gittiğini anlayabilecek biri varsa, o da işte bu kadındır.

Bir şey söylememe gerek yok ve Makar'ın itirafını duyduğumdan beri etrafımı saran siyah aurayı çoktan hissetti.

"Peki ya sen Kara?" Konstantin kaşlarını sallıyor. "Çocuk yapmayı düşünmüyor musun?"

"Hayır. Ben sadece havalı teyze olmak istiyorum." Ablam bana ters ters baktı. "Acele etsen ve Sasha'ya tapsan iyi olur, böylece senin çocuklarını doğurmayı kabul eder."

Sasha gülümsemeye zorluyor ama dikkati hemen bana kayıyor ve "Sorun ne?" diye soruyor.

"Gel ve bize katıl Kirill," diyor Kristina. "Viktor ve diğerleri de, eğer istersen."

Karina sırıtıyor. "Evet, bize katılın!"

Viktor'a işaret veriyorum. "Götürün onu."

İki adamım Konstantin'in yanına giderken yemek masasına sessizlik çöküyor. Durumun gerçekliğini anladığında gözleri büyür.

Bana ihanete uğramış bir bakışla bakma cüretini gösterdi, sanki onu sırtından bıçaklayan benmişim gibi.

"Kirill...?" diye sorar boğuk bir sesle.

Karina onun koluna yapıştı ve bana dik dik bakarak "Ne yapıyorsun? Onu bırakmalarını söyle."

Sasha sandalyesinden doğrulur, ancak "Sorun nedir?" diye sorarken ses tonu naziktir.

"Seni öldürmeye teşebbüs etti ve benim pozisyonum için rekabet ediyor, diğer şeylerin yanı sıra tamamen araştıracağım."

Konstantin adamlarımla mücadele ediyor. "Sen neden bahsediyorsun? Ben bunu hiç yapmadım!"

"Bunu kolayca kabul etmenizi beklemiyorum ama o noktaya geleceğiz. Onu bodruma götürün."

"Hayır, lütfen." Kristina ayağa kalkarken sesi ve vücudu titriyor.

Olayların bu şekilde geliştiğine inanamıyormuş gibi solgun bir yüz ve şişkin gözlerle tüm gösteriyi izliyor.

"Tüm bunların bir açıklaması olmalı," diyor Sasha, dikkati sonuçsuz bir şekilde muhafızları pençelemeye çalışan Kristina ve Karina'da.

"Açıklamayı zaten biliyorum, bu yüzden onu cezasını çekmesi için götürüyorum."

"Kirill, lütfen..." Kristina'nın gözleri yaşlarla dolar. "O senin kardeşin."

"O benim kardeşim olduğu için onun davranışlarına sıfır tolerans gösteriyorum.

İhanet. Viktor, onu bodruma götür. *Hemen.*"

O ve diğer muhafızlar itaat eder. Konstantin kavga etmesine, küfretmesine ve bunu konuşarak halletmemi istemesine rağmen sürüklenerek götürüldü.

Karina tekmelemeye, bağırmaya ve aşırı dramatik nöbetlerinden birinde bana vurmaya başladı, ama onun saçmalıklarına ayıracak vaktim yok, bu yüzden onu itiyorum.

Aralarında en sert olanı Kristina. Kocasının savaşırken kaçırıldığını gördükçe daha da solgunlaşıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı akar, ancak kocasının peşinden gitmeye çalıştığında dengesini kaybeder.

Sasha onu yakalayıp yerine oturtuyor ve bir bardak su veriyor.

Bunun üzerine Konstantin daha da çıldırır ve neredeyse adamların elinden kurtulmayı başarır, ancak Viktor kontrolü ele geçirdiğinde hiç şansı yoktur.

Gözden kaybolduğunda, başka bir şey söylemeden yukarı çıkıyorum.

Karina'nın çığlıklarını ve feryatlarını, Kristina'nın kırılgan yakarışlarını, hatta Sasha'nın adımı çağırmasını bile duymamayı seçiyorum.

O kadınlar ne derse desin, hain cezasını çekecek.

Ofisime gittim, kasayı açtım ve eski Rusça kopyasını aldım.

Fyodor Dostoyevski'*den Suç ve Ceza.*

Bunu ilk incelediğimde tuhaf bir şey bulamasam da yine de kasada sakladım. Belki de Roman'ın bir şeyleri gelişigüzel yapan biri olmadığını zaten bildiğim içindir. En sevdiği kitap bile olsa kasaya öylece bir kitap koymazdı.

Kitabı masamın üzerine koyarken ofisimin kapısı gürültüyle açıldı. Sasha fırtına gibi içeri girdi, üzerinde bol lacivert bir elbise olmasına rağmen bir savaşçı kadar sert görünüyordu. Sanırım bu artık onun tarzı, her ne kadar şaşırtıcı derecede sönük olsalar da.

Masamın önünde durdu, gözleri alev alev yanıyordu. "Ne yapıyorsun, Kirill?"

"Sana söylemiştim. Bir haini cezalandırıyorum."

"Onu suçladığınız hiçbir şeye inanmıyorum. Hiçbir kanıtınız yok."

"Makar biliyor. Bana sevgili kardeşimle yaptığı görüşmeyi gösterdi."

"Sen... Makar'la mı görüştün?"

"Ve onu öldürdü, ama onu senin cinayetini planlamaya iten kişinin kimliğini açıklamadan önce değil."

Sanki beni duymuyormuş gibi başını birkaç kez sallıyor. "Konstantin'in bunu yapacağına inanmayı reddediyorum."

"O zaman sen de onun emin olduğu kadar saf olursun."

"Dahası da var. Sen de hissetmelisin. Bu Konstantin! Senden nefret ediyormuş gibi davranmak zorunda kaldığında bile sana her zaman bir kardeş olarak saygı duydu."

"Belki de nefret kısmı gerçektir ve tüm bunlar bir numaraydı."

Uzun bir nefes alıyor, omuzları çöküyor. "Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi? Her zaman ailen dahil herkes hakkında şüphe duyan bir adam olarak kalacaksın. Belki bir gün beni hapsedecek ve ihanet düşüncesi yüzünden bana işkence edeceksin."

"Saçmalama."

"Bunun neresi saçma? Kendi kanından olan biri bile şüpheden faydalanamıyorsa, ben nasıl faydalanayım? Onaylamadığınız bir şey yaptığım anda benden şüpheleneceksiniz."

"Benim onaylamadığım bir şeyi neden yapasın ki Sasha?
Hmm? Neden son zamanlarda aramıza mesafe koyuyorsun?"

"Çünkü sen lanet bir aptalsın, işte bu yüzden!" Sert bir şekilde nefes alıyor. "Konstantin'i serbest bırakacak mısın?"

"Hayır."

"Bu durumda, sen kocasını bırakana kadar Kristina'yla kalacağım." Ve sonra dönüp kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Peşinden gidip onu saçlarından tutup geri çekmek istiyorum ama bu işleri daha da karmaşık hale getirir.

Bu yüzden kitaba tekrar odaklanmadan önce birkaç dakika durup derin bir nefes alıyorum.

Elbette, iki sayfa birbirine yapıştırılmış. Sayfaları dikkatlice ayırıyorum ve içinde küçük bir hafıza kartı ve mektup buluyorum. Kâğıdı açıyorum ve babamın dağınık el yazısıyla karalanmış kelimelere bakıyorum.

Kirill'e,

Eğer bunu okuyorsan, ben öldüm ve sen benim varisim oldun demektir.

Bilmeniz gereken birkaç şey var...

Okudukça resim daha da netleşiyor. Sanki Roman'ın bunları yazarken kafasının içindeymişim gibi hissediyorum.

Bitirdiğimde, haini cezalandırmak için ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

"I Bu noktada pes etmeye çok yakınım. Çok yakın!"

Şimdi atıp tutuyorum ama şikayet etmeden beni dinleyen birine sahip olduğum için şanslıyım.

Ya da daha çok iki kişi gibi.

Anton ve Maks iki yanımda oturuyor. Anton sessizce başını sallarken arkadaşımın eli omzumda. En az konuşan o, ama mükemmel bir dinleyici.

Kirill'in Konstantin'i bir suçlu gibi hapsetmesinden bu yana üç gün geçti. Hiçbirimizin bodruma girmesine izin verilmedi, bu yüzden orada ona ne yaptığını bile bilmiyoruz.

Ve bilgi eksikliği daha da kötüdür çünkü kötü senaryoların düşünülmesini teşvik eder.

Kristina ve Karina'yı teselli etmeye çalıştım ama hiçbirimiz Kirill'in planlarını bilmezken bu imkansız. Onu her an öldürebilir, sonra ne olacak?

Kristina'ya ve çocuğuna ne olacağını düşündü mü? Ailesi, onların isteklerine karşı gelip Konstantin'le evlendiğinden beri ondan pek hoşlanmıyor.

Bir de Karina var. Kardeşi diğer kardeşini öldürürse durumunun nasıl kötüleşeceğini düşündü mü?

Ama yine de Kirill diğer insanların duygularını hiçbir zaman umursamadı. Sadece planları ve manipülasyonları vardır ve diğer herkese orta parmağını gösterir.

Ben de dahil.

O piç benimle konuşmaya çalışmadı. O gün ofisinde söylediklerimi ciddiye aldı ve varlığımı görmezden geldi. Geç saatlere kadar evin dışında olması da yardımcı olmuyor. Ya da onu her gördüğümde ters ters bakmamın.

Yüzündeki ifade değişmez ve Viktor'a bakar, sonra da kendini lanet Viktor'la birlikte ofisine kilitler.

"Biliyor musun, tam ortamızda bir çukur kazan kendisiyken benim aramıza mesafe koyduğumu söylemesi çok komik." Sertçe nefes alıyorum. "Peki neden sürekli Viktor'la kalıyorsun?"

Maks gülümsüyor ve ben de ona gözlerimi kısıyorum. Viktor'un beni buraya getirmesini istedim çünkü evdeki gerginlikten biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Anton ve Maks'ı şakalaşırken ve birbirlerine vururken bulduğuma sevindim. Son geldiğimde Anton, Maks'ın kaçmayacağına söz verdiği sürece onu her zaman dışarı çıkardığını söyledi.

Kardeşimin görevlerini unutup bu sözü ne kadar tutabileceğinden emin değilim ama şu ana kadar iyi gidiyor. Gergin ya da stresli görünmüyor. Aslında, son birkaç haftadır olduğu kadar huzurlu göründüğünü hiç sanmıyorum.

"Neye gülüyorsun?" Maks'a soruyorum.

Eğlencesini gizlemeye çalışmak gibi boktan bir iş yapıyor. "Bana mı öyle geliyor yoksa Viktor'u kıskanıyor musun?"

"Bu doğru değil."

Anton gereksiz yere, "Aslında öyle," diyor.

"Şimdi düşünüyorum da, onu hep bir şekilde kıskanıyordun," diye devam ediyor Maks.

"Doğru. Kirill onunla ne zaman bire bir görüşse kişisel olarak rahatsız oluyordu."

"Tosha!" Onu dirseğimle dürtüyorum. "Siz ikiniz neden bana karşı birleştiniz? Buraya bunun için gelmedim."

"Yine de doğru." Maks omzumu okşuyor. "Viktor'un orada kalacağı gerçeğine alışmalısın. Kirill'i ancak öldüğünde terk edecek."

Anton kurnazca Maks'ın elini omzumdan itiyor.

Ona gizlemediğim bir kibirle gülümsüyorum. "Şimdi kıskanç olan kim?" Anton bana yan gözle bakıyor. "Kimsenin kız kardeşime dokunmasından hoşlanmıyorum."

"Yalancı. Geçmişte Maks'ın kimseye dokunmasından hoşlanmazdın, sadece bana değil." "O çok yapışkan. Bu iğrenç."

Arkadaşım Anton'un yorumlarını tamamen görmezden gelerek sırıtıyor. "Oh? Bu da ne demek oluyor, Sasha?"

"Yapma," diyor ağabeyim ama ben çoktan Maks'a doğru dönmüştüm.

"Kolunu büktüğü ve aniden şiddete başvurduğu zamanı hatırlıyor musun?

ara sıra?"

"Ah, doğru. Karakterinin dışında davrandığı anlar oldu."

"Daha çok, senin herkese karşı bu kadar alıngan olmandan hoşlanmadığı için kontrolünü kaybetti. Özellikle de benden hoşlandığını düşündüğü için benden."

"Birileri kıskanmış, ha?" Maks'ın yüz ifadesi aydınlanıyor ve omzumun üzerinden, yüzünde eğlenmemiş bir ifade olan Anton'a bakıyor.

"İşiniz bitti mi?" İkimize de ters ters bakıyor.

"Hayır. Aslında bundan hoşlanıyorum." Maks bana doğru eğildi. "Çocukken nasıldı?"

"Bir yetişkin." Gülümsüyorum. "Anton'un hiç çocuk olduğunu hatırlamıyorum, son birkaç yıldır onu tüm o oyunlara sürüklediğin zamanlar hariç."

Maks çenesinde bir *L* harfi oluşturuyor. "Yani bu iyi bir etki bıraktığım anlamına mı geliyor?" "En iyisi."

"Alet şeklindeki egosunu şişirmeyi bırak," diye homurdanıyor Anton. "Zaten kendini Tanrı'nın insanlara bir armağanı sanıyor."

"Kesinlikle öyleyim. Değil mi, Sasha?"

"Evet." Gülüyorum. "Çok fazlasın. Buna bayılıyorum."

"Duydun mu, Antosha?" Maks kendi ayağıyla kardeşimin ayağını dürtüyor. "Kız kardeşinden takdir dersleri almalısın. O duygusal açıdan senden daha olgun."

"Eğer öyle olsaydı, gerçek bir sosyopata aşık olmazdı." Esprilerim azalıyor ve omuzlarım kamburlaşıyor. "Ah."

Bu sefer Maks, Anton'un ayağına vurur. "Odayı oku, sik kafalı." "Ne? Bu doğru."

"Buraya bunu hatırlatmak için gelmedi, değil mi?"

"Ah, özür dilerim. Kafasını kuma gömüp her şey yolundaymış ve ailemiz bizim için gelmiyormuş gibi davranmak daha mı iyi?"

Hem Maks hem de ben gerildik.

"Bunun için sabırsızlanıyorsun, değil mi?" diye soruyor arkadaşım gergin bir ses tonuyla. "Tabii ki. Burada kilitli kalmanın benim hayalim olduğunu mu sanıyorsun?"

Maks'ın yüzü sertleşiyor ve kasları bir şeyi, daha doğrusu birini yumruklayacağını düşündüğüm noktaya kadar geriliyor.

Onun yerine, tek bir hızlı hareketle ayağa kalktı. "Viktor'un benim için

bir şeyi var mı diye bakmaya gidiyorum."

"Maks..." Gerginliği nasıl azaltacağımı bilemiyorum.

Anton'a "Sen lanet olası bir pisliksin," diyor ve hışımla odadan çıkıyor. Kardeşim kaşları çatık bir şekilde onu izliyor. Ne zaman Maks dışarıda, Anton başının arkasını ovuşturuyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Bunu söylememeliydin, Tosha."

"Ben sen ya da o değilim. Er ya da geç gerçekleşecek olan savaşı öylece unutamam." Saçlarını tekrar okşuyor, bu sefer daha sert. "Hiçbirimiz bunu durduramayız."

"Konuşabilirsin. Amca ve Babuşka'yla konuşursan seni dinlerler. Sen onların gelecek umudusun ve eğer onlara yapmayı düşündükleri çılgın darbeden vazgeçtiğini söylersen-"

"İşler öyle yürümüyor. Babamın bıraktığı yerden devam etmek benim görevim." "Senin için hangisi daha önemli? Maks mı yoksa görevin mi?"

Adem elması yutkunarak hareket ediyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Eğer bu yoldan gidersen, onu kaybedersin. Eğer bu senin için sorun değilse, h i ç d u r m a ." Eline dokunuyorum ve ses tonumu yumuşatıyorum. "Onun senin başına gelen en iyi şey olduğunu görebiliyorum Tosha. Görev ve savaşları düşünmeyi bırakman için yanında onun gibi birine ihtiyacın var. Sen hiç kendi hayatını yaşamadın ya da kendi hayallerini kurmadın. Bu senin için bir şans."

"Düşündüğünüz kadar ütopik değil. Gerçek, hayallerden çok daha haincedir."

"O hayal için hiç mücadele etmediysen nereden bileceksin?" "Peki ya sen? Kirill için tekrar savaşacak mısın?"

"Bilmiyorum ama bunun için kesinlikle savaşacağım." Elini tutup karnımın üzerine koyuyorum.

Anton'un kaşları çatılır, ama sonra dudakları tanıyarak ayrılır. "Acaba siz...?"

"Hamile. Evet."

"Vay canına. Çok uzun sürmedi."

Şakayla karışık omzuna vurdum. "Ben gitmeden önce oldu. Şimdi ikinci üç aylık dönemimdeyim."

"Kirill seni yanında tutmak için bir nedeni olduğu için kendinden geçmiş olmalı."

"Tam olarak bu yüzden ona söylemedim." Elini bırakıyorum ve parmaklarımı kucağımda birbirine geçiriyorum. "Bebek yüzünden beni kalmaya zorlamasını istemiyorum ama aynı zamanda bunu ondan daha ne kadar saklayabileceğimi de bilmiyorum. Sadece onun... Bilmiyorum..."

"Seni normal bir insan gibi mi seviyorum?" "Evet, sanırım."

"O ailedeki hiç kimse normal değil. En azından Kirill." "Peki ya sen?"

"Olabilirim."

"Sanki. Az önce Maks'a karşı savunma moduna geçtin çünkü bilinmeyenden korkuyorsun."

"Bu farklı. Maks'ın yumuşak bir çekirdeği var ama Kirill'in yok. O herkesten ya da her şeyden çok planlarının başarısıyla ilgileniyor."

Aksine inanmak istiyordum ama kendi kardeşini hapsettikten sonra artık neye inanacağımdan emin değilim. Belki Anton ve onu duygusuz olarak tanımlayan diğer herkes haklıdır.

Bunca yıldan sonra, onun gizli tuttuğu başka bir yönü olduğuna inanmakla hata ettiğimi itiraf etmeliyim.

Sadece bana adanmış bir taraf.

Belki de bu denklemde hayalperest olan bendim.

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor ben bir şey söylemeyince. "İkimiz de mevcut durumu sonsuza dek sürdüremeyeceğimizi biliyoruz."

"Albert Amca'ya ulaşmaya çalışıyorum ama nafile."

"Benim acil durum kodumu kullanmayı dene. Benim için gelecektir." "Ama benim için değil?"

"Muhtemelen hayır." "Ouch."

Anton bana sempatik bir bakış atıyor. "Kirill'i öldürmek üzereyken onu kurtardıktan sonra sana hiç güvenmediler. Bunu tekrar yapacağını düşünüyorlar ve muhtemelen haksız da değiller."

"Oğlumun babasını öldürmelerine izin vermemi mi bekliyorsunuz?"

"İşin içinde çocuk olmasaydı bile onu öldürmelerine izin vermezdiniz." Bu doğru.

Ne yaparsa yapsın, bir parçam her zaman Kirill'i koruyacak. Ondan nefret edebilirim, onu tokatlamak, tekmelemek ve yumruklamak isteyebilirim ama kimsenin ona zarar vermesine asla izin vermem.

Bu da zehirli bir ilişkinin tanımıdır.

Anton, "Her neyse, beni buradan çıkarın artık," diyor.

"Ancak bana yardım edeceğine söz verirsen."

"Ailemizi öldürmenize yardım mı edeyim?"

"Hayır, sadece bir kez olsun mantıklı düşünmelerini sağla." Omzunu sıkıyorum. "Bunu Maks için ve en önemlisi kendin için yap Tosha. Yeni bir başlangıca ihtiyacın var."

Homurdanıyor ama bir şey söylemiyor.

Çıkarken kapıda Maks'la karşılaştım. "Gidiyor musun, Sasha?"

"Evet. Kristina ve Karina mutsuzken onları uzun süre yalnız bırakamam."

Beni omuzlarımdan kavradı. "Pislik kardeşinin söylediği saçmalıklara kulak asma. Kirill'in hiç kimseyi seni önemsediği kadar önemsediğini görmedim. Adamlara göre, senin öldüğünü düşündüğünde kendini yok etme noktasına gelmiş. Duygularını ifade etmekte pek iyi değildir ama senin onun için dünyalara bedel olduğunu biliyorum."

"Teşekkürler, Maks." Omzumun üstündeki eline dokunuyorum. "Ve eğer teselli olacaksa, benim *pislik* kardeşim köşeye sıkıştığını düşündüğünde savunmaya geçer, bu yüzden onun saçmalıklarına kulak asma. Her zaman sana benim Kirill'e baktığım gibi bakan birini istediğini söylemiştin, değil mi? İşte o kişi Anton."

Dudakları aralanıyor ama kısa süre sonra boğazını temizliyor. "Saçmalama."

"Kör olma. Gittiğinde yüzündeki ifadeyi görmedin." Yanağından öperim. "Birbirinize iyi bakın, tamam mı?"

Olumlu bir ses çıkarıyor ve yüzümde bir gülümsemeyle oradan ayrılıyorum. Ama arabanın yanında huysuz bir Viktor'un beklediğini görünce kısa sürede kayboluyor.

Patronunun yanında olmak yerine beni buraya getirmekten kesinlikle nefret ediyor.

Kirill'den kendi başıma gelmeme izin vermesini isteyebilirim, çünkü lanet olası takip cihazı artık onda.

Viktor benim için arka kapıyı açmaya başladı ama ben ön yolcu koltuğuna yerleştim.

Direksiyonun arkasındaki yerini aldıktan sonra, "Sen arkada oturabilirsin," diyor.

"Şoförüm olman fikri hoşuma gitmiyor."

Toprak yolda ilerlerken kendine özgü hoşnutsuz sesiyle homurdanıyor. Otoyola çıktığımızda, "Kirill'in öz kardeşine işkence etmesini gerçekten onaylıyor musun?" diye soruyorum.

"Benim görüşümün ya da görüşümün olmamasının hiçbir önemi yok." "Ama olmalı."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edeceğiz."

"Viktor, hadi ama. Bu ders vermeye çalıştığı başka bir çetenin üyesi değil. Bu onun *kardeşi*. Ona zarar verirse sadece Konstantin'i değil, Karina'yı, Kristina'yı ve karnındaki yeğenini de kaybedecek."

"Sanki bunu yapmaya karar vermeden önce sonuçlarını hiç düşünmemiş gibi konuşuyorsunuz."

"Bu çok daha kötü! Bu, ailesine onarılamaz bir zarar verse bile umursamadığı anlamına mı geliyor?"

"Neden bana soruyorsun? Ona sor. Ayrıca, onun karısı olduğuna emin misin?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

"Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Muhtemelen."

"Gibi..."

"Söylemeye yetkim yok."

Ugh. Bazen Kirill kadar sinir bozucu olabiliyor. Bu kadar iyi anlaşmalarına şaşmamalı.

"Bilmeceleri bırak Viktor-"

Sözlerim bir patlama sesiyle kesiliyor ve araba sağa doğru savruluyor. Viktor arabayı yolda tutmaya çalışırken ben emniyet kemerine tutunuyorum.

"Arka lastiklerden vurulduk. Yerde kal!" Viktor başımı tutup beni ileri itti. Önce silahımı, sonra da torpido gözünde her zaman bulundurduğumuzu bildiğim ekstra cephaneyi bulmaya çalışıyorum.

Viktor'un elini itiyorum ve beni bırakmak zorunda kalıyor, yoksa yola olan konsantrasyonunu kaybedecek.

Alev alev yanan gözleri bana dikildi. "Ne

yapıyorsun?" "Sen sürerken bir shot atıyorum."

"Bunu aklından bile geçirme. Eğer yaralanırsan, Patron beni öldürür."

"Şu anda ikimiz de tehlikedeyken patronun umurumda bile değil."

Camı indiriyorum ve bizi takip eden iki minibüse birkaç el ateş ediyorum. Ama lanet tüfekleri olduğu için bizi daha çok vurdular.

Kahretsin.

"Yerde kal lan!" Viktor'un sert sözleri havada yankılanıyor.

Bize yöneltilen kurşun yağmurundan kaçmaya çalışırken arızalı bir arabayı kullanmakla mücadele ediyor.

Sonsuza kadar dayanamayız.

Cephanem azalıyor ve adrenalin seviyem lanet olası korkudan etkileniyor.

Başka şartlar altında olsam bu kadar korkmazdım ama şimdi bir çocuk taşıdığım için elimden geleni yapamam, yoksa ona zarar veririm.

Hedefim istediğim kadar büyük değil ve kalbim göğsümde daha sert çarpıyor.

Sonunda yolun kenarına savruluyoruz ama neyse ki Viktor arabayı dik bir uçurumdan aşağı yuvarlanmadan hemen önce durdurmayı başarıyor. Kenarda sallanıyor, bizi uçuruma sürüklemekle tehdit ediyor.

Bakışlarımızı değiş tokuş ettik ve aynı anda dışarı fırladık. Dışarı çıktığımız anda araba yere düşüyor.

Ancak biz daha nefes alamadan, iki minibüs çok uzak olmayan bir yerde durdu. Biz.

Viktor silahını iki eliyle tutarken, "Kaç," diyor. "Ben icabına bakarım bir şekilde."

"Hayatta olmaz. Sadece öldürülürsün."

"Aptal olma. Burada kalırsan, sen de öldürüleceksin."

"Şimdi kaçsam bile öldürüleceğim."

"En azından dene." Bana ters ters bakıyor. "Ölürsen Kirill beni affetmez." "Sen de öldüğünde affedeceği bir şey kalmayacak, dahi."

"Aleksandra..." diye uyarıyor. "Ne?"

"Sen Pakhan'ın karısısın. Öyle davran, Tanrı aşkına."

"Ve sen onun kıdemli muhafızısın. Sensiz yapabileceğini mi sanıyorsun?"

Uzun bir nefes alıyor ama araçtan birkaç adam inerken başka bir şey konuşulmuyor.

Çok üzgünüm, bebeğim. Adrenalinle yaşayan ve seni koruyamayan aptal ebeveynlere hamile kaldığın için üzgünüm.

Oğlumu göremeyeceğim düşüncesi gözlerimi yaşartıyor. Onu kollarıma alamayacağım. Ya da yanaklarını öpemeyeceğim.

İyi tarafından bakarsak, birlikte gidiyoruz.

Aklıma gelen son düşünce Kirill. Onu son bir kez daha göremeyecek olmaktan nefret ediyorum, ya da onu son gördüğümde ona ters ters bakmış olmaktan, ya da-

Şık bir Mercedes minibüslerin arkasında durduğunda düşüncelerim dağılıyor. İçinden çıkan kişi dudaklarımın aralanmasına neden oluyor.

Babushka...?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Diyelim ki her şey plana uygun gidiyor.

Sasha'nın benden nefret ettiğini ve muhtemelen beni terk etmek için gün saydığını düşünürsek, *her bir* şey değil.

Ayrılma kısmı gerçekleşmeyecek - sadece söylüyorum.

Bana istediği kadar kızabilir. Yöntemlerimi eleştirebilir ve üç gün boyunca ona dokunmamı yasaklayabilir.

İsterse beni terk edebileceğini düşünerek kendini kandırabilir, ancak gerçekte bu saçmalıkların hiçbiri gerçekleşmeyecektir.

Bu konuda ne kadar ısrar ederse, kalmasını sağlamak için o kadar hızlı çözümler bulacağım.

Bunun için benden nefret ediyorsa, öyle olsun.

Onsuz bir hayata zorlanmaktansa nefret edilmeyi tercih ederim.

Ben de o yollardan geçtim ve o cehennem gibi iki ayı düşünmek bile beni hâlâ dehşete düşürüyor.

Sasha benim için öyle ya da böyle her zaman önemliydi, ancak onu kaybettiğimi düşünene kadar onun soluduğum havadan bile daha önemli olduğunu fark etmemiştim.

Ama bu başka bir günün konusu.

Bugün, Damien'ın adrenalin dozu ve her ne boksa onunla ilgili gevezeliklerini dinlerken telefonuma bakıyorum.

Pakhan olmanın dezavantajı evden iş yapmak. Bu özellikle önemsediğim bir şey değil ve kesinlikle onsuz da yapabileceğim bir şey.

Özellikle de evim şu anda bir savaş alanına dönmüşken. Karina kelimenin tam anlamıyla beni yakalamak için dışarıda ve Kristina kırık porselen gibi görünüyor ve beni her gördüğünde gözyaşlarına boğuluyor.

Karımın göz göze geldiğimiz her an bana ters ters baktığı gerçeğini de eklersek, şu anda evi pek sevmediğimi rahatlıkla söyleyebilirim.

Bu yüzden Adrian'ın önerdiği yeni bir planı tartışmamız gerektiği bahanesiyle kendimi ona dayattım. Söz konusu planın uygulanması tesadüfen Damien'ı da içeriyor. İsterse benimle burada buluşması için ona mesaj atabilirdim.

Ne?

Çabalarımın sonucunu beklerken canım sıkılıyor ve Damien hemen ulaşabildiğim en eğlenceli palyaço.

Ama onun abartılı önerileri bile bugün beni tatmin etmiyor.

Belki de bu fırtına sona erdiğinde ya her şeye sahip olacağım ya da hiçbir şeye sahip olamayacağım düşüncesidir.

Ofisindeki koltukta yanımda oturan Adrian beni dürtüyor. "Evimi bir eğlence salonu olarak kullanmaktan bıktıysan..."

Yumruğuma dayadığım başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Pakhan'ını dışarı mı atıyorsun?"

"Bazılarımızın yapacak işleri var."

"Ve sen benim b i l m e d i ğ i m i mi düşünüyorsun?" Önümü gösteriyorum. "Çok önemli bir konu için buradayız... Neydi o Damien?"

Dudaklarındaki brownie kalıntılarını siliyor. Bu adam gezegendeki en kötü tatlıya düşkün kişidir ve insanlar ona kek, brownie ya da kurabiye ikram etmediğinde kişisel olarak rahatsız olur.

Bir gün, ikinci saplantısı tarafından zehirlenecek. Tabii ilk saplantısı - şiddet- onu önce öldürmezse.

"Dinle, Pakhan. Bunu son kez tekrarlıyorum." Öğleden sonra olmasına rağmen ikinci votka bardağından bir yudum alıyor. "Biri seni kişisel olarak rahatsız ettiğinde yaptığımız topyekûn savaşları biliyor musun?"

"*Topyekûn derken"* -Adrian gözlerini kısar- "tam olarak ne demek istiyorsun?" "Hadi ama Adrian. Aptal olma."

Bir kahkaha attım ve Adrian bana yan gözle baktı.

"Ne?" Masum numarası yapıyorum. "Damien'ın *seni* araması çok komik. bir aptal."

"Evet, öyle." Damien elindeki votka bardağını masaya çarpıyor. "Topyekûn bir savaş kan banyosunu, hareket eden herkesin öldürülmesini içerir ve ben

Diğer bölgelerden gelenler de dahil olmak üzere eylemi kim yönetecek. Onlar kâr konusunda endişelensinler, ben cesetleri saymakla ilgileneceğim."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Aklınızda hangi fraksiyon var?"

"Neden onu şımartıyorsun ki?" Adrian nefesinin altında fısıldar. "Daha da delirecek."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Eğlenceli."

Damien parmaklarını bana doğru şıklatıyor. "Sorduğuna sevindim! İtalyan ailelerden herhangi birini tercih ederim. Diğer eziklerden daha sertler. Daha da iyisi, Chicago ya da Boston'dan Ruslar."

"Hmm. Düşünülmesi gereken bir şey."

Adrian başını bana doğru eğdi. "Ciddi misin?"

"Ne demek istiyorsun, *ciddi misin*?" Damien ona ters ters bakar. "Sana söylüyorum orospu çocuğu, sinir bozucu saçmalıklarınla eğlencemi mahvetmeye çalışma."

"Çılgınlıklarınız kuruma karşılayabileceğimizden daha pahalıya mal oluyor." "Vesaire, vesaire, ve daha fazla lanet olası vesaire. Pakhan'ın umurunda değil. Ne var donun mu büküldü, inek?" Bu sefer yüksek sesle güldüm.

"Az önce ne dedin sen?" Adrian acımasız bir sesle sorar.

"Her zaman bilgisayarının başındasın ve hackliyorsun ve her ne haltsa. Bana sorarsan inekliğin tanımı bu."

"Haksız değil," diyorum kahkahalarım yatıştıktan sonra.

"Sen uyurken seni varoluştan sileceğim, Orlov. Bakalım o zaman bu inekle başa çıkabilecek misin?"

"Sayılmaz, çünkü ben uyurken gerçek bir kavga olmaz." Dikkatini bana kaydırdı. "Neyse, asıl konuya dönelim. Bu savaşı ne zaman gerçekleştireceksin Pakhan?"

"Ben mi?"

"Dinliyor muydun? Tüm bu şeylerin başlayabilmesi için gücenmen gerekiyor."

"Doğru. İnsan kendini nasıl rencide eder?"

"Sen akıllısın. Kendin çöz. Bütün işi senin yerine ben yapamam."

"Anlıyorum," diyorum sahte bir düşünceli ses tonuyla. "Kaydettiğim ilerlemelerden sizi haberdar edeceğim."

"Bu yakın zamanda olacak mı?" "Hayır."

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü senin oynaman gereken çok önemli bir rol var." "Ne?" Gözleri parlıyor. "Başka bir savaş mı?"

"Evlilik."

"Bu nasıl lanet olası bir savaşın yerini tutabilir Pakhan?"

"Öyle. Bilmiyorsan söyleyeyim, evlilik zaman zaman bir savaşa dönüşebilir. Öyle değil mi, Adrian?"

Olumlu bir sesle homurdanıyor. "Sahip olabileceğinin en kötüsü, Orlov." "Kesinlikle," diye katılıyorum. "Karın her fırsatta kazanmaya çalışacak ve sen de kaybetmek. İsteyerek."

"Siktir et. Hiçbir savaşı kaybetmeyeceğim."

"Evlilikte kazanmak diye bir şey yoktur," diyor Adrian. "Gücünüzü bırakacağınız tek kişi eşinizdir, yoksa onu kaybetmeye hazır olmalısınız."

Başımı salladım. "Bazen onu geri kazanmak için kaybetmiş gibi davranmanız gerekir."

Konuştukça kaşları çatılıyor. "Bu çok kafa karıştırıcı. Ben kazanacağım. Hikayenin sonu."

Adrian'a "Çok yeni," dedim.

"Çok deneyimsiz," diye yanıtlıyor.

"Zor yoldan öğrenecek."

"Ve her saniyesini keyifle izleyeceğiz."

"Hey!" Aramıza bakıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Tam cevap vermek üzereydim ki telefonum elimde titredi. Ekrana baktım ve durakladım.

Elbette, anonim bir numaradan gelen bir mesaj. Bir an önce iletişime geçip buluşma talep etmelerini bekliyordum ama beklemediğim şey bu mesajdı.

Karın elimizde. Bir saat içinde burada ol, yoksa ölür.

Elim telefonun etrafında sıkılıyor ve çenem o kadar sert kenetleniyor ki bir tendonumun kopmadığına şaşırıyorum.

Lanet-

Anton'u ziyaretten dönerken onu kaçırmış olmalılar. Viktor'u aradım ama telesekreterine yönlendirdi.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp en kötü senaryoyu düşünmemeye çalışıyorum. Eğer onu kaçırmış olsalardı, Viktor bana hemen söylerdi.

Tabii onu öldürüp kızı almadıysalar.

İzleyiciyi kaydırıp duraklatıyorum. Konum yaklaşık kırk beş dakika uzaklıkta.

"Sorun nedir?" Adrian tavrımdaki ani değişikliği fark etmiş gibi soruyor.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum." "Ne?"

"Eğer varsa bir güvenlik sistemine sızmak."

"Hangisine?"

"Yoldayken sana detayları mesaj atarım." Ayağa kalktım ve Damien'a baktım. "Az önce gücendim, yani seni gönderdiğim yerdeki herkesi öldürmen için yeşil ışık yaktım. Karım ve Viktor hariç herkesi."

Çıkarken Maksim'i aradım. İki kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Maks konuşuyor."

"Vakit geldi."

Sesi sertleşir. "Evet, patron."

Bunu yapacaklarını biliyordum ama çok büyük bir hata yaptılar: Sasha'yı bu işe bulaştırdılar.

Bu ilk değil, ama kesinlikle yaptıkları son hata olacak.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Drip. *Damla.* *Damla!*

Yavaşça gözlerimi açıyorum, kendimi aile üyelerimin ölü bedenlerinin ve yüzüme sıçrayan kanlarının görüntüsüne hazırlıyorum.

Sağımdan bir inilti duyuldu, ardından alçak sesle bir küfür ve "Hadi!" sesi geldi.

Yukarı bakıyorum, ama başımın üzerinde asılı duran cesetler yerine, köşelerinde siyah çamur lekeleriyle dolu koyu yeşil bir çatı var. Çatlaklar duvarlara tek tük örümcek ağları gibi yayılmış.

İğrenç bir nem kokusu doğru düzgün nefes almayı zorlaştırıyor. Ciğerlerim her nefeste boğuluyor, neredeyse hiç bilmediğim klostrofobik bir reaksiyonu tetikliyor.

Pencere yok ve tek çıkış paslı metal bir kapı. Buna bir de titrek floresan ışıkları eklenince burası ordunun sorgu odasından bir sahne gibi.

Damlama sesi, köşedeki sarımsı lavaboya dökülen sallantılı bir musluktan geliyor.

Ancak iniltilerin kaynağı, yanımdaki metal sandalyede oturan Viktor. İkimiz de rahatsız edici bir sürtünme yaratan kalın plastik kayışlarla bağlıyız.

Şakağından aşağı süzülen kuru kana rağmen hayatta ve iyi olduğundan emin olduktan sonra bir nefes bırakıyorum.

Viktor'a bir şey olsaydı Kirill bununla başa çıkamazdı, bu yüzden kurtulduğu için çok rahatladım.

Burada olmamızın sebebini düşünmek için beynimi zorluyorum.

Hatırladığım son şey, biri beni bayıltmadan önce Babushka'yı gördüğümdü. Viktor'a da aynı şeyi yaptıklarını varsayıyorum ama muhtemelen daha fazla mücadele etti, bu da yarasını açıklıyor.

Ondan sonra burada uyanmak dışında hiçbir şey hatırlamıyorum.

Viktor'un sandalyede debelenmesine bakılırsa, bağları çözebilecek gibi görünmüyor. Kendim test ediyorum ama kollarım, göğsüm ve bacaklarım çok sıkı bağlanmış.

"Şansın var mı?" Sesim biraz halsiz çıkıyor ve boğazımı temizlemem gerekiyor.

Viktor dikkatini bana yöneltiyor ve başını sallıyor. "Boşuna uğraşıyorum."

Eğer kaçamazsa, başka bir alternatif bulmak benim için zor olacak.

Tam birimizi ters çevirmeye çalışmanın ya da birbirimize yardım etmek için sırt sırta oturmanın lojistiğini düşünürken kapı gıcırdayarak açıldı.

Kaçıranlarımız içeri girerken ikimiz de donup kaldık.

Babushka'yı daha önce kapalı ifadesi ve terör estiren bastonuyla görmüştüm ama ona eşlik eden diğer ikisi sürpriz oldu.

Üçü bizden güvenli bir mesafede durduklarında çenem neredeyse yere çarpacaktı.

Babuşka ortada duruyor ve dikkat çekmek istercesine bastonunu yere vuruyor ama istesem de ona bakamıyorum.

Dikkatim diğer ikisi tarafından çalındı.

Biri Albert Amca ve bu tahmin edilebilir olsa da, üçüncü varlık tahmin edilebilir değil.

Viktor bile hâlâ sandalyesinde debelenmesine rağmen gözlerini ona dikiyor.

Kendinden daha kutsal bir ifadeyle bize bakan kişi Yulia'dan başkası değil.

Koyu kırmızı elbisesi ve siyah tasarım topuklu ayakkabılarıyla her zamanki gibi zarif görünüyor. Altın sarısı saçları Fransız kıvrımı şeklinde toplanmış ve kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuş.

"Ne..." Sözümü kesiyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Böyle bir durumda ne sormalıyım?

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Sasha." Amcamın sesi havada yankılanıyor ve yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. "Sana gerçekten bir şans daha vermek istedim ama

sen gittin ve aileni öldüren adamla kalmayı seçtin."

Dudaklarım titriyor. "Ben... onun yaptığına inanmıyorum ve beni aksi yönde ikna edecek herhangi bir kanıt da görmedim."

Babuşka yaklaşıyor, bastonunu sallıyor ve ortama vuruyor. Kovalanırken yaşadığım o dehşet duygusu intikam duygusuyla geri döndü.

Bebeğim benim.

"Küstah! Senin gibi bir kızı olduğu için baban mezarında ters dönüyor olmalı."

"Babam senin kadar kalpsiz olamazdı." Önce ona sonra da amcama ters ters baktım. "Yulia'nın burada ne işi var?"

"Ben bir müttefikim," diye yanıtlıyor kadın, burnu neredeyse gökyüzüne uzanarak. "Aynı düşmanı paylaştığımıza göre, güçlerimizi birleştirmemiz çok mantıklı."

"Eğer Kirill'in senin oyunlarına kanacağını düşünüyorsan-"

"Çoktan yola çıktı bile," diye sözümü kesti amcam. "Görünüşe göre en başından beri onun zayıf noktasını yakalamışız. *Sen.*"

Omurgam dikleşiyor ve aklıma sonraki olası olaylar geliyor.

Kirill'in yalnız gelmesini sağlamak için bizi kaçırdılar ve geldiğinde onu öldürecekler.

Bunun bir tuzak olduğunu bildiğine ve gelmeyeceğine dair umudum var. Ya da en azından destek getirecektir.

Ölüme doğru yürüdüğünün farkına varacaktır.

...değil mi?

"O şeytan öldüğünde," diyor Yulia. "Kosta yeni Pakhan olacak." "Ve

Anton serbest bırakılacak ve Pakhan olarak hak ettiği yere dönecek.

Ailenin lideri," diyor Babuşka. Sesi daha zayıf ve daha yakından bakıldığında çok daha yaşlı görünüyor, sanki zamanın rüzgarları yüzünde esiyor.

Aklım sürekli Kirill'i öldürmeyi planladıkları gerçeğine gidiyor ve eğer bunu yaparlarsa...

Hayır.

Bu olasılığı düşünmeyi reddediyorum. Kimse Kirill'in canını alamayacak.

Hiç kimse.

Büyükannemin kötü niyetli bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Anton'un ailenin karanlık işlerini yönetmekle ilgilenmediğini hiç düşündün mü? Belki de görev, gereksiz dram ve savaşların dışında başka bir hayat düşünüyordur."

"Saçmalık. Anton rolünü biliyor ve aramızdaki belli bir hainin aksine bunu gururla üstlenecek."

"Hain mi? Şimdi de ben mi *hain* oldum?" İnanamayarak sordum. "Geçtiğimiz altı yıl boyunca, beni asla takdir etmeyen ya da bana ait olduğumu hissettirmeyen bir ailenin kuklası olmak için bir erkek olarak yaşadım. *Seni* korumak için kendimi ve kimliğimi feda ettim ama sen yine de bana bu lanet ailenin bir üyesi olduğumu hissettirmedin. Kim hissettirdi biliyor musun? Kirill! Sırf ben istedim diye beni kayıtsız şartsız ailesi yaptı ve hiçbir kanıta dayanmadan onu öldürmene izin vereceğimi sanıyorsan hayal görüyorsun demektir."

"Burada hayal gören bir tek sen varsın," diyor amcam. "Artık bizi durduramazsın, Sasha. Bu yüzden o sandalyeye bağlısın."

"Gözlerinin önünde öldürüldüğünü görmeni sağlayacağız," diye ekliyor Yulia.

"O senin oğlun!"

"Oğlumun şeytan olduğunu hiç düşünmedim. O sadece lanet olası babasını hatırlatan göze batan bir şey. Ondan kurtulduğumda, nihayet Roman'ı lanet suratında görmeyi bırakacağım."

"Şunu söylemeyi kes! Babasının yaptıklarıyla onun hiçbir ilgisi yok, Karina'nın da öyle."

"İkisinden de teker teker kurtulacağım."

O anda aklıma geldi ve dikkatimi Albert Amca'ya yönelttim. "Katliamı kimin gerçekleştirdiğini ve Kirill'in planladığını söyleyen bir kaynağınız olduğunu söylediğinizde, acaba Yulia'yı mı kastettiniz?"

Başını sallıyor. "Birkaç yıldır bilgi alışverişinde bulunuyoruz."

"Ciddi olamazsın. Az önce onu duydun. Tek istediği Roman ve Kirill'den kurtulmaktı. Sağlığı bozulsun diye kocasını yıllarca zehirledi ve sonunda öldü. Kirill'i otobüsün altına atabilmek için yalan söylüyor."

"Roman ve Kirill'in askere gitmeden hemen önce plan hakkında konuştuklarını duymuş."

"Yalan söylüyor!" Ailemin yok edilmesi planının arkasındaki kişinin o olabileceği fikrine neredeyse kandığıma inanamıyorum.

Kalbimin derinliklerinde bildiğim gerçeğe, yani Kirill'in silahsız sivilleri ya da çocukları hedef alan biri olmadığı gerçeğine tutunmalıydım.

Yine de planlarına o kadar aptalca kandım ki kendimi tekmelemek istiyorum.

Tüm bunların Yulia'nın Konstantin'e iktidarı kaptırmak için yaptığı ayrıntılı planın bir parçası olduğuna dair en ufak bir şüphem yok. Tüm bu yıllar boyunca ailesinin desteğini almak için bile mücadele etti, ancak asla pes etmedi ve asla bir kaybeden gibi görünmedi.

Muhtemelen Babuşka ve Amca ile kurduğu ittifakın eninde sonunda ona istediği sonuçları vereceğini bildiği için.

"Hayal görüyorsun." Yulia bana yaklaşıyor ve yüzü benimkiyle aynı hizada olacak şekilde öne doğru eğiliyor. "Sen onu öyle sanıyorsun ama o bir canavardan başka bir şey değil. Roman ona yolunu tıkayan bir aileye karşı ne yapması gerektiğini sorduğunda kapının hemen arkasındaydım. Kirill ona her birinden nasıl etkili bir şekilde kurtulacağına dair tam bir rapor verdi. Gerçekten minnettar olmalısın. Kendi başına alamayacağın intikamı sana ben veriyorum."

Kötü niyetli yüzüne tükürdüm. "Sen narsist bir yalancı ve kaltağın tekisin. Ağzından çıkan tek bir kelimeye inanacağımı sanıyorsan, asıl hayalperest olan sensin."

Gözleri kapanıyor ve elinin tersiyle yanaklarını siliyor, sonra bana öyle sert bir tokat atıyor ki sandalyemde dönüyorum.

Yanağımda el izi yanıyor ve gözlerim yanıyor. Viktor bağlarına karşı kaslarını sıkıyor ve küfrediyor. "Ona dokunma!"

"Yoksa ne olur?" Ona ters ters bakar. "Sen de onun kadar işe yaramazsın."

Hırlıyor ve sessizlikte hayvani bir ses çıkarıyor. Onunla bir bakış alışverişinde bulunarak kendisini sinirlendirmesine izin vermemesi gerektiğini anlatıyorum. Kirill ile aynı kumaştan kesilmiş ve onların tipi diğer insanların yoğun duygularıyla oynamaktan gerçekten hoşlanıyor.

"Haklısın," diyor Viktor bana. "O bir yalancı. Boss babasına bahsettiği planın hiçbirini vermedi. Aslında, Rusya'da vurulduğundan beri Belsky Örgütü'nün neden onu hedef aldığını bulmaya çalışıyor."

Cevap gün gibi ortada: çünkü Yulia onlara bu bilgiyi verdi.

"O patlamadan sonra ölü kalmalıydın." Yulia bana ters ters baktı. "O şeytanı senin öldüğüne inandırmak için DNA testinde tahrifat yapma zahmetine bile katlandım."

Dudaklarım aralandı. "Bunu sen mi planladın?"

"Ve Kirill'in acı çekmesini izlemekten her saniye zevk aldım. Eğer geri dönmeseydin, kendini öldürtecekti ama hayır, işbirliği yapmaman gerekiyordu."

"Sen...sen..." Söyleyecek söz bulamıyorum. Bir yanım bir annenin oğlunu isteyerek bu kadar derinden incitebileceğine inanamıyor ama diğer yanım bundan daha ileri gidebileceğini biliyor.

Kirill'i hiçbir zaman oğlu olarak görmemekle kalmaz, aynı zamanda onu bir düşman olarak görür.

Albert Amca telefonunu kontrol ediyor ve sonra gülümsüyor.

"Sonunda geldi." Kalp atışlarım hızlanıyor ve ağzıma dolan tükürüğü yutuyorum. Lütfen bana destek getirdiğini söyle. Lütfen.

Kapı tekrar açıldığında ve iki iri yarı paralı asker Kirill'i içeri götürdüğünde umutlarım azalıyor.

O yalnız.

Sikeyim.

Lanet olsun!

Aklından ne geçiyordu?

Onu buraya getirmeden önce silahlarını almış olmalılar, yani gerçekten savunmasız.

Tüm dikkati ona yöneliyor ama hafif gözleri bana takılıyor ve beni tepeden tırnağa inceliyor. Yüzüme ulaştığında, muhtemelen yanağımdaki kırmızı izi görünce çenesindeki bir kas kasılıyor.

Dehşete düşmüş gibi görünen bir korkuyla geriye bakıyorum, zihnim bitmek bilmeyen sorularla çalkalanıyor. *Öldürülmek için mi buradasın? Buna nasıl kanarsın?*

Ancak yüzündeki sakin ifade, tedirginliği kısmen de olsa hafifletmeyi başarıyor.

Adamlar onu üçünün önünde dizlerinin üstüne çöktürdüler. Bir gümbürtüyle yere düştüğünde irkiliyorum. Sırtı bana dönük ama onlara bakarken yüzündeki umursamaz ifadeyi neredeyse görebiliyorum.

"İndir şu lanet kafanı, şeytan." Yulia onun suratına öyle sert bir tokat atar ki, kafası sağa doğru uçar.

Muhtemelen daha kışkırtıcı bir ifadeyle ona tekrar bakıyor, çünkü gözleri parlıyor ve ona daha sert bir tokat atıyor. "Başını eğ dedim."

"Kes şunu!" Bağlarıma karşı mücadele ediyorum, ona yaşattığı onca şeyden sonra ona vurmaya cüret ettiği için gözlerini oymak istiyorum.

"Ona aldırma, Sasha. Annem bana karşı büyük bir nefret besliyor gibi görünüyor, bu yüzden memnuniyetsizliğini gidermesine izin veriyorum."

"İstediğin kadar alaycı olabilirsin, seni piç kurusu, ama bugün nefes aldığın son gün. Senin yükselmene ve evlilik hayatının tadını çıkarmana izin verecektim.

Seni yok etmeden önce biraz daha bekleyebilirdim ama oğlumu hapsedip işkence ederek ölümcül bir hata yaptın."

Oh. Demek bu yüzden bugün ekstra zehirli. Kirill'in kardeşine ne yaptığını duyarsa ne yapacağını merak ediyordum ama bu planı çoktan hazırladığını düşünmemiştim.

Albert Amca bir silah alır ve Kirill'in kafasına doğrultur. "Son bir dileğin var mı?"

"Hayır..." Sandalyemde bir ileri bir geri sallanırken sesim kırılgan çıkıyor. Viktor da aynısını yapıyor, yüzü çok gergin ve kırmızı.

"Yapma amca," diye yalvarıyorum. "Katliamın arkasındaki kişi o değil. Lütfen amca, eğer senin için bir anlam ifade ediyorsam, bunu yapma."

"Kapa çeneni, seni küstah çocuk." Babuşka bastonunu yere vurur. "İşini yap, Albert."

"Bir saniye," diyor Kirill büyük bir soğukkanlılıkla, durum göz önüne alındığında şaşırtıcı. "Ailenizin ölümünü planladığıma dair kanıtınızın Yulia'nın size bunu söylemesi olduğunu varsayıyorum, değil mi?"

Albert Amca kaşlarını kaldırıyor. "Sen de Sasha gibi onun bir yalancı olduğunu mu söyleyeceksin?"

Kirill bana bakıyor ve dudaklarının kenarlarında gururlu, kalp durduran bir gülümseme beliriyor. Gözyaşlarım kapaklarımı yakarken bile gülümsemesine karşılık veriyorum.

Sana inanıyorum, gözlerimle söylüyorum. *Şimdiye kadar emin olamadığım için özür dilerim.*

O da amcama bakıyor. "Merak ediyorum. Sevgili annemin kardeşinle bir ilişkisi olduğunu biliyor muydun?"

Babuşka'nın yüzü soluyor. "Bu saçmalık da ne?"

"Vurun onu artık," diyor Yulia.

Albert Amca bunu yapmaya başladığında da yüzü değişmez.

"Hayır," diye bağırıyorum ama daha o bağıramadan Babushka amcamın eline vuruyor ve silahı karşı duvara fırlatıyor. "Ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

Yulia'nın ifadesi soğuk kalmaya devam ediyor, ancak tüm vücudu ürkütücü bir şekilde hareketsizleşiyor.

"Çok minnettarım. Senin mantığın sesi olduğunu biliyordum," diyor Kirill aynı soğuk tonda. "Mesele şu ki, Yulia yıllarca oğlunuz Anatoly ile ilişki yaşadı. Sonuç olarak, o benim kardeşimin biyolojik babası. Hikâyenin burada bittiğini sanıyordum ama babamın yakın zamanda bıraktığı bir mektuptan öğrendim ki oğlunuz, karısı en küçük çocuklarına hamile kaldıktan sonra ilişkiyi bitirmiş. Tabii ki, her zaman istediğini elde eden Yulia

Bunun gibi. Annem biraz fazla sahiplenici. Düzeltiyorum, *çok*. O Anatoly'ye sahip olamadıysa, başka kimse olamazdı. Peki ne yaptı? Roman'ın ilişkiyi bilmesine kasten izin verdi. Roman'ın onun manipülasyonlarından haberdar olmadığını düşündü ama Roman'ın iddiaların doğruluğundan emin olmak için her zaman özel dedektifler tuttuğu gerçeğini gözden kaçırdı. Anatoly'nin katliamdan tam bir yıl önce ondan ayrıldığını bu şekilde biliyordu. Hâlâ başka bir adamın onun mülküne sahip olması fikrinden hoşlanmıyordu, bu yüzden hükümet ona seni yok etme talebiyle yaklaştığında kabul etti. Ama işte bulmacanın en önemli parçası, Bayan Ivanova. Ona bu planı veren kişi Yulia'ydı. Ama bu son değil. Babam bana Yulia ve Anatoly'nin birlikte çekilmiş fotoğraflarının ve Anatoly'nin Yulia'yı Rusya'ya gittiğinde kulübünden kovduğu videoların olduğu bir hafıza kartı bıraktı. Sizi bir sonraki noktayı daha iyi açıklayacak olan bu küçük kaydı dinlemeye davet ediyorum."

Kirill telefonunu alır ve hem Albert Amca hem de Yulia telefona saldırır. Babuşka şaşırtıcı bir şekilde bastonuyla ikisine de vurur ve Kirill Play'e vururken onları uzak tutar.

"Bana bir açılış yapacağımı mı söylemek istiyorsun?" Roman Rusça söylüyor.

Yulia'nın sesi gelmeden önce, sanki biri yüzüne öpücükler konduruyormuş gibi tenin tene değme sesi duyuluyor. "Evet, canım. O evde hiç direniş olmayacağından emin olacak içeriden bir adamım var."

"Emin misin? Sevgilini öldüreceğim."

"Onun benim sevgilim olmadığını kanıtlıyorum. Sen benim sevdiğim tek erkeksin."

"*Gerçekten*
mi?"

"Gerçekten,
canım."

Gag. Ses tonundaki sahteliği ben bile duyabiliyorum. Sorma şekline bakılırsa, Roman da büyük olasılıkla biliyordu. Ancak, muhtemelen onu yine de kullanmak istediği için akışına bırakmaya karar verdi.

"İçeriden kim var?" diye soruyor.

"Albert. Annesinin ve kardeşinin diktatörce liderliği altında olmaktan hiç hoşlanmadı. Karısını ve hatta çocuklarını hiç sevmedi. O ve yaşlı kadın hayatta kaldığı sürece onlar için de sorun yok, çünkü onu ailenin başına geçirebilecek kişi o-"

Yulia'nın sesi, Albert Amca'nın telefonu Kirill'in elinden çekip almasıyla son bulur.

Babushka'nın solgun yüzü benimkini yansıtıyor olmalı.

Az önce duyduğum bilgi yükü başımı döndürüyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

Katliamı planlayanlar Albert Amca ve Yulia'ydı.

Amcam.

Öz amcam değer verdiğim herkesi öldürdü.

Babamın kardeşi kendi ailesinin insanlık dışı bir şekilde katledilmesini planladı. -Çocuklar dahil.

"Ne..." Babushka ne diyeceğini bilemiyor. İnce, buruşuk dudakları daha önce hiç tanık olmadığım bir sahnede açılıp kapanıyor. Konuştuğunda sesi zar zor duyuluyor. "Bunun anlamı nedir, Albert?"

"Ahhh." Neredeyse alaycı bir şekilde gülüyor. "Kahretsin. Sonunda sinir bozucu maskeyi bırakabildiğim için gerçekten iyi hissediyorum."

"Albert!"

"Ne, anne, *ne*?" diye bağırıyor yüzüne. "Her zaman Akim'e taptın ve Anatoly'ye hayranlık duydun, ama listende eksik olan bendim. Benim bir şey yapabileceğimi hiç düşünmedin ve her zaman diğer iki puştun lehine beni geri ittin. Sırf zirveye tırmanmamı engellemek için beni en az nüfuzlu kadınla evlendirdin."

"Yani aileni mi *öldürdün*?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Onları hiçbir zaman ailem olarak görmedim. Onlar sadece başarıya giden yolumda bir engeldi. Sasha ve Tosha'nın hayatta kalmamasını tercih ederdim, böylece yolumu kesen kimse olmazdı ama neyse, onları şimdi öldüreceğim."

"Ve Mike," diye hırlıyorum. "Peki ya o?"

"Bir varise ihtiyacım vardı." Gözlerini deviriyor. "Annesi onunla birlikte dolabın içinde yaşıyordu ve onları kurtarmaya geldiğim için çok mutluydu. O kaltağı kafasından vurdum ve onu kollarından aldım."

"Albert..." Babuşka'nın yanaklarından ilk kez gözyaşları süzülür. "Ne yaptın sen?"

"Kapa çeneni, anne. Hayatında bir kez olsun kapa çeneni. Diğer tüm aileler üzerinde sahip olduğun güç için bunca yıl varlığına katlandım. Tosha ve Sasha'ya düşman kamplarında benim gözüm oldukları için katlandım. Ama artık hepiniz gereksizsiniz."

Gözyaşlarımdan oluşan bir şelaleyle görüşüm bulanıklaştı. Sanki bir yabancıya bakıyor gibiyim. Bunca yıldır, farklı yöntemlerimiz olsa da aynı amaç için savaştığımızı sanıyordum, ama başından beri kötü olan oymuş.

Sadece beni, Anton'u, Babushka'yı ve Mike'ı kandırmakla kalmadı, aynı zamanda bir aileymişiz gibi davranıyordu.

Dudaklarım titriyor. "Tüm bunları güç için mi yaptın?"

"Ve potansiyelime ulaşmama izin vermeyen sinir bozucu insanlardan kurtulmak için. Özellikle de lanet olası babandan. Sen ve Tosha ona o kadar benziyorsunuz ki, sizi her gördüğümde gözlerinizden bıçaklamak istiyorum. Hay sikeyim! Tek istediğim seni öldürmekken senden hoşlanıyormuş gibi davranmak zordu. Bu yüzden Spetsnaz görevinde sana saldırmaları için o paralı askerleri gönderdim. Ne yazık ki ikiniz de sadece yaralandınız ve ölmeyi reddettiniz. Ve yine, buraya döndükten sonra ormanda peşinize adam taktığımda da öldürülmeyi reddettiniz."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Keskin nişancının bana bu kadar odaklanmasına şaşmamalı. Eğer Kirill orada olmasaydı

-Rusya'da ve ormanda kesin ölürdüm. Anton için de aynısı geçerli - eğer Maksim ve Viktor orada olmasaydı, sadece bir el yaralanmasıyla kaçamazdı.

"Demek sendin."

Herkesin dikkati yeni gelenlere, Anton'a -az önce konuşan kişiye-, Maksim'e ve... Konstantin'e çevrilir.

Yüzünde tek bir yara bile olmadan orada duruyor. Surat ifadeleri her şeyi duyduklarını gösteriyor.

Sadece Babushka hâlâ ikinci çocuğuna bir hayaletmiş gibi bakıyor. Ya da belki insan kılığına girmiş bir şeytan.

Muhafızlar amcama bakıyor, muhtemelen bir emir bekliyorlar, ama onlara yeni gelen üç kişinin peşinden gitmelerini söylerse, bu Kirill'i bırakmak zorunda kalacakları anlamına gelir.

Bu durumda, buralarda daha fazla muhafız olması gerekmez mi?

"Bunca zaman beni kurtarmaya gelmemenin nedeni de buydu," diye devam ediyor Anton. "Babuşka'yı lojistik üzerinde çalıştığına ikna ederken Kirill'in beni öldüreceğini umdun. Daha fazla zamana ihtiyacın olduğunda hep kullandığın bir bahane."

"Zeki olan sen değil misin?" diyor amcam alaycı bir tavırla. "Ailenle birlikte ölmen gerekirdi, ama vücuduna üç kurşun sıkmalarına rağmen bunu reddettin."

"Sen..." Babuşka gözyaşlarına boğulurken ve bastonunu ona doğru kaldırırken sesi çiğ ve perişan geliyor. "Çocuklarımı öldürdün... ve

Torunlarım... Seni lime lime edeceğim, seni nankör piç
-"

Bir kurşun alnına saplanırken önce bastonu yere çarpıyor. Yere düşerken çığlık atıyorum, cansız gözleri hiçbir şeye bakmıyor.

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim." Amcam iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Artık sonsuza dek susacaksın."

Anton Babuşka'nın yanına koşar, onu Maksim takip eder. "Babushka..."

"Sırada sen varsın." Amcam silahı ona doğrulttu. "Sonra da Sasha ve onun can sıkıcı kocası. Bu şekilde, tahta ulaşmak için kimse yoluma çıkamayacak."

Anton ona ters ters bakar ve kendi silahını çıkarır. "Lanet silahını yere bırak. Burası kuşatılmış durumda."

"Saçmalık," diyor Yulia. "Adamların Kirill'in yalnız geldiğinden emin olmadı mı Albert?"

Söz konusu adam, Kirill, kendisini tutan adamlara bakar. "Bunu kibarca mı yapacağız yoksa o kadar da kibarca değil mi?"

Karşılıklı bakışırlar ama tereddütle yerlerinde kalırlar. "O kadar da güzel değil o zaman."

Omzunu bir adamın tutuşundan zahmetsizce kurtarır ve diğerini tekmeleyerek uzaklaştırmaya başlar, ancak Yulia muhafızlardan birinden bir silah çalar ve Kirill'e doğrultur.

"Başka bir hamle yok. Yaşamaya devam etmene izin vermeyeceğim." "Anne, dur!" Konstantin onun yanına koşar.

"Fikrimi değiştirmeye çalışma bile, Kosta! Seni kilitledi ve sana işkence etti."

"Yapmadı. Sadece bir şey kanıtlamak istedi."

"Bir şey kanıtlamak mı?" diye yineledi.

"Karımı öldürmek için Makar'ı kullandığın gerçeği," diyor Kirill iliklerime kadar ürperten bir sertlikle. "Bana onun Konstantin olduğunu söylettin ve bunun için sahte kanıtlar bile uydurdun. Onu kurtarabilmek ve onu umursamadığımı kanıtlayabilmek için beni ona zarar vermem için kışkırttın. Sürünerek sana geri dönmesini istedin çünkü onu seven tek kişi sendin. Ama ne yapmalıyım, anne? Senden bir adım öndeyim. Senin numarana kanmış gibi yaptım ve evdeki herkesi buna inandırdım, böylece casusun sana doğru bilgiyi verecekti. Seni Konstantin'e gerçek yüzünü göstermeye zorladım."

"Bu şeytana inanıyor olamazsın Kosta," diyor sakin bir kararlılıkla. "Yaptığım her şeyi senin için yaptım."

"O zaman kes şunu anne," diye yalvarır. "Kes artık şunu. Bana verdiğin hiçbir şeyi istemedim. Hiç istemedim de, o yüzden beni buna zorlamayı bırak."

"Bunu nasıl... nasıl söylersin?" Kirill'e ters ters bakar. "Hepsi senin yüzünden! İlk günden beri lanet olası bir kabus olacağını biliyordum, seni lanet olası şeytan dölü. Sadece öl!"

"Hayır!" İğneyi yaparken çığlık atıyorum.

Her şey çok hızlı oluyor.

Amca aynı anda ateş eder ve ardından birkaç el daha ateş edilir. Kan dökülür.

Ve daha fazla kan.

Ve üzerime sıçrıyor.

Hayır, içimden geliyor.

Başım dönüyor, aşağı baktığımda kalçalarımın kanla ıslandığını görüyorum.

Biri adımı söylüyor ama başım geriye düşüyor ve her şey kararıyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Akabus beni uyandırdı.

Ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Tek hatırladığım kan gölünün içinde debelendiğim, nefes nefese kaldığım ve boğulduğum.

"Sasha?"

Göz kapaklarımdaki nemi kırpıştırıyorum ve Karina'nın kan çanağına dönmüş gözleriyle karşılaştığımda nefesim normale dönüyor. Anna onun yanında duruyor, genelde sert olan yüz hatlarını şefkatli bir bakış kaplıyor.

Kafamın içinde alarmlar çalıyor ve doğrulmaya başlıyorum. Serum tüpü koluma batıyor ve Anna doğrulmama yardım ediyor.

Hastane önlüğüne bakıyorum ve bacaklarımın arasındaki kanı hatırlıyorum.

Anılar bir anda üzerime saldırıyor. Kirill'in çaresizce sandalyeye bağlanması-

"Kirill nerede?" Ağzımdan kaçırdım.

"Kosta'yla," diye yanıtlıyor Karina. "Yulia'nın onu öldürmeye çalıştığını, bu yüzden Kosta'nın onu ittiğini ve Kirill'in onu vurduğunu söyledi. Şu anda yoğun bakımda."

Oh. İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor ve uzun bir nefes alıyorum. Bu sefer kesinlikle vurulduğundan o kadar emindim ki.

Kapı açıldı ve Kristina içeri girdi. Yüzü solgun ve yorgun olsa da beni görünce gülümsüyor.

"Sasha, uyanmışsın. Tanrı'ya şükür."

"Öyle mi..." Hepsinin yüzünü inceliyorum. "Bebeğim iyi mi?"

"Evet, evet." Kristina elimi tutuyor. "Küçük bir komplikasyon yaşadın ama onu korudun. Doktor çok dinlenmen gerektiğini söyledi."

Avucumu karnımın üzerine koyduğumda göğsüm daralıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Daha önce kanı gördüğümde onu kesin olarak kaybettiğimi düşünmüştüm.

İkisini de. Kocam ve oğlumuz. "Kirill

biliyor mu?"

"Hamilelik hakkında mı?" Karina sorar. "Tabii ki. Seni buraya getiren ve seni kurtarmazlarsa hastanedeki herkesi öldürmekle tehdit eden oydu."

"Hamilelik haberini nasıl karşıladı?" Ona kendim söyleyemediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Daha da kötüsü, nasıl tepki verdiğini görmek için orada bile değildim.

Ondan saklamak için tüm nedenlerim artık yok oldu. Beni yanında tutmak için bunu kullanırsa ne olur? Benim istediğim de tam olarak bu.

Anna anaç bir ses tonuyla, "Açık değildi," diyor. "Daha çok senin güvenliğin konusunda endişeli görünüyordu."

"Oh."

Şüphe içimi kemirmeye başladı. Belki de yanlış hesaplamışımdır. Kirill'in çocuk istediğini bana düşündüren ne? Ailesini tanıdığım kadarıyla, aile kurumundan nefret ediyor olabilir.

Daha önce çocuklar hakkında hiç konuşmamıştık ve kardeşini kilitlediği gün Karina bundan bahsettiğinde de ilgilenmemiş gibi görünüyordu.

"İyi misin?" Karina'nın elini tuttum. "Yulia hakkında."

Bir omzunu kaldırıyor. "O kadın umurumda bile değil. Sadece senin, Viktor'un ve kardeşlerimin güvende olmasına sevindim."

Ben de öyle.

Umarım Konstantin de aynı şeyi düşünüyordur ve Kirill'e karşı kin beslemiyordur.

Kocam yalnız bir kurtmuş gibi davranabilir, ancak sadece Konstantin'in ona sağlayabileceği destek seviyesine ihtiyacı var.

Onu görme ve onunla hamilelik hakkında konuşma fikri midemi bulandırıyor. Ne söylemem gerekiyor? Bir şey söylemeli miyim?

Şu anda her şey bulanık ve tek bir düşünceye uzun süre konsantre olamıyorum.

Aynı zamanda Kirill'i düşünmeden edemiyorum. Yanımda olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım mı? Evet, hayal kırıklığına uğradım. Ama annesini vurduktan sonra neden Konstantin'le birlikte olması gerektiğini de biliyorum.

Her halükarda, onu bulmam gerekiyor. Ama bunu yapamadan önce doktor beni kontrol etmeye geliyor ve hem bebeğin hem de benim güvende olduğumuzu söylüyor.

Ancak, durumumu daha fazla zorlamamak için birkaç hafta dinlenmem gerekiyor.

Yürümek dışında fiziksel aktivite yok. Sert seks yok - o kısım beni sinirlendirdi. Bir saatten fazla süren yolculuklar yok. Uçmak da yok.

O gittikten sonra ayağa kalkıyorum ve Karina'nın benim için getirdiği tüylü bornozu giyiyorum. Anna kemerimi bağlamama yardım ederken, "Bu arada, kardeşimi gören oldu mu?" diye soruyorum.

Karina'nın yüzü soluyor.

Kalbim neredeyse ayaklarıma düşecekti. Sanırım Albert Amca'nın ateş ettiğini hatırlıyorum ama Anton'un da silahı vardı. Ona zarar veremezdi, değil mi?

"Ne oldu?" Sesim titriyor. "O iyi mi?"

"Evet, merak etme." Kristina omzumu okşadı. "O güvende." "Neden burada bir ama olduğunu hissediyorum?"

"Maks onu kurtardı ama onun yerine vuruldu. O da yoğun bakım ünitesinde," diye ağzından kaçırıyor Karina, gözleri doluyor.

Oh,

Tanrım.

Olamaz.

Bu enerjiyi nereden bulduğumu bilmiyorum ama serumu alıp odadan hışımla çıkmaya başladım bile.

Bana seslenmelerini ya da dikkatli olmamı istemelerini dinlemiyorum.

Yoğun bakım ünitesine giden asansöre binerken tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum. Sonra bekleme alanına geldiğimde tüm kaotik duygularım duruluyor.

Hantal bir kas yığını sandalyelerden birine oturmuş, başını avuçlarının arasında tutarken boynu, elleri ve gömleği kana bulanmış.

Yavaşça kardeşime yaklaşıyorum, kalbim o kadar gürlüyor ki yerinden fırlayacak diye korkuyorum. Önüne geldiğimde dikkatlice omzuna dokunuyorum.

Anton başını kaldırıyor ve hayatımızda ilk kez gözlerine yaşların yapıştığını görüyorum.

"Malyshka..." diye fısıldıyor alçak bir sesle ve ben onu göğsüme bastırıyorum.

Kolları ortama dolanıyor ve tüm vücudu bana karşı titriyor.

Ben.

"Çok üzgünüm, Tosha."

"Albert Amca'yı o anda öldürebilirdim ama tereddüt ettim ve sadece çok geç olduğunda onu öldürdü. Maks'ın kendini onun önüne atmasının sebebi benim.

benim için. H i ç tereddüt etmedi Sasha... Hiç düşünmeden benim için hayatını feda etti."

"Çünkü seni seviyor Tosha. Ve senin de onu sevdiğini biliyorum."

"Ya... ya onu kaybedersem, Sasha...? Ne yapmam gerekiyor? sonra?" Kardeşimden dalga dalga yayılan ıstırap ve acıyı hissedebiliyorum.

Kendimi ölümcül düşüncelere teslim olmaktan alıkoymak zorundayım ama ikimiz de titrerken bunu kontrol edemiyorum.

"Yapmayacaksın." Geri çekiliyorum ve saçlarını okşuyorum. "Maks bir savaşçıdır ve öylece ölmeyecektir."

"O... çok kan kaybetti."

"Bu yine de onu öldürmez. O Maks, unuttun mu?" "O

Maks," diye tekrarlıyor daha az emin bir tonda.

Ona tekrar sarılıyorum ve doktor gelene kadar bir saat kadar öyle kalıyoruz.

Doktor Maks'ın durumunun stabil olduğunu söylediğinde kardeşim sendeleyerek ayağa kalkıyor ve neredeyse duvara çarpıyordu.

Kolunu sıkıyorum, dökülmemiş gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Sana söylemiştim."

O da karşılık olarak gülümsüyor, yüzündeki ifade hafifliyor ama sonra sakinleşiyor. "Kendim için bir şeylere ihtiyacım olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı
salladı
m.

"Başımı
sallayac
ağım."

"Öyle mi?"

"Evet. Haklıydın, Sasha. Maks görevden daha önemli." Aptal gibi sırıtıyorum. Ne? Ben onların bir numaralı destekçisiyim.

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"O iyi olduğunda, bu hayatı terk edip yeni bir hayata başlayacağım. Babushka ve Albert Amca öldüğüne göre Mike'ı büyütüp ailemizin Rusya'da yarattığı pisliği temizleyeceğim."

"Mike'ı nerede bıraktıklarını biliyor musun?"

"Bir dadıyla birlikte Saint Petersburg'a döndüler. Ona şimdilik onu buraya getirmesini söyledim, yani yoldalar."

"Onu ben büyütebilirim Tosha. Mishka'yı ölesiye seviyorum ve senin çocuklarla aran hiç iyi olmadı."

"Hayır, yapacağım. Mike ve benim birbirimize ihtiyacımız var. Ayrıca,

endişelenmen gereken kendi oğlun var."

"Mishka bir yük değil. Ona düzgün bir şekilde bakabileceğinizi düşünene kadar velayetini paylaşabiliriz." Duraksadım. "Sen ve Maks oraya nasıl gittiniz?

Her neyse?"

"Kirill gitmeme izin verdi. O gün erken saatlerde geldi ve elinde bizzat görmemi istediği kanıtlar olduğunu söyledi."

Doğru.

Her şey Kirill için ayrıntılı bir planın parçası. Anton ve benim amcamızın gerçek yüzünü görmemizi sağladı ve aynı şeyi Konstantin ve Yulia'ya da yaptı.

Yine de yaşanan tüm çatışmaları hesapladığından şüpheliyim. En azından, umarım hesaplamamıştır.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Kardeşime sordum. "Muhtemelen bir sonraki koğuşta."

"Geri geleceğim, tamam mı?"

"Gerek yok. Gidip temizleneceğim ve Maks'ı ziyaret edeceğim." "Geri geleceğim," diye tekrarladıktan sonra ona hızlıca sarılıyorum.

Dik durabildiğinden emin olduktan sonra serumu yoğun bakım ünitesinin diğer bölümüne götürüyorum.

Tabii ki Kirill otomatın karşısında oturuyor. Bacaklarını ayırmış, ceketini koltuğun arkasına atmış ve yüzünü kapatmış.

Parlak ışıkların altında soğuk görünüyor ve bu beni neden köşeye saklanmaya itiyor bilmiyorum.

Konstantin iki fincan hazır kahve alıp ona katılırken orta parmağıyla gözlüğünü düzeltiyor.

Kardeşler omuz omuza oturmuş, sessizce kahvelerini yudumluyorlar.

Kirill bir yudum daha alırken, "Bu şeyin tadı geri dönüştürülmüş idrar gibi," diye homurdanıyor.

"Çok fazla sorum var ama en önemlileri şunlar: Bir, geri dönüştürülmüş idrarın tadının nasıl olduğunu nereden biliyorsunuz? İki, idrar geri dönüştürülebilir mi?"

"İlki için bir önsezi. Evet, ikincisi için." Kirill fincanı iki eliyle kavrıyor ve kardeşine bir bakış fırlatıyor. "Odadaki fil hakkında konuşmayacak mıyız?"

"Hazır kahve mi içiyorsun?"

"Yulia benim yüzümden komada."

Konstantin derin bir nefes verir ama hiçbir şey söylemez.

"Onu ait olduğu yere koyduğum için özür dilemeyeceğim ama ona karşı hislerinizin benimkinden farklı olduğunu biliyorum."

Kardeşi duraklıyor ve o iç çekene kadar nefesimi tutuyorum.

"Biliyor musun, bu konuyu uzun uzun düşündüm ama hep aynı sonuca varıyorum. Eğer sen onu vurmasaydın, o seni vuracaktı." O

Kirill'e bakar. "Bu sonucu, alternatifinden çok daha fazla tercih ediyorum. Şu anda yanımda oturan kişinin sen olduğuna memnunum."

Konstantin muhtemelen fark etmedi ama Kirill'in göğsü az önce rahatlamayla genişledi. Yüzü hâlâ aynı soğuk ve tedirgin varlık gibi görünse de.

Saniyenin çok kısa bir bölümünde, o duygusuz bakışlar bana odaklanıyor. Yarı yarıya duvarın arkasına saklanmama rağmen beni hemen görüyor.

Neden koşma ihtiyacı hissettiğimi

bilmiyorum. Ancak bacaklarım hareket

etmiyor.

Kirill ayağa kalkar ve Konstantin'in omzunu sıkar. "Geri geleceğim."

Elindeki kahve fincanını en yakındaki çöp kutusuna bırakıyor ve bana doğru adım atıyor.

Önümde durduğunda, sanki boyu birkaç santim uzamış gibi görünüyor. Gömleğinin yakasından görünen koyu renkli dövmeler, kapalı ifadesiyle birleşince korkunç görünüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi askerlik günlerimizdeki gibi sert ve otoriter. "Dinleniyor olman gerekirdi."

"Ben... iyiyim. Doktor hareket edebileceğimi söyledi."

"Doktor sağlığınızı zorlamamanızı da söyledi."

Yutkunuyorum. "Hamile olduğum için mi? Oğlunun hayatı için mi endişeleniyorsun?"

"*Senin* hayatın için endişeleniyorum, lanet olsun." Gözleri alev alev yanıyor. "Neden bana hamile olduğunu söylemedin? Bunun yerine neden şüpheli davranmayı ve benden uzaklaşmayı seçtin?"

Duygular boğazımı tıkıyor ve bu kadar savunmasız olmaktan nefret ediyorum. Yani... lanet olası aşağılık.

"Ben... bebek yüzünden beni kalmaya zorlamanı istemedim. Önce aramızdaki anlaşmayı sağlamak istedim."

"Birkaç hafta içinde boşanacağımız için artık biz diye bir şey yok."

Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi sarsılıyorum. Vücudum titriyor ve gözlerim yanıyor. "Sen... benden boşanacak mısın?"

"Geri döndüğünde istediğin bu değil miydi? Üç ay sonra açıkça boşanmayı talep ettin."

Ama bu her şeyi öğrenmeden önceydi. Boşanmak şu anda isteyeceğim son şey.

Ayrıca, onu terk etmeme izin vermeyeceğini bana ne kadar sık hatırlattığını düşünürsek, gerçekten de bunu bana asla vermeyeceğini düşünmüştüm.

"I..." Ne diyeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum. "Bunu... ben doğum yapana kadar uzatabiliriz. Böylece gayrimeşru olmaz."

"Hayır."

Tekrar sarılıyorum. Bugün mecazi anlamda yumruk atması da neyin nesi? "Sadece bebek için benimle kalmanı da istemiyorum," dedi. diyor.

Oh.

"Ama... kalmamı mı istiyorsun?"

"Sadece beni seviyorsan." Ellerimi avuçlarının içine aldı. "Eğer sevmezsen, seni tekrar ve bana sırılsıklam aşık olana kadar takip edeceğim."

"Sonra, boşanma..."

"Seni test ediyordum. Boşanma kelimesi benim sözlüğümde seninle birlikte yer almıyor. Seninle evlendiğim gün, ölüm bizi ayırana kadar kocan olacağıma söz verdim ve bu sözü tutmaya niyetliyim. Seni zaten bir kez kaybettim, bir daha kaybedersem lanetleneceğim."

Boğazım düğümleniyor. "Bu beni sevdiğin anlamına mı geliyor?"

Saçlarımı nazik dokunuşlarla okşuyor. "Seni sadece sevmiyorum. Sensiz ben bir hiçim. Ne zaman başladı ya da ne zaman bu ateşli patlamaya dönüştü bilmiyorum ama benim bölünmez bir parçam haline geldiğini biliyorum. Sen her gece ihtiyacım olan teselli ve her sabah dört gözle beklediğim ışıksın. Güç ve prestij için çabalamış olabilirim ama evrenimin senin etrafında döndüğünü fark etmem için seni kaybetmem gerekti."

Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor ve hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Her zaman Kirill'in bana onun için özel olduğumu söylemesini istemişimdir. Bunu pek çok kez gösterdi ve ben de bunu sorun etmediğimi düşündüm ama içimde bir yerlerde ben de bunu duymak istiyordum.

Az önce söylediği sözler hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı. Dilediğimden çok daha fazlası.

Kararsız bir avucumu göğsüne koyuyorum. "Bu, senden Pakhan olmayı bırakmanı istersem, benim için pozisyonundan vazgeçeceğin anlamına mı geliyor?"

Elimi tutuyor ve avucumu öpüyor. "İstersen bugün." "Gerçekten mi?"

"Güzel karım ne isterse." "Ama bunun için çok çalıştın."

"Sen olmadan o pozisyonun hiçbir anlamı yok."

"Oh, Kirill." Kendimi onun kollarına bırakıyorum. "Elbette senden zor kazandığın gücünden vazgeçmeni istemeyeceğim. Her adımında yanında olacağım."

"Bu beni hala sevdiğin anlamına mı geliyor?"

Geri çekiliyorum ve yanağını okşuyorum. "Hiç durmadım, aptal. Sensiz yaşamak zor ve seni unutmak imkânsız ama seni sevmekten başka seçeneğim yoktu."

"Güzel. Çünkü seni asla bırakmaya niyetim yok."

"Bazen senden nefret etsem bile mi?"

"Özellikle o zaman."

"Zor biri olsam bile

mi?" "Ben de zor

biriyim."

"Benden bıksan bile mi?"

"Dünyadan bıkardım ama senden asla, karıcığım."

"Yapmasan iyi edersin." Kollarımı boynuna doladım. "Çünkü ben de senin gitmene asla izin vermeyeceğim kocacığım."

Ben

onunum.

O benim.

Ve ikimiz de bu konuda söz sahibi değiliz.

OceanofPDF.com

EPİLOG 1 - SASHA

OceanofPDF.com

BEŞ AY SONRA

Tüm bu çılgınlıklara rağmen hayat devam etti.

Birçok cesedin düştüğü ve önemli kararların alındığı o günden bu yana sanki sonsuza dek yaşamışız gibi hissediyoruz. Muhtemelen birçok şey değiştiği içindir.

o zamandan beri oldu.

Yulia komaya girdikten yaklaşık iki hafta sonra öldü. Konstantin üzgün görünürken ve Karina çelişkili bir ifade takınırken, Kirill cenazesinde soğuk bir heykel gibi duruyordu.

Onun için kadın zaten ölüydü, muhtemelen gençliğinden beri öyleydi. En azından ondan neden tutkuyla nefret ettiğini söylediğinde bu konuyu kapattığına sevindim. O zaman onu asla sevmeyeceğini, hatta ona tahammül bile edemeyeceğini kesin olarak öğrendi.

Kirill nefret ettiği her şeyi temsil ediyordu-Roman'ın mizacı ve uğradığı istismarın sürekli bir hatırlatıcısı. Ama durumu daha da kötüleştiren şey, onun zekâsına ve manipülasyon yeteneğine de sahip olmasıydı.

O kadından hâlâ tüm benliğimle nefret ediyorum. Bütün çocuklarının hayatını mahvetti -Konstantin'inki de dahil. Sadece mecazi olarak onu sevgisiyle boğmakla kalmadı, aynı zamanda biyolojik babasının ölümünde de parmağı vardı.

Kirill'in başka bir annesi olsaydı, duygusal ya da fiziksel istismara uğramazdı. En azından gençliğinde Anna'ya sahip olduğu için mutluyum çünkü onu hayatındaki tek anne figürü olarak görüyor.

Kirill, Yakov'u da öldürdü - dayısını. Görünüşe göre, Makar olayında Yulia'ya yardım eden oymuş. Kocam onu intikam planları yapamadan ya da ailemize bir tehdit oluşturamadan ortadan kaldırdı.

Öte yandan Maksim'in iyileşmesi çok uzun sürdü. Anton ve ben onun yanındaydık - en çok da kardeşim. Ben artık o kadar ilgili değildim.

Bir, çünkü Kirill ben erkek taklidi yaparken Maks'ın bana aşık olduğunu öğrendi ve onu öldürmekle tehdit etti.

Ve evet, bu bilgiyi ona söyleyen Anton'du çünkü o da hala açıklanamaz bir şekilde kıskanıyor.

İkincisi, Maksim Anton'un ilgi odağı olmaktan o kadar keyif alıyordu ki iyileşme sürecini bilerek uzatmış olabilir.

Tekrar forma girdikten sonra Kirill'in takımından istifa etti ve kocam bunu memnuniyetle karşıladı çünkü zararsız bir aşk fikrinden bile hoşlanmayan bir pisliktir.

Şimdi kardeşim ve arkadaşım Mike ile birlikte Rusya'dalar. Başlangıçta Mike'ı yanımda tuttum ve burayı çok sevmesine rağmen İngilizce yüzünden kafası karıştı. Ayrıca Rusya'ya gittikten ve kardeşimin yanında ne kadar kaygısız olduğunu gördükten sonra istemeyerek de olsa kalmasına izin verdim.

Kuzenim Maks'ı ölesiye seviyor - ilk tanışmadan beri herkes Maks'ı seviyor gibi göründüğü için Anton'un rahatsız olduğu bir şey.

Mishka'nın ilk dönemi benimle geçirmesine sevindim çünkü Anton Rusya'ya döner dönmez zorluklarla karşılaştı. Ailenin yasadışı silahlarını hükümete teslim etmek ve üst düzey yetkililerle bir anlaşma yapmak zorunda kaldı. Şimdi daha iyi, ama hâlâ Albert Amca'nın yarattığı pisliği temizliyor ve ailenin kaynaklarını daha güvenli, daha kârlı bir yöne çevirmeye çalışıyor.

Ayrılmak zorunda kaldığımızda kalbim kırıldı ama bu bir veda değildi. Onlarla her gün FaceTime yapıyorum, çoğunlukla Maks ve Mishka ile çünkü Anton'un duygularını göstermeye hala alerjisi var ve sadece zorlandığında katılıyor.

Ayrıca, üçünün de iyi olacağından eminim. Onları her gördüğümde bir aile gibi görünmeye ve hissetmeye başlıyorlar.

Her birinin neler yaşadığını düşünürsek, bu çok sağlıklı. En hasarlı ruhların birbirlerinde teselli bulabilmeleri çok güzel.

Sanırım bu Kirill ve benim için de geçerli.

Diğer kuruluşların liderleriyle konuşurken odanın diğer ucundan ona bakıyorum. Kirill'in bir başka zaferini kutlamak için düzenlenen parti

Etrafımda her şey çiçek açmış durumda ama tek konsantre olabildiğim şey kocam.

Bir eli cebinde, diğeri bir kadeh şampanyayı kucaklıyor. Otorite ona seksi görünüyor. Hangi yöntemleri kullanırsa kullansın, her zaman zirvede olması gerekiyordu. Kirill için mesele sadece pozisyon değil. O İnsanları yönetme ve onlardan en iyi şekilde yararlanma konusunda gerçekten çok yetenekli.

Ayrıca, ulaştığı mesafelerden asla tam olarak tatmin olmaz ve Damien'ın dehşetine rağmen daha fazla ittifak kurmaya ve savaşları bitirmeye devam eder.

Uzaktan bile olsa kocamın varlığının beni içine çekmesine engel olamıyorum. Özel dikim smokin omuzlarına kadar uzanıyor ve etkileyici çevik fiziğini gözler önüne seriyor.

Dışarıya yaydığı soğukkanlı, rahat görünen hava sadece bir dış görünüş. Bu adam bir saniye içinde ölümcül bir silaha dönüşebilir.

Ve bunu neden heyecan verici bulduğumu bilmiyorum.

Muhtemelen hormonlar yüzündendir. Ne ikinci üç aylık dönemde ne de bu son üç aylık dönemde azalmadılar.

Yaklaşık bir hafta sonra oğlumuzu dünyaya getireceğim ama karnım hiç büyümedi. Kocası onu çeşitli büfelerle besleyen Kristina, kocaman göbeği ve eğri duruşuyla gerçekten hamile görünüyor.

Ben mi? Beşinci ya da altıncı ayımı doldurmuş gibi görünüyorum.

Şişlik orada ama biraz bol bir elbise giydiğim için çok fazla görünmüyor.

Doktor, Kristina ve benim aramdaki farkın herkesin farklı doğum yapmasından kaynaklanabileceğini söyledi. İyi haber şu ki, her iki bebeğimiz de sağlıklı ve umarım en iyi arkadaşlar olarak büyüyecekler.

Konstantin, Kirill'in kardeşlikteki önceki görevine atandığı için babalarının servetinin de mirasçıları olacaklar. Kocam Pakhan olduktan sonra o pozisyonu boş bıraktı ama sanırım kardeşini her zaman orada istiyordu. Bunu daha önce yapmamasının tek nedeni, Yulia'nın Konstantin'i etkilemeye çalışmasını ya da iç bilgilere ulaşmasını istememesiydi.

Artık büyük bir aileye dönüşüyoruz. Neredeyse yedi yıl uzak durduktan sonra Noel'i tekrar kutladığım o gün bunu hissettim ama şimdi bu yeni aileye sahip olduğum için mutluyum.

Dileyebileceğim her şeyden daha iyi.

Benimle kan bağı olmayan iki kız kardeşim var. Viktor onu görmezden gelirken köşede onunla tartışan tuhaf Karina. Yulia öldüğünden beri terapi görüyor ve epey ilerleme kaydetti.

Diğer beklenmedik kardeş Kristina. Bu hamilelik işini birlikte yapıyoruz. Bana çok yardımcı oldu ve onsuz bunu yapamazdım.

Anna'nın desteği, Konstantin'in şefkati ve hatta Viktor'un huysuz varlığı da var. Canım bir şeyler çektiğinde bana her türlü egzotik meyveyi ve lezzetli tatlıları getiren diğer gardiyanlardan bahsetmiyorum bile.

Kirill'in kısık gözlerine ve onları ortadan kaldırmaya yönelik sessiz tehditlerine rağmen o adamlar benim yoldaşlarımdı ve her zaman da öyle kalacaklar.

Ama ailemin en önemli üyesi eşimdir.

Bazen onu bu kadar çok sevmem beni korkutuyor.

Onun iyiliği ve korunması konusunda ne kadar korkuyorum.

Eğer tehlikede olursa, Maksim gibi davranıp bedenimi onun canlı kalkanı olarak kullanacağımdan hiç şüphem yok. Ve en iyi kısmı? Onun da hiç tereddüt etmeden aynısını yapacağını biliyorum.

Birbirimizden şüphelenerek ya da çekinerek o kadar çok zaman geçirdik ki, bu karşılıklı anlayış ve güven aşaması cennet gibi oldu.

"İzninizle," diyorum Lia ve Rai'ye, sonra da hızla küçük çemberden çıkıyorum.

Artık hormonları bile suçlamıyorum, sadece kocamı istiyorum.

Öldüğümü düşündüğüm iki ay boyunca travma geçirdiğini söylüyor ama ben de onu delilik derecesinde özlemiştim - ondan nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlar da dahil olmak üzere.

Kirill başını kaldırıyor, hala uzaktayken bile ona yaklaştığımı hissediyor. Gözleri parlak mavi bir renkle parlıyor ve yanındakileri bir anda terk ediyor. Şampanya kadehini masanın üzerine bıraktıktan sonra beni yarı yolda karşılıyor ve kolunu ortama doluyor.

Onun kucağındayken tüm vücudum canlanıyor ve sıcaklığını üzerimde hissetmek için bir elimi omzuna koyuyorum.

"Dinlenmelisin, Sasha." Saçlarımı kulağımın arkasından okşuyor. Artık sırtımın alt kısmına kadar uzanıyor ve yıkamak ve şekillendirmek zahmetli olsa da, ister bu şekilde ister seks sırasında beni çekiştirdiğinde olsun, her zaman dokunduğu sürece bununla iyiyim.

Birbirimize sarılırken müzik eşliğinde sallanıyoruz. "Dinlenmekten yoruldum."

"Bu sabah ayakların her zamankinden daha şişti." "Bu
normal. Dayanabilirim."
"Şey, yapamam. Acı çekmenden hoşlanmıyorum."
"Acı çekmiyorum, gerçekten."
Kaşlarını kaldırıyor. "Dün bir bardak su istediğin için ağlıyordun."
"Evet, olur böyle şeyler."
"Dünden önceki gün ağlıyordun çünkü, aynen aktarıyorum, 'Beni doğru düzgün becermiyorsun, seni piç kurusu' diyordun."
"Çok naziktin."
Son zamanlarda oğlumuza ya da bana zarar vermekten korkar hale gelmesinden gerçekten nefret ediyorum. Bu olaydan birkaç hafta sonra doktor, sert de olsa seksin sorun olmadığını söyledi ama o bana karşı hep yumuşak davranıyor.
Hamile olduğumu öğrenmeden önceki versiyonunu istediğim için haksız mıyım?
"Görünüşe göre bir canavar yarattım." Kıkırdıyor. "Ciddiyim, gerçekten acı çekmeni ya da zorlanmanı istemiyorum Solnyshko."
"Ben değilim. Gerçekten. Doktor da sorun olmadığını söyledi." Parmak uçlarıma kalkıp onun kirli çenesini öpüyorum. "Kendini tutmadığın zamanları sevdiğimi biliyorsun."
Karnımı büyüyen ereksiyonuna sürttüğümde inliyor.
"Sasha..."
"Ne?" Masumca sordum.
"Sikilme modunda değilsen kes şunu." "Öyle
olduğumu biliyorsun."
Nefesinin altında küfrediyor ve beni bileğimden tutup birinci kattaki boş bir odaya sürüklemeden önce ancak birkaç saniye dayanabiliyor.
Daha çok birkaç kanepe, bir sehpa ve şömineden oluşan bir oturma odası gibi.
Kapıyı kapatır kapatmaz beni kapıya yapıştırıyor ve ağzı benimkiyle çarpışıyor. Kirill beni her zaman sıcak ve sınırsız bir arzuyla öper, ama şu anda daha hayvani ve çiğ ama aynı zamanda şefkatli.
Hastaneye yattığımdan beri, sanki beni seviyormuş gibi öpüyor.
Sanki bana sahip olduğu için minnettarmış gibi.
Kirill gibi biri her zaman çarpık dünya görüşüne sahip otoriter bir canavar olacaktır, ancak bana kendi dünyasının merkezinde olduğumu hissettiriyor.

Her sabah aradığı ve her gece uyumak için sarıldığı tek kişi.

İster kardeşlik meselesi ister aile meselesi olsun, her şeyi anlattığı tek kişi.

Beni sadece sözleriyle değil, eylemleriyle de eşi ve ortağı yaptı.

Ayrıca eğer istersem bana resmi danışmanlık teklif etti.

Dudaklarımdan ayrılmadan beni kanepeye sürüklüyor ve üstüne yatırıyor, iri elleri her yerimi okşuyor. O kadar aşırı hassasım ki her dokunuşta inliyorum. Geri çekiliyor ve gözlerindeki tutkulu, hayvani bakışla çarpılıyorum.

"Deniyorum." Kemerini çözdü ve sertleşmiş sikini serbest bıraktı. "Sana karşı *gerçekten sakin olmaya çalışıyorum* ama sen bunu imkânsız kılıyorsun Solnyshko."

Elbisemi yukarı kaldırıp külotumu indiriyorum, sonra tekmeleyip bacaklarımı olabildiğince ayırıyorum. Yanağını avuçlarken amım zonklayarak ıslanıyor. "Senden asla bana karşı ağır olmanı istemedim."

"Öyle mi?"

Alt dudağını ısırıyorum ve sonra bir patlamayla bırakıyorum. "Becer beni, Luchik."

İhtiyacı olan tek davet bu, çünkü tek seferde tüm yolu içeri itiyor. Çok sıkıyım ve sürtünme çok iyi hissettiriyor.

"Böyle mi istiyorsun, karıcığım?" diye soruyor boğazıma karşı, sonra ısırıyor. "Seni bir hayvan gibi becermemi ister misin?"

"Evet, evet..." Ona tutunuyorum ve kalçalarımı sallıyorum.

"Beni delirtiyorsun." Elini boğazıma doluyor ve daha derine, daha sert giriyor, bana yalvardığım uyarımı veriyor.

Evet, beni orgazm ediyor ama çoğunlukla beni yiyerek ya da uyararak. Genelde bu kadar ileri gitmek istemez.

Tek yapmam gerekenin onu kışkırtmak olduğunu bilseydim, bunu yıllar önce yapardım.

Bacaklarım geriliyor ve boğuk bir çığlıkla boşalırken boynunu ısırıyorum. Kirill devam ediyor, kendi zirvesini bulana kadar lezzetli bir yoğunlukla içime vuruyor.

"Seni seviyorum, Luchik," diye fısıldıyorum boynuna, güneşin tadını çıkarırken.

Parmağını adının yazılı olduğu dövmenin üzerinde gezdiriyor, sonra göbeğimi öpüyor. "Seni daha çok seviyorum, Solnyshko."

"Hayatta olmaz."

Çekiliyor, kendini geri sokuyor ve kucağına oturmam için pozisyon değiştiriyor. Kalçalarımın arasından damlayan zevkimizin kanıtlarıyla pantolonunu kirletmem umurunda değil.

"Adını üzerime dövme yaptırdım," diyorum.

"Neden cildimde çok fazla güneş dövmesi olduğunu düşünüyorsun? Ayrıca..." Gömleğinin düğmelerini açıyor ve parmaklarını kurşun yarasının üzerine yaptırdığı dövmelerin üzerinde gezdiriyor.

Yaklaştım ve gözlerim büyüdü. Bunca zaman çizgilerle iç içe geçmiş bir güneş ve kafatası olduğunu düşünmüştüm ama tam ortasında Rusça bir yazıyı yüksek sesle ve net bir şekilde okudum.

Solnyshko's.

Yüzüklerimiz gibi.

"Ayrıca adınızı dövme olarak yaptırdım."

"Nasıl..." Yutkunuyorum. "Neden bana
söylemedin?" "Şimdiye kadar fark etmişsindir
diye düşündüm."

"Bunun bir kelime olduğunu
bilmiyordum." "Artık
biliyorsun."

Eğilip dövmeyi öpüyorum, ama daha çok kurşunun açtığı yarayı. "Artık kimse sana zarar veremeyecek. Söz veriyorum."

"Bunu söyleyen ben olmalıyım, karıcığım."

"Ben de seni koruyabilecek kapasitedeyim kocacığım."

"Şimdilik kendini korumaya bak." Beni kanepeye oturttu, sonra ayaklarımı kaldırdı ve ayakkabılarımı çıkardı. "Gördün mü? Sana şişliğin daha da kötüleştiğini söylemiştim."

Her gün olduğu gibi ayaklarımı kucağına koyuyor ve yavaş, yatıştırıcı dairelerle ovuyor.

Memnun bir iç çekiyorum ve hissin tadını çıkarmak için başımı arkaya yaslıyorum. "Daha fazla şiştiklerini hissettiğinde bana haber vermen gerektiğini sana kaç kez söylemem gerekiyor, Sasha? Eğer düzenli olarak kontrol etmezsem bu hale geldi."

"Sorun yok. O kadar da acımıyor."

Başını sallıyor ve on beş dakikadan fazla bir süre boyunca görevine devam ediyor. İşi bittiğinde ayağa kalkmama yardım ediyor ve ıslak bir şeyin önce kalçalarıma, sonra da Kirill'in ayakkabılarına sıçradığını

hissedince donup kalıyorum.

Bir bakışı paylaşıyoruz.

Görünüşe göre küçük oğlumuz bizim onu görmek için sabırsızlandığımız kadar bizi görmek için de sabırsızlanıyor.

Farkına vardığımızda gülümsüyoruz.

Bugün resmen ebeveyn olacağız.

OceanofPDF.com

EPILOG 2 - KIRILL

OceanofPDF.com

ONSEKIZ AY SONRA

I Sinirliyim ve bunun evimi dolduran tüm insanlarla ilgisi var.

Noel'den nefret ettiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?

Şimdi, Grinch'in pozisyonunu almaya ve bir numaraya dönüşmeye hazırım. bir sabotaj planlayıcısı.

Geçen yıl, Anton ve Maksim'in Rusya'daki yeni malikanelerinde geçirmiştik, ama bu yıl, Sasha'nın yanından ayrılmayan bu küçük pislik Mike ile birlikte geldiler.

Dokuz yaşındaki bir çocuğu kıskanıyor muyum? Muhtemelen.

Yıllar önce telefonda konuştuğu ve onu özlediğini söylediği kişi olduğu ortaya çıktı. Ben de onu yıllardır öldürmeyi planladığım bir sevgili sanıyordum.

Karımın zamanını sanki buna hakkı varmış gibi çalmaya devam ederse bu fikir hala akla yatkın. Sadece yılda iki kez onun varlığına katlanmak zorunda kalmıyorum, aynı zamanda onu her gün arıyor.

Ondan ya da Maksim'den telefon gelmeyince endişelenir.

Bok listemin başında olan başka bir pislik. Kız erkek gibi giyinirken ona aşık olmaya nasıl cüret eder?

Ve hayır, eşcinsel olmasının konuyla ilgisi yok. Yine de benim olana baktı ve ben hayranı değilim.

Neyse ki Anton da bir hayran değil ve aynı düzeyde küçüklüğü paylaşıyoruz.

Zaman içinde yakınlaşmamızı sağlayan tek şey bu.

Bu ve tüm çabalarımıza rağmen ortaklarımızın hala en iyi arkadaşlar olduğu gerçeği.

Odanın diğer ucundan onunla bakışıyoruz ve önümüzde duran manzara karşısında başımızı sallıyoruz. Sasha ve Maksim, Mike'ın Noel için aldığı yeni bir oyuncağı monte etmesine yardım ediyorlar.

Kardeşim ve eşi talimatları okuyor, biraz fazla sıradan işlere odaklanmış durumdalar.

Karina ise yeğenleri ciyak ciyak bağırıp kıkırdarken onların peşinden koşuyor.

Oğlum Vaughn belli ki en akıllı olanı, çünkü teyzesini daireler çizdiriyor ve sonra ritmini bozuyor. Lidya ise sadece küçük bir güneş ışığı ve aptal, çünkü kolayca yakalanıyor.

Yine de yürümeye başlayan çocuk zekasına sahip olduğu anlar var, çünkü ne zaman sinirlense korunmak için Vaughn'un arkasına saklanıyor ve hatta Kara'ya surat yapıyor.

Oğlum ve yeğenim birbirlerine hiç benzemiyorlar. Oğlum siyah saçlı ve annesinin bukalemun gözlerine sahipken, yeğenim annesinin özelliklerini taşıyan platin sarısı bir kız. Kosta'dan aldığı tek şey gözleri.

Lidya, Vaughn'dan tam iki hafta sonra doğdu, ancak onun aksine, bir çocuk gibi davranmayı seviyor.

Sasha bana her zaman onların çocuk olduğunu ve sırf mantıksız bir drama kralı ve kraliçesi gibi davrandıkları için gözlerimi deviremeyeceğimi hatırlatıyor.

Bu çocuklara en çok aşık olan iki kişi, onların sağlıklı beslenme ve alışkanlıklarının elçisi olan Anna ve Karina. Beklendiği gibi onları çok şımartıyor, ancak beklenmeyen şey, hayatının kontrolünü yeniden kazanmasına ne kadar yardımcı oldukları.

Artık dış dünyadan korkmuyor ve küfürbaz küçük pislik şimdi ona Viktor'u vermemi bile istedi.

Şaka yapmıyorum. Kız kardeşim gerçekten de orada durdu ve düz bir yüzle şunu söyledi, "Hey, Kirya. Viktor'u istiyorum, onu bana ver."

Son birkaç yıldır, kadın onunla açıkça flört ederken, adam da kadın yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Ona, kıza dokunduğu anda sikini kaybedeceğini söyledim, Sasha güldü ve bunun olmayacağını söyledi.

Onaylamayacağım kötü alışkanlıkları teşvik ediyor. Elbette kimse Karina'nın bir yabancı yerine onunla olmasını tercih ettiğimi bilmeyecek. Arkadaşım diyebileceğim tek kişi o. Benden hiç şüphe etmedi, hiç çekinmedi.

ve o sorumludur. Bazen çok fazla.

Bu denklemdeki sorun aslında Viktor. Karina'nın çok şımarık ve bakımsız olduğunu düşünüyor, kız kardeşim olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile, bu yüzden ona on metrelik bir sopayla bile dokunmayı reddediyor.

Şimdi Anna'ya hediyeleri açmasında yardım ediyor ve Karina'ya zerre kadar ilgi göstermiyor. Etrafta olduğumu düşünürsek, bu akıllıca.

Vaughn teyzesinin maskaralıklarından sıkılıyor ve bana doğru koşuyor. Onu yakalamak için çömeliyorum ve minik kollarını boynuma doluyor.

"Baba!"

"Selam ufaklık. Kim kazandı?"

"Ben!" Başparmağıyla kendini işaret ediyor ve iç çekiyor. "Kara çok yavaş."

"Ben yavaş değilim, seni küçük iblis!" Ciyaklayarak annesine koşan Lidya'yı yakalamaya çalışır.

"Yavaş," diye fısıldıyorum ona, o da sırıtıyor.

"Bunu duydum!" Kara ters ters bakar ama yeğeniyle birlikte görevine devam eder. "Anne, anne." Avuçlarını ona doğru açıp kapatıyor.

"Görünüşe göre annenin bugün bize ayıracak vakti yok," diye homurdanıyorum onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Başını kaldırıyor ve ne kadar güzel göründüğü karşısında kapana kısılıyorum. Uzun sarı saçları özgürce sırtından aşağı dökülüyor ve iğrenç Noel pijamaları giyerken bile çok seksi. Anton, Viktor ve ben hariç herkes o çirkin şeyleri giyiyor.

Kosta da mutlu ve şanslı kalabalığa dahil. Karısı ona uyumlu bir set aldığında ikna edilmesi çok kolay oldu.

Sasha elindeki oyun parçasını Anton'a veriyor ve bize doğru yürüyor.

"Bana ihtiyacın var mı?" diye soruyor yumuşak bir sesle. Gözlüklerimi düzeltiyorum. "Hayır, sana kızgınız."

Oğlum iyi bir yardımcı gibi "Sana kızgınım," diye tekrarlıyor ve hatta kollarını kavuşturuyor.

"Onun bir drama kralı olduğunu söylüyorsun, ama acaba ona kim öğretti?" Omzuyla beni dürtüyor. "Ben kesinlikle önemsiz biri değilim ve gitmeleri için herkese ters ters bakmıyorum."

"Bütün haftanın bitmesine hazırım, böylece seni kendime ayırabilirim."

"Hep öyle yaparsın. Öyle değil mi bebeğim?" Vaughn'u gıdıklıyor ve o da kıkırdıyor, savaşı tamamen unutuyor.

Sözümü geri alıyorum. O kadar da iyi bir yardımcı değil.

Elini göğsüme koyuyor ve gömleğimin yakasını düzeltiyor. "Spor olsun diye homurdanmak yerine, bize yardım etmeye ne dersin?"

"Pas geçmek zorundayım."

"Eğer bunu yaparsan, daha sonra sana özel bir hediyem olabilir." Kaşlarımı kaldırdım. "Ne tür bir hediye?"

Ağzını fermuarla k a p a t m a , kilitleme ve anahtarı atma hareketini yapıyor. "Yine de seveceğine söz veriyorum."

"Sevdin, ha?"

"Uh-huh."

"Buna hayır diyemeyeceğimi biliyorsun."

"Evet!" Gülümsüyor ve Vaughn'u kollarımdan almadan önce beni dudaklarımdan öpüyor.

Tüm gücüyle ona tutunuyor ve küçük bir melek gibi bana sırıtıyor.

Tüm hayatım boyunca aileye inanmadan yaşadım. Kendime ait bir ailem olacağını hiç düşünmemiştim ama bu iki insan hem baba hem de eş olmaktan gurur duymamı sağladı.

Uzun bir süre bir amaç aradım ve bunun görkemli şeyler, prestijli bir pozisyon ve sonsuz para olduğunu düşündüm.

Her adımda bana meydan okuyan ama yine de beni koşulsuz seven bir kadına sahip olmak kadar basit olduğu ortaya çıktı. Ve bana sanki onun rol modeliymişim gibi bakan bir oğlum.

Onu belinden tutup alnından öpüyorum. "Teşekkür ederim." Güzel bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ne için?"

"Ailem olduğun için, Solnyshko."

"Bunun için sana teşekkür etmesi gereken kişi benim." Yüzünü bana döndü. "Sonsuza dek kaybettiğimi sandığım bu mutluluğu bana verdiğin için teşekkür ederim, Luchik."

Oğlumuz en iyi amigo kız gibi alkışlarken çenesini kaldırıp onu öpüyorum.

Parçalanmış varlıklar olarak tanıştık ama şimdi birbirimizi yeniden bir araya getiriyoruz.

Her seferinde bir parça.

Ayrı varlıklardık, ama şimdi biriz. Ben onunum.

O *benim*. Ölüm bizi ayırana kadar.

SON

Bu kitapta yer alan karakterlerin kitaplarına göz atabilirsiniz: Adrian Volkov: *Aldatma Üçlemesi*.
Rai Sokolov: *Taht Düeti*.

OceanofPDF.com

SIRADA NE VAR?

Canavarımın Kalbi'ni okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, *Rina Kent'in Spoiler Odası* adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada bağımsız bir kitap olan *God of Ruin* var.

OceanofPDF.com

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

Rina Kent Kitapları

Okuma Sırası

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, USA Today ve uluslararası çok satan, düşmanlardan aşıklara romantizm kitaplarının yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf biriydi. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Londra'da geçiriyor, bir sonraki komplo fikrini hayal ediyor ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülüyor.

Rina'yı aşağıda bulabilirsiniz:

Web Sitesi
Bülten
Okuyucu Grubu

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent
Yazar Notu
Oynatma Listesi

Önsöz - Sasha
1. Kirill
2. Kirill
3. Kirill
4. Kirill
5. Sasha
6. Sasha
7. Sasha
8. Kirill
9. Sasha
10. Sasha
11. Kirill
12. Sasha
13. Sasha
14. Kirill
15. Sasha
16. Sasha
17. Kirill
18. Sasha
19. Kirill
20. Sasha
21. Kirill
22. Sasha
23. Kirill
24. Sasha
25. Kirill
26. Sasha
27. Sasha
Epilog 1 - Sasha
Epilog 2 - Kirill

Sırada ne var?
Ayrıca Yazan: Rina
Kent Yazar Hakkında

OceanofPDF.com